O CRIMĂ BRUTALĂ
O CONSPIRAȚIE MORTALĂ
UN SECRET VECHI CÂT LUMEA

PRIMUL APOSTOL

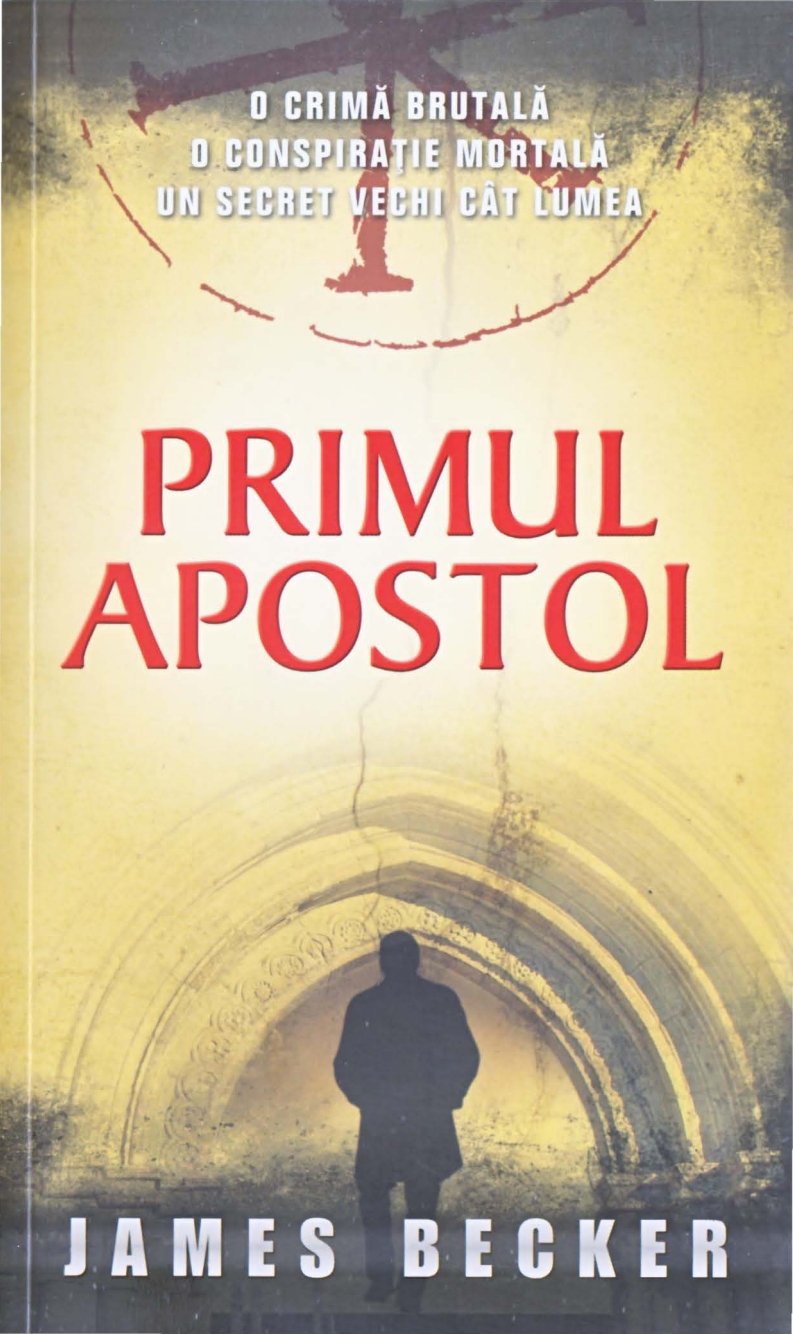

JAMES BECKER

O englezoaică este găsită moartă într-o casă de lângă Roma.

Distrus de durere, soțul ei apelează la ajutorul celui mai bun prieten, Chris Bronson, care descoperă o inscripție antică pe o lespede zidită deasupra șemineului. Traducerea ei înseamnă: „Aici se odihnesc cei mincinoși".

Dar cine sunt mincinoșii?
Și ce se află în mormântul lor?

Urmărit de asasini de-a lungul Europei, Bronson descoperă un șir de indicii care îl conduc la începuturile tenebroase ale creștinismului, la un potir decorat cu simboluri misterioase, la un cod secret aflat într-un manuscris ascuns. Și la o conspirație mortală care, dacă este descoperită, va zgudui din temelii lumea modernă.

ISBN 978-606-8255-48-4

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao

JAMES BECKER

PRIMUL APOSTOL

JAMES BECKER

PRIMUL APOSTOL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BECKER, JAMES
Primul apostol / James Becker; trad.: Mădălina Cerban . - Bucureşti: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-48-4

I. Cerban, Mădălina (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117–119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES BECKER
The First Apostle
© James Becker, 2008

Traducere din limba engleză
Mădălina Cerban

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

aprilie 2012

ISBN 978-606-8255-48-4

Pentru Sally,
ca întotdeauna

Mulțumiri

Aș dori să încep prin a-i mulțumi lui Luigi Bonomi, cel mai bun agent literar din Londra și un om pe care îmi face plăcere să îl numesc un prieten apropiat, în primul rând, pentru că mi-a sugerat ideea acestei cărți și, în al doilea rând, pentru perseverența sa în a superviza această carte de-a lungul numeroaselor sale întrupări, până când a îndeplinit standardele cerute.

Aș dori să le mulțumesc Selinei Walker și lui Danielle Weekers de la editura Transworld, două dintre cele mai încântătoare și talentate doamne cu care am avut prilejul să lucrez vreodată – precum și niște editori excepționali –, și Francescăi Liversidge pentru entuziasmul ei față de această carte încă de la început. Publicarea este, fără îndoială, un efort de echipă și le sunt recunoscător tuturor celor implicați de la editura Transworld pentru dedicarea și profesionalismul lor.

James Becker
Principatul Andora, 2008

Prolog

Primăvara 67 d.Hr.
Jotapata, Iudeea

În mijlocul grupului de oameni tăcuți, evreul dezbrăcat se zbătea violent, dar înverșunarea lui era inutilă. Câte un soldat roman vânjos îngenunchease pe fiecare braț al lui, ținându-i-le lipite de bârna de lemn tare – *patibulum* –, iar un altul îl strângea zdravăn de picioare.

Generalul Vespasian urmărea crucificarea, așa cum le urmărea pe toate. Din câte știa, acest evreu nu comisese nici o faptă ilegală împotriva imperiului roman, dar își pierduse de mult răbdarea în ceea ce îi privea pe apărătorii Jotapatei și îi executa pe toți cei prinși de armată.

Unul dintre soldați eliberă ușor brațul stâng al evreului, suficient pentru a-i permite altuia să îi lege încheietura mâinii cu o cârpă groasă. Romanii erau experți în această metodă de execuție – aveau o practică îndelungată – și știau că acea cârpă oprea sângele care curgea din răni. Crucificarea trebuia să fie un proces lent, dureros și public, iar ultimul lucru pe care și-l doreau era ca omul condamnat să moară în câteva ore din cauza sângerărilor.

În mod normal, victimele crucificării erau mai întâi supuse flagelării, dar oamenii lui Vespasian nu aveau nici timpul, nici dorința să facă asta. Ei știau însă că evreii rezistau mai mult

dacă nu erau flagelați, iar acest lucru îi ajuta să transmită și mai eficient orașului asediat, care se afla la o aruncătură de băț, mesajul necruțător al generalului.

După ce terminară cu legarea lui, apăsară brațul evreului pe *patibulum*, pe lemnul tare, pătat cu sânge vechi. Un centurion cu un ciocan și cu niște cuie se apropie de el. Cuiele erau groase și lungi de vreo 20 de centimetri, cu floarea mare și plată, făcute special în acest scop. Ca și crucile, aceste cuie fuseseră refolosite de nenumărate ori.

– Ține-l nemișcat! lătră el și se aplecă să-și facă treaba.

În momentul în care simți vârful cuiului atingându-i încheietura evreul se încordă, apoi țipă când centurionul lovi cu ciocanul. Lovitura fu puternică și sigură, iar cuiul pătrunse direct prin braț și se înfipse adânc în lemn. Pe lângă suferința produsă de rană, cuiul secționă nervul median, producând o durere continuă și intensă în tot brațul.

Sângele țâșni din rană, curgând pe pământul din jurul *patibulumului*. Jumătate din cui era încă deasupra cârpei pline de sânge din jurul încheieturii evreului, dar încă două lovituri de ciocan îl înfipseră complet. Când capul plat al cuiului se afundă bine în cârpă, fixând brațul pe lemn, fluxul de sânge se diminuă considerabil.

Evreul țipă, agonizând la fiecare lovitură de ciocan, apoi pierdu controlul vezicii. Câțiva soldați care priveau zâmbiră văzând dâra de urină udând pământul plin de praf, dar cei mai mulți nu-i dădură nici o atenție. Ca și Vespasian, erau obosiți – romanii se luptau cu locuitorii din Iudeea de mai bine de 100 de ani –, iar în ultimele douăsprezece luni văzuseră prea multă moarte și suferință pentru a mai considera o crucificare altceva decât o mică distracție.

Lupta fusese grea și echilibrată. Cu zece luni în urmă, întreaga garnizoană romană din Ierusalim se predase evreilor și fusese linșată imediat. Din acel moment, războiul total devenise

inevitabil şi încrâncenat. Acum, romanii erau în Iudeea cu toate forţele. Vespasian comanda legiunile a cincea, *Fretensis,* şi a zecea, *Macedonica,* iar fiul său, Titus, sosise de curând cu a cinsprezecea, *Apollinaris.* Armata cuprindea, de asemenea, trupele auxiliare şi cavaleria.

Soldatul eliberă braţul victimei şi se dădu înapoi, iar centurionul îl ocoli pe evreu şi îngenunche lângă braţul lui drept. Acesta nu mai putea pleca nicăieri, cu toate că ţipetele îi erau puternice, iar zbaterea şi mai violentă. După ce-i legară bine şi încheietura dreaptă cu cârpa, centurionul bătu cel de-al doilea cui şi se retrase.

Bârna verticală a crucii Tau – *stipus*-ul – era o privelişte permanentă în tabărele romane. Fiecare legiune – cele trei tabere campaseră una lângă alta, pe o colină domoală de deasupra oraşului – înălţase vreo 50 de asemenea cruci într-o zonă cât mai vizibilă pentru locuitorii din Jotapata. Majoritatea erau deja ocupate, numărul viilor şi al morţilor care atârnau pe ele fiind aproape egal.

Executând ordinele centurionului, patru soldaţi romani ridicară *patibulum*-ul şi începură să care bârna grea de lemn spre colină, târându-l prin praful drumului pe evreul condamnat, ale cărui ţipete se auzeau încă destul de tare. Treptele largi fuseseră deja puse de fiecare parte a piciorului crucii şi, după o scurtă opintire, cei patru soldaţi ridicară şi puseră *patibulum*-ul la locul lui, înfingându-l în locaşul pregătit special.

Când picioarele evreului se ridicară de la pământ, iar braţele lui preluară toată greutatea corpului, ambele articulaţii ale umerilor i se dizlocară. Căută un sprijin cu piciorul – ceva, orice – pentru a uşura durerea incredibilă pe care o simţea în braţe. După câteva secunde călcâiul drept atinse o bucată de lemn prinsă de piciorul crucii la aproape un metru jumate de vârf, şi îşi odihni ambele picioare pe ea, împingându-se în sus pentru a-şi diminua suferinţă. Acesta era şi motivul pentru

care romanii o puseseră acolo. În momentul în care își întinse picioarele, evreul simți niște mâini aspre care i le strânse din ambele părți, punându-i-le unul peste altul. Câteva secunde mai târziu, dintr-o singură lovitură, un cui îi pătrunse prin ambele călcâie, țintuindu-i picioarele pe cruce.

Vespasian se uită la muribundul care se zbătea inutil, ca o insectă prinsă cu un ac într-un insectar uriaș, în timp ce vaietele lui deveneau tot mai slabe. Își întoarse ochii spre soarele care apunea. Evreul își va da duhul în două-trei zile. De îndată ce crucificarea luă sfârșit, soldații începură să se împrăștie, întorcându-se în tabără, la îndatoririle lor.

Fiecare tabără militară romană avea aceeași structură: o rețea rectangulară de „drumuri" purtând aceleași nume în fiecare tabără, împărțită în mai multe sectoare, înconjurată de un șanț de fortificații și având corturi separate pentru ofițeri și soldați. Tabăra legiunii *Fretensis* se afla în mijlocul celor trei, iar cortul personal al generalului Vespasian era situat, la fel ca al tuturor generalilor comandanți, la capătul străzii *Via Principalis* – artera principală, chiar în fața cartierului general al taberei.

Crucile Tau fuseseră ridicate într-un șirag sfidător, care se întindea în fața celor trei tabere, amintindu-le neîncetat apărătorilor Jotapatei ce soartă îi așteaptă dacă sunt capturați.

Intrând în tabără, Vespasian răspunse la salutul santinelelor. Era soldatul unui soldat. Se afla în fruntea armatei sale, sărbătorind victoriile sau jelind înfrângerile alături de oamenii săi. Începuse de la zero – tatăl lui fusese un funcționar mărunt la vamă, care dădea bani cu împrumut pe termen scurt –, iar el ajunsese să comande legiuni în Bretania și în Germania. Alungat rușinos de Nero fiindcă adormise în timpul unei interminabile prestații muzicale a împăratului, situația serioasă din Iudeea impusese rechemarea lui în serviciul activ pentru a înăbuși revolta.

Era mult mai îngrijorat de campania aceasta decât voia să recunoască. Primul lui succes – o victorie ușoară la Gadara – ar

fi putut să fie doar un noroc chior, fiindcă, în ciuda eforturilor mari ale soldaților, mica bandă de apărători ai Jotapatei nu dădea semne că s-ar preda, deși era copleșită numeric. Orașul nu reprezenta un punct strategic, în nici un caz. După ce îl vor fi cucerit, știau că vor fi nevoiți să înainteze și să elibereze porturile mediteraneene, care erau ținte mult mai greu de ocupat.

Urma să fie o luptă grea și încrâncenată, iar la 50 de ani, Vespasian se considera un om bătrân. Ar fi preferat să se afle în orice altă parte a imperiului, dar Nero îl ținea ostatic pe fiul său cel mic, Domitian, și nu avea altă soluție decât să conducă această campanie.

Chiar înainte de a ajunge la cort, observă un centurion apropiindu-se. Tunica roșie a bărbatului, jambierele metalice sau apărătoarele pentru picioare, *lorica hamata* ori armura de zale și casca argintie cu creastă îl făceau să iasă cu ușurință în evidență printre soldații obișnuiți, care purtau tunici albe și *lorica segmenta* – platoșă. Bărbatul conducea un grup mic de legionari care escorta un alt prizonier cu mâinile legate la spate.

Centurionul se opri la trei metri de Vespasian și îl salută respectuos.

– Evreul din Cilicia, domnule, așa cum ați ordonat.

Vespasian dădu din cap și arătă spre cort.

– Adu-l!

Soldații îl împinseră pe prizonier înăuntru și îl așezară pe un scaun de lemn. La lumina care pâlpâia în lămpile cu ulei văzu că bătrânul evreu era înalt și slab, cu fruntea înaltă marcată de început de calviție și cu o barbă încâlcită.

Cortul era mare, aproape la fel de mare precum cele locuite în mod normal de opt legionari, și avea locuri separate de dormit. Vespasian îndepărtă broșa cu care își prindea *lacerna*, mantaua de culoare violet pe care o purtau generalii, dădu la o parte veșmântul și se așeză, părând foarte obosit.

– De ce sunt aici? întrebă prizonierul.

– Eşti aici, răspunse Vespasian îndepărtând escorta cu un gest scurt al mâinii, pentru că aşa am ordonat eu! Instrucţiunile pe care le-ai primit din partea Romei erau foarte clare. De ce nu le-ai respectat?

Omul clătină din cap.

– Am făcut exact ce mi-a cerut împăratul.

– Nu, nu-i adevărat! izbucni Vespasian. Altfel nu te-ai afla blocat în această ţară nenorocită, încă încercând să curmi o altă revoltă.

– Nu sunt răspunzător pentru asta. Mi-am îndeplinit ordinele cât am putut de bine. Toate astea – prizonierul făcu un gest din cap referindu-se la Jotapata – nu sunt opera mea.

– Împăratul nu este de acord şi nici eu nu sunt! El crede că ar fi trebuit să faci mai mult, mult mai mult. Mi-a dat ordine clare, ordine care includ şi execuţia ta.

Pentru prima dată, pe faţa bătrânului se văzu un sentiment de frică.

– Execuţia mea? Dar am făcut tot ce-a ordonat! Nimeni nu ar fi putut face mai mult. Am călătorit şi am creat comunităţi oriunde am putut. Proştii m-au crezut – încă mă cred! Oriunde te uiţi, mitul este crezut!

Vespasian clătină din cap.

– Nu-i destul! Această revoltă slăbeşte puterea Romei, iar împăratul dă vina pe tine. De aceea, trebuie să mori!

– Prin crucificare? Ca pescarul? întrebă prizonierul devenind brusc conştient de gemetele muribundului răstignit pe crucea Tau din spatele taberei.

– Nu. Fiind cetăţean roman, vei fi scutit de asta. Vei fi dus înapoi la Roma sub escortă – de oamenii de care mă pot lipsi –, iar acolo vei muri de sabie.

– Când?

– Pleci mâine, în zori. Dar, înainte de execuția ta, împăratul mai are un ultim ordin pentru tine.

Vespasian se duse spre masă și luă două tăbliță de lemn cu suprafețele interioare acoperite cu ceară și unite printr-un fir, ca o balama rudimentară. Amândouă aveau multe găuri – *foramina* – făcute în jurul marginilor prin care fusese trecut un *linum* destul de gros, fir care fusese apoi securizat cu un sigiliu având portretul lui Nero. Astfel, plăcuțele nu puteau fi deschise fără ruperea sigiliului, iar această măsură de siguranță era des întâlnită în cazul documentelor oficiale pentru a nu putea fi falsificate. Fiecare avea o inscripție scurtă scrisă cu cerneală pe partea din față, care arăta ce conține textul, și amândouă îi fuseseră încredințate lui Vespasian de către Nero însuși, înainte ca generalul să părăsească Roma. Bătrânul le văzuse de mai multe ori.

Vespasian îi arătă un mic sul de papirus de pe masă și îi spuse prizonierului ce îi poruncise Nero să scrie.

– Și dacă refuz? întrebă prizonierul.

– Atunci, am instrucțiuni să nu te mai trimit la Roma, spuse Vespasian cu un zâmbet care nu i se reflecta în ochi. Sunt sigur că putem găsi un *stipus* liber pe care să-l ocupi câteva zile.

67–69 d.Hr.

Roma, Italia

Grădinile lui Nero, aflate la poalele dealului cunoscut acum drept Dealul Vaticanului, erau unul dintre locurile favorite ale împăratului pentru a pune la cale răzbunarea sălbatică împotriva celor pe care îi considera dușmanii principali ai Romei, creștinii timpurii. Îi considera vinovați pentru Marele Foc care aproape distrusese orașul în anul 64 d.Hr. și de atunci încercase să elibereze Roma și imperiul de ceea ce el numea paraziții evrei.

Metodele sale erau exagerate. *Cei norocoşi* erau crucificaţi ori sfâşiaţi de câini sau de animalele sălbatice în Circus Maximus. Pe cei pe care voia cu adevărat să-i facă să sufere îi ungea cu ceară, îi trăgea în ţepele aşezate în jurul palatului şi apoi le dădea foc. Nero considera această metodă ca fiind o glumă. Creştinii se considerau a fi „lumina lumii", aşa că el îi folosea ca să-şi lumineze calea.

Dar legea romană interzicea crucificarea sau torturarea cetăţenilor romani, iar această lege până şi Nero trebuia să o respecte. Aşa că, într-o dimineaţă însorită de la sfârşitul lunii iunie, Nero şi apropiaţii săi priveau cum un soldat cu sabia în mână trecea ferm pe lângă un şir de bărbaţi şi de femei îngenunchiaţi cărora le tăia capul cu o singură lovitură. Bătrânul era penultimul, iar spadasimul, aşa cum fusese instruit de Nero în mod special, îi crestă gâtul de trei ori înainte de a-i tăia capul.

Furia lui Nero din cauza eşecului spionului său era mult mai grozavă decât moartea dureroasă a bătrânului, de aceea corpul acestuia fu azvârlit neglijent într-o căruţă şi dus la kilometri depărtare de Roma, pentru a fi aruncat într-o peşteră a cărei intrare fu blocată apoi cu pietre. Peştera era deja ocupată de rămăşiţele altui om, un alt ghimpe în coasta împăratului, care fusese crucificat într-un mod barbar cu trei ani în urmă, la începutul perioadei de persecuţie a creştinilor pe care o impusese Nero.

Cele două tăbliţe şi sulul de pergament îi fuseseră înmânate lui Nero de îndată ce centurionul şi prizonierul evreu sosiseră la Roma, dar, timp de câteva luni, împăratul nu s-a putut hotărî ce să facă. Roma se chinuia să înăbuşe revolta evreilor, iar lui Nero îi era frică de faptul că, dacă dezvăluia conţinutul lor, situaţia ar fi devenit şi mai rea.

Pergamentul era, de fapt, o confesiune a unui evreu despre ceva mult mai rău decât o trădare, iar conţinutul tăbliţelor furniza

dovezi incontestabile în sprijinul acestui fapt. Documentele erau foarte valoroase, chiar explozive, iar el se chinuise enorm să le păstreze în siguranță. Făcuse o copie fidelă a pergamentului, iar pe original scrisese personal o explicație despre conținutul și scopul documentului, autentificată cu sigiliul imperial. Cele două tăbliță erau ascunse împreună cu cadavrele din peșteră, iar pergamentul original, într-un cufăr aflat la loc sigur într-o cameră încuiată aflată într-unul dintre palatele sale. Copia însă o păstra îndeaproape, ascunsă într-un vas de ceramică, pentru cazul în care ar fi trebuit să-i dezvăluie conținutul urgent.

Apoi, evenimentele l-au copleșit. În anul 68 d.Hr., Roma s-a aflat într-un mare haos din cauza războiului civil. Senatul l-a considerat pe Nero trădător, iar acesta a părăsit orașul și s-a sinucis. A fost urmat la tron de Galba, care a fost ucis rapid de Otho. Apoi a apărut Vitellius să se lupte cu el și l-a învins pe noul împărat pe câmpul de luptă. Otho, ca și Nero înaintea lui, s-a aruncat în sabie.

Dar susținătorii lui Otho nu s-au predat. Au căutat un alt candidat și l-au găsit pe Vespasian. Când a primit vești despre evenimentele din Roma, bătrânul general a lăsat războiul din Iudeea pe mâinile fiului său, Titus, și a plecat în Italia, înfrângând armata lui Vitellius pe drum. Vitellius a fost ucis când trupele lui Vespasian au înconjurat orașul. În 21 decembrie 69 d.Hr., Vespasian a fost recunoscut în mod oficial de către Senat drept noul împărat, iar pacea s-a instaurat în sfârșit.

Iar în confuzia și haosul războiului civil roman scurt, dar încrâncenat, un cufăr încuiat de lemn și un vas de ceramică obișnuit, fiecare conținând câte un papirus mic, dispărură pur și simplu.

1

I

Timp de câteva momente, Jackie Hampton nu reuşi să-şi dea seama ce o trezise. Ecranul digital al ceasului arăta 03.18, iar în dormitor era complet întuneric. Dar ceva îi întrerupsese somnul, un sunet care venea de undeva din casa veche.

Zgomotele nu erau ceva neobişnuit, deoarece Villa Rosa se afla de mai bine de 600 de ani pe o pantă a dealului situat între Ponticelli şi Scandriglia, un oraş ceva mai mare, iar lemnul vechi al casei scârţâia, gemea şi câteodată chiar crăpa la schimbări de temperatură, făcând un zgomot asemănător unei rafale de puşcă. Dar acest zgomot avea ceva diferit, nefamiliar.

Întinse mâna în mod automat în partea opusă a patului, dar degetele ei cercetătoare nu găsiră nimic altceva în afara cuverturii. Mark era încă la Londra şi nu avea să zboare înapoi în Italia mai devreme de vineri seară sau sâmbătă dimineaţă. Ea ar fi trebuit să fie cu el, dar o schimbare de ultim moment în planurile constructorilor o silise să rămână.

Apoi, mai auzi o dată zgomotul – un zgomot metalic, ca un şuierat. Unul dintre obloanele ferestrelor de la parter trebuie să se fi deschis şi începuse să se bălăngăne. Jackie ştia că nu va

mai putea adormi până nu îl va fixa din nou. Aprinse veioza, se dădu jos din pat, își puse papucii și întinse mâna după halatul de pe scaunul din fața măsuței de machiaj.

După aceea, aprinse lumina de veghe și coborî grăbită scara mare de stejar care dădea în holul central. Ajunsă la baza scărilor, auzi din nou un zgomot – puțin diferit de cel precedent, dar asemănător celui făcut de un obiect metalic lovind o piatră și care venea probabil din sufrageria uriașă care ocupa aproape tot parterul din partea de est a casei.

Aproape fără să se gândească, Jackie deschise ușa. PășI în cameră și aprinse luminile. În momentul în care cele două candelabre se luminară, sursa zgomotului metalic deveni clară. Femeia își duse mâinile la față cu o exclamație de groază, apoi se întoarse și o luă la fugă.

O siluetă îmbrăcată în negru stătea pe un scaun și spărgea cu un ciocan și cu o daltă o parte din mortarul de deasupra gurii masive a șemineului, iar această scenă era luminată de raza unei lanterne ținute de un alt bărbat. Chiar dacă Jackie se dădu înapoi, amândoi bărbații se întoarseră să se uite la ea, cu fețele pline de uimire. Omul cu lanterna trase o înjurătură printre dinți și se repezi spre ea.

– O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! murmură Jackie în timp ce o luă la goană prin holul larg, îndreptându-se spre scară și dormitorul sigur.

Ușa de lemn era mai groasă de doi centrimetri jumătate și avea pe interior o încuietoare solidă, de oțel. Lângă pat se afla un telefon fix, iar în poșeta de pe comodă era celularul. Dacă ar fi putut ajunge în cameră, știa că ar fi fost în siguranță și ar fi putut suna după ajutor.

Dar nu era îmbrăcată pentru fugă ca omul din spatele ei. Când ajunse pe a treia treaptă, papucul din piciorul drept îi

căzu și ea putu să audă zgomotul făcut de pantofii sport ai urmăritorului pe podeaua de piatră din hol, la câțiva metri în spatele ei. Picioarele ei bâjbâiră după un punct de sprijin pe treptele de lemn lustruite, apoi se împiedică, rată o treaptă și căzu în genunchi.

Într-o secundă, omul ajunse lângă ea, apucând-o de braț și de umăr.

Jackie țipă și se răsuci într-o parte, lovindu-l pe bărbat cu piciorul drept în vintre. Acesta gemu de durere și, din reflex, flutură lanterna spre ea exact în momentul în care femeia încerca să se ridice, așa că tubul greu de aluminiu o lovi într-o parte a capului. Amețită, începu să se clatine și încercă să se apuce de balustradă, dar nu reuși. În cele din urmă, căzu cu toată greutatea, lovindu-se cu capul de barele verticale și rupându-și instantaneu gâtul. Trupul se rostogoli pe scară până pe podeaua din hol, unde se opri cu membrele răsfirate și sângele curgându-i din rana de la tâmplă.

Urmăritorul ei coborî și rămase în picioare lângă ea. Cel de-al doilea intrus apăru în ușa sufrageriei și se uită în tăcere la trupul nemișcat. Îngenunche lângă ea și o apăsă cu degetele pe gât.

După un moment, își ridică furios privirea.

– Nu trebuia să o omori! izbucni el.

Alberti se uită la femeie și dădu din umeri.

– N-ar fi trebuit să fie aici. Ni s-a spus că această casă va fi goală. A fost un accident, adăugă el, dar acum e moartă și nu mai putem face nimic.

Rogan se ridică.

– Ai dreptate. Hai să mergem. Să terminăm ce avem de făcut și să plecăm de aici.

Fără să mai privească înapoi, cei doi bărbați se întoarseră în sufragerie. Rogan luă ciocanul și continuă să spargă porțiunile de mortar rămase deasupra poliței de piatră care se întindea pe toată lungimea șemineului.

Treaba le luă puțină vreme și, după 20 de minute, toată zona era descoperită. Amândoi bărbații stăteau în fața șemineului, holbându-se la literele gravate pe una dintre pietre.

– Asta e? întrebă Alberti.

Rogan clătină nesigur din cap.

– Așa pare, da. Pregătește mortarul.

Când Alberti ieși din cameră, cărând o găleată cu care să aducă niște apă, Rogan scoase din buzunar un aparat foto cu rezoluție mare și fotografie piatra de câteva ori. Apoi, verifică ecranul aparatului ca să vadă dacă pozele arătau clar inscripția de pe piatră. Ca măsură de precauție, scrise cuvintele într-un carnețel.

Alberti reapăru cu apa. Din grămada lăsată de constructori lângă ușă, luă o placă de lemn, o mistrie și o pungă cu mortar. După câteva minute, după ce obținu un amestec consistent se duse cu placa de lemn lângă șemineu.

Polița șemineului fusese pusă pe o placă de oțel, o reparație recentă pentru a compensa o inestetică fisură care străbătea piatra în diagonală, la aproape jumătate de metru de marginea din stânga. Placa de oțel ieșea în afară cu vreo doi centimetri de sub poliță, oferind un suport ferm pentru mortar.

Alberti știa cum să procedeze și, într-o jumătate de oră, reuși să facă un retuș neted și profesionist care se potrivea cu noul mortar din partea dreaptă a șemineului. Cealaltă parte era încă acoperită cu mortar vechi – constructorii nu ajunseseră încă să îl schimbe –, dar ei nu aveau nici o treabă cu asta.

La 50 de minute după moartea lui Jackie şi la aproape 90 după ce pătrunseseră în casă spărgând uşa din spate, cei doi italieni plecară, îndreptându-se spre locul unde îşi lăsaseră maşina.

II

Chris Bronson îşi opri Mini Cooperul argintiu la etajul al doilea al unei parcări supraetajate situate exact în faţa poliţiei din Tunbridge Wells. Rămase gânditor la volan timp de câteva minute. Presimţea că această dimineaţă va fi grea, chiar foarte grea.

Nu era prima oară când avea probleme cu Harrison, dar simţea că, de data asta, ar putea fi şi ultima. Inspectorul Thomas Harrison, „Tom" pentru puţinii lui prieteni şi „nemernicul umflat" pentru aproape toţi ceilalţi, era superiorul direct al lui Bronson, un om cu care nu se înţelesese încă din prima zi.

Harrison se considera un poliţist de modă veche, care avansase pe merit, aşa cum le spunea tututor celor care doreau să-l asculte, dar şi majorităţii celor care nu doreau, iar pe Bronson îl dispreţuia din mai multe motive. Inspectorul era sarcastic în special cu poliţiştii idioţi: ofiţeri care se înrolaseră în poliţie după terminarea facultăţii şi care se bucurau de anumite privilegii datorită acestui lucru. El îl asocia pe Bronson acestui grup, cu toate că el însuşi nu avea nici un grad şi se înrolase în armată imediat după terminarea unui program de pregătire foarte scurt, de doar şase luni. Pe scurt, Harrison credea că Bronson, căruia îi spunea „Death Wish[1]", doar se juca de-a poliţistul, iar faptul că era un ofiţer extrem de competent nu spărgea deloc gheaţa dintre ei.

[1] Dorinţa morţii (în lb. engleză, în original)

În cele șase luni de când Bronson se mutase la secția din Tunbridge Wells, se certase săptămânal cu Harrison dintr-un motiv sau altul, dar, deoarece chiar își dorea o carieră în poliție, încercase să ignore antipatia acestuia față de el. Acum însă, nu mai putea.

I se spusese să se prezinte de dimineață la secție, iar Bronson bănuia care era motivul. Cu două zile în urmă, fusese implicat, împreună cu alți ofițeri atât în uniformă, cât și sub acoperire, în arestarea unei bande de tineri care erau suspectați de trafic cu droguri de mare risc. În mod normal, fieful bandei era în East London, dar, recent, își extinseseră operațiunile și în Kent. Arestările nu decurseseră așa cum și-ar fi dorit, fără incidente, iar în altercație, doi tineri suferiseră răni minore. Bronson bănuia că Harrison intenționa să-l acuze de folosirea excesivă a forței în cursul arestării sau chiar de atacarea unui suspect.

Ieși din mașină, o încuie și începu să coboare scările spre stradă. Lifturile parcării nu funcționau înainte de ora 8.

Zece minute mai târziu, bătea la ușa biroului inspectorului Harrison.

III

Maria Palomo trăise toată viața în zona Monte Sabini și, la 73 de ani, încă lucra 50 de ore pe săptămână. Făcea curățenie, dar nu îi plăcea și nici nu se prea pricepea. Dar *era* cinstită – clienții ei ar fi putut să lase un teanc de euro pe birou și ar fi fost siguri că i-ar fi găsit tot acolo după ce ea și-ar fi terminat treaba – și o persoană pe care te puteai baza, ajungând mai mult sau mai puțin la vreme. Chiar dacă vreun colț rămânea nemăturat, iar cuptorul nu era curățat mai mult de o dată pe an, ei bine, cel puțin ferestrele străluceau, iar covoarele erau curate.

Pe scurt, Maria era mai bună decât nimic, iar în geanta ei voluminoasă căra cheile a 30 de proprietăți din zona Ponticelli-Scandriglia. În unele case făcea curățenie, pe altele doar le verifica pentru siguranță în timp ce proprietarii erau plecați, iar în câteva uda plantele, sorta corespondența și verifica dacă luminile și robinetele funcționau și dacă scurgerea nu era înfundată.

Villa Rosa era una dintre casele în care Maria făcea curățenie, dar nu știa câtă vreme avea să dureze înțelegerea cu proprietarii. Ținea la englezoaica tânără care profita de vizitele ei pentru a-și cizela italiana, dar, în ultimul timp, aceasta dăduse semne de nemulțumire cu privire la munca ei. Mai ales la ultimele două vizite, ea îi arătase câteva locuri din casă unde curățenia ar fi putut fi făcută cu mai multă conștiinciozitate. Maria răspunsese ca de obicei cu un zâmbet și cu o ridicare din umeri. Îi explicase că nu era ușor să păstreze totul curat, mai ales acum, când casa era plină de muncitori, de unelte și echipamente. Și de praf, bineînțeles.

Evident că această explicație nu o mulțumise pe *signora* Hampton, care o îndemnase să se străduiască mai mult, dar Maria trecuse de faza în care dădea atenție la ceea ce oamenii o rugau să facă. Mergea acolo în fiecare săptămână, lucra cât putea de puțin și aștepta să vadă ce se va întâmpla. Dacă englezoaica ar fi concediat-o, și-ar fi găsit de lucru în altă parte. Nu era o mare problemă.

În acea dimineață, puțin după ora 9, Maria bătu drumul până la Villa Rosa pe vechiul ei scuter Vespa pe care îl folosea de mai bine de 15 ani. Nu era al ei, dar îl împrumutase cu atât de mult timp în urmă, încât nici nu-și mai aducea bine aminte de la cine. Aceeași confuzie domnea și în ceea ce privea documentele scuterului care nu era nici înmatriculat, nici nu avea revizia tehnică de ani de zile pentru a putea să circule

pe drumurile publice, dar acest lucru nu o deranja pe Maria care nici măcar nu se obosise să facă o cerere pentru un permis de conducere. Tot ce făcea ea era să aibă grijă să evite, atunci când îl conducea, *Polizia Municipale* și pe carabinieri.

Opri scuterul în fața casei și îl ridică pe cric. Își puse casca – în această privință, respecta legea – pe șa și porni către ușa din față. Maria știa că Jackie era acasă, așa că nu scoase cheile din geantă, ci sună la ușă.

Sună din nou două minute mai târziu, dar nu primi nici un răspuns. Acest lucru o nedumeri și merse spre garajul dublu din partea laterală a casei, uitându-se prin ușa întredeschisă. Mașina familiei Hampton – o Alfa Romeo – se afla acolo, după cum se și așteptase. Casa era prea departe de Ponticelli ca patroana ei să meargă acolo pe jos și, în orice caz, acesteia nu îi plăcea prea mult să se plimbe. Așa că unde era?

„În grădină, poate", se gândi ea ocolind partea laterală a casei și îndreptându-se spre peluza din spate, mărginită de arbuști și de o jumătate de duzină de straturi cu flori care răsăreau delicat din pământ, departe de clădirea veche. Dar grădina era pustie.

Maria ridică din umeri și se întoarse la ușa principală a casei, căutându-și cheile în geantă. Găsi cheia, o bagă în broască și o întoarse, sunând din nou la sonerie.

– *Signora* Hampton? strigă ea în timp ce deschidea ușa. *Signora*...

Cuvântul îi rămase în gât când îi văzu trupul zăcând nemișcat pe pardoseala de piatră, într-o baltă de sânge ce îi înconjura capul ca o aură stacojie.

Maria Palomo îngropase doi soți și alte cinci rude, dar era o diferență ca de la cer la pământ între a vedea un cadavru înfășurat în giulgiu într-o cameră mortuară și ceea ce privea ea

acum. Scoase un țipăt, se întoarse și ieși în fugă din casă, pe aleea acoperită cu pietriș.

Apoi, se opri și se întoarse spre clădire. Ușa era larg deschisă și, în ciuda strălucirii orbitoare a soarelui de dimineață, încă putea vedea silueta de pe podea. Rămase nemișcată câteva secunde, întrebându-se ce ar trebui să facă.

Sigur că trebuia să cheme poliția, dar știa că, de îndată ce *polizia* se implica, viața tuturor va fi cercetată la microscop. Maria merse spre Vespa, își puse casca, porni motorul și străbătu aleea. Când ajunse la șosea, făcu la dreapta. La aproape un kilometru distanță se afla casa unuia dintre membrii familiei ei numeroase, un loc unde putea să își lase Vespa în siguranță și să roage pe cineva să o repeadă cu mașina înapoi la casa familiei Hampton.

20 de minute mai târziu, Maria ieși din vechea Lancie a nepotului ei și se duse până la ușa din față a casei, care era încă deschisă. Cei doi intrară și se uitară la cadavru. Nepotul ei se aplecă și atinse una din încheieturile mâinilor lui Jackie, apoi își făcu cruce și se dădu câțiva pași înapoi. Maria știa la ce să se aștepte, așa că nu avu aproape nicio reacție.

– *Acum* pot chema *polizia*, anunță ea.

Ridică telefonul care era pe măsuța din hol și formă 112, numărul italian pentru urgențe.

2

I

– De data asta, ai dat-o rău în bară, Death Wish, începu Harrison.

„Exact, se gândi Bronson. Asta e." Stătea în picioare în dreptul biroului ticsit al inspectorului, iar în fața acestuia se afla un scaun rotativ, dar Bronson nu fusese invitat să ia loc, așa că se uită peste umăr cu o expresie nedumerită pe chip, apoi își privi în ochi superiorul.

– Cu cine vorbești? întrebă el încet.

– Cu tine, rahat mic ce ești! izbucni Harrison.

Această expresie era chiar amuzantă având în vedere că Bronson era cu șapte centimetri mai înalt decât superiorul său, deși cântărea mult mai puțin.

– Numele meu este Christopher Bronson și sunt sergent-detectiv. Îmi poți spune Chris. Îmi poți spune detectiv Bronson sau, pur și simplu, Bronson. Dar, nemernic umflat și urât ce ești, nu-mi poți spune Death Wish.

Expresia de pe chipul lui Hamilton îngheță.

– Cum mi-ai spus?

– M-ai auzit, zise Bronson și se așeză pe scaunul rotativ.

– La dracu', să stai în picioare când ești la mine în birou!

– Am să stau jos, mulțumesc. Pentru ce ai dorit să mă vezi?

– Ridică-te! țipă Harrison.

Dincolo de pereții de sticlă ai micului birou, cei câțiva ofițeri care ajunseseră mai devreme începuseră să fie interesați de discuție.

– M-am săturat de tine, Harrison, spuse Bronson întinzându-și confortabil picioarele. De când am venit în această secție, te-ai plâns aproape de orice am făcut și am înghițit totul pentru că, de fapt, îmi place să fiu polițist, chiar dacă asta înseamnă să lucrez cu nemernici incompetenți ca tine. Dar astăzi n-am de gând să mai tolerez asta.

În jurul gurii lui Harrison se adunase salivă.

– Nenorocitule! Îți voi lua legitimația pentru asta.

– Poți, fără îndoială, încerca. Bănuiesc că te-ai gândit la vreo schemă pentru a mă acuza de atacarea unui prizonier sau de folosirea excesivă a forței în timpul arestării, nu?

Harrison încuviință din cap.

– Și am și martori, mârâi el.

Bronson zâmbi.

– Sunt sigur că ai. Sper doar că îi plătești suficient. Îți dai seama că asta e prima propoziție pe care ne-o spunem care nu conține nici o înjurătură, analfabet idiot cu gura mare?

Preț de câteva secunde Harrison nu zise nimic, doar se holbă la Bronson, cu ochii mocnind de ură.

– Mi-a făcut plăcere să purtăm această conversație, spuse Bronson ridicându-se. Îmi voi lua o zi sau două libere de la serviciu. Asta îți va da timp să te hotărăști dacă vrei să continui cu această șaradă sau să începi să te porți ca un ofițer superior de poliție ce ești.

– Te poți considera suspendat, Bronson.

– Așa e mai bine – de data asta, chiar mi-ai nimerit numele.

– Ești suspendat. Dă-mi legitimația și ieși dracului de aici.

Harrison întinse mâna.

Bronson clătină din cap.

– Cred că, pentru moment, o să o păstrez, mulțumesc. Iar în timp ce te hotărăști ce vei face, poate vei dori să te uiți la asta. Bronson bagă mâna în buzunarul hainei și scoase un obiect negru și subțire. Ca să nu te mai oboseşti să întrebi, acesta e un reportofon. O să-ți trimit o copie a înregistrării conversației noastre, exact așa cum a avut loc. Dacă vrei o anchetă, le-o voi da ofițerilor investigatori să o asculte. Iar asta, adăugă Bronson scoțând dintr-un alt buzunar un plic galben pe care îl aruncă pe birou, este o cerere oficială de transfer. Să-mi spui ce vrei să faci. Bănuiesc că ai numerele mele de telefon.

Bronson opri reportofonul și părăsi încăperea.

II

Telefonul din apartamentul din Roma sună în acea dimineață puțin după ora 11.30, dar Gregori Mandino era sub duș, așa că țârâitul se opri în cele din urmă.

15 minute mai târziu, bărbierit și îmbrăcat ca de obicei, cu cămașă albă, cravată neagră și costum gri-deschis, Mandino își prepară în bucătărie o *café latte* mare, pe care o luă cu el în birou. Se așeză, apăsă butonul *play* al robotului și se aplecă înainte ca să fie sigur că aude clar mesajul. Apelantul folosise un cod care nu putea fi înțeles dacă trăgea cineva cu urechea, dar lui Mandino mesajul îi era destul de limpede. Se încruntă, formă un număr la telefonul său mobil Nokia, vorbi scurt cu un bărbat și se așeză din nou pe scaunul de piele pentru a reflecta. Ceea ce auzise nu era nici pe departe ceea ce crezuse sau dorise să audă.

Apelul fusese de la asistentul său din Roma, un om în care ajunsese să aibă încredere. Sarcina pe care i-o dăduse lui Antonio Carlotti fusese destul de simplă. Să intre cu câțiva oameni în casă, să facă rost de informații și să plece. Dar femeia murise – nu știa și nici nu îi păsa dacă fusese un accident sau nu –, iar informațiile pe care oamenii le obținuseră nu conțineau aproape nimic nou față de ceea ce știa deja.

Mandino mai stătu la birou timp de câteva minute, devenind din ce în ce mai agitat. Își dorea să nu se fi implicat niciodată în această mizerie. Dar nu avusese de ales, instrucțiunile pe care le primise cu ani în urmă fuseseră clare și precise. Se gândi că nu ar fi putut să ignore ceea ce descoperiseră cu ajutorul internetului, iar expresia latină era cel mai bun indiciu pe care îl descoperiseră. Nu avusese de ales, trebuise să meargă mai departe.

La fel cum nu prea avea de ales nici în legătură cu ceea ce era de făcut în continuare. Oricât de neplăcut îi era, ținând cont de ce se întâmplase, cel puțin o persoană trebuia să fie informată.

Mandino traversă camera până la seiful din perete, formă combinația și deschise ușa. Înăuntru erau două pistoale semiautomate, amândouă încărcate, și câteva teancuri groase de valută prinse cu elastice, mai ales dolari americani și euro cu o valoare nici prea mare, nici prea mică. În fundul seifului se afla o carte subțire, legată în piele, cu marginile îndoite și decolorate și fără nici o indicație pe coperta frontală sau pe cotor despre ce conținea. Mandino o scoase și se duse cu ea la birou, deschise încuietoarea de metal care îi ținea copertele și o deschise.

Întoarse ușor paginile scrise de mână, uitându-se la literele decolorate trasate cu cerneală, întrebându-se, așa cum făcea de fiecare dată scrise deschidea cartea, ce conțineau acele instrucțiuni. Aproape de sfârșitul cărții se afla o pagină pe care era o listă cu numere de telefon, o adăugire recentă de vreme ce fusese făcută cu pixul.

Mandino își trecu degetul peste ea, oprindu-se la numărul pe care îl căuta. Apoi, se uită la ceasul digital de pe birou și luă din nou mobilul.

III

În biroul său din oraș, Mark Hampton își închisese calculatorul și se pregătea să plece să ia masa de prânz – în fiecare miercuri, se întâlnea cu trei dintre colegii săi la barul din colț –, când auzi o bătaie în ușă. Își puse jacheta, traversă camera și deschise.

Doi oameni pe care nu îi cunoștea stăteau în fața ușii. Era sigur că nu lucraseră pentru companie: Mark era mândru că își știa toți angajații, fie și numai din vedere. Măsurile de securitate din clădire erau dure, dat fiind faptul că aici își aveau sediul patru firme de investiții și administrare a activelor ale căror birouri conțineau informații și programe financiare extrem de importante, ceea ce însemna că toți angajații trebuiau să fie verificați corespunzător de către personalul de securitate.

– Domnul Hampton? Vocea nu prea se potrivea cu costumul bărbatului. Suntem sergent-detectiv Timms și detectiv Harris. Mă tem că avem veşti proaste pentru dumneavoastră, domnule.

Mintea lui Mark începu să lucreze rapid, făcând deduceri instantanee care nu se bazau pe nimic și pe care le respingea imediat. Cine? Unde? Ce se întâmplase?

– Soția dumneavoastră se află la proprietatea din Italia, nu-i așa?

Mark aprobă din cap, prea nedumerit ca să vorbească.

– Din păcate, acolo a avut loc un accident. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă spun că soția dumneavoastră a decedat.

Timpul părea să se fi oprit. Mark putea să vadă gura ofițerului de poliție deschizându-se și închizându-se, auzea chiar și cuvintele, dar creierul lui nu era în stare să înregistreze înțelesul lor. Se întoarse și se duse la birou cu mișcări mecanice. Se așeză pe scaunul rotativ și se uită pe fereastră, fără să vadă formele familiare ale clădirilor înalte care îl înconjurau.

Timms continua să îi vorbească.

– Poliția dorește să vă duceți acolo cât mai repede posibil, domnule. Există vreo persoană pe care ați dori să o contactăm? Cineva care ar putea merge cu dumneavoastră? Să vă ajute să....

– Cum? îl întrerupse Mark. Cum s-a întâmplat?

Timms se uită la Harris și ridică ușor din umeri.

– A fost găsită azi-dimineață de femeia care făcea curățenie. Arăta ca și cum ar fi căzut pe scări noaptea trecută. Din păcate, și-a rupt gâtul.

Mark nu răspunse, continuând să se uite fix pe fereastră. Acest lucru nu era posibil. Sigur era o greșeală. Era vorba de altcineva. Greșiseră numele. Asta trebuia să fie.

Dar Timms se afla încă acolo, înșirând în continuare genul de platitudini pe care Mark presupunea că polițiștii erau învățați să le spună rudelor îndurerate. De ce nu tăcea odată din gură și nu pleca?

– Înțelegeți, domnule?

– Cum? Mă scuzați. Puteți să repetați?

– Trebuie să mergeți în Italia, domnule. Trebuie să identificați cadavrul și să vă ocupați de pregătirile pentru înmormântare. Poliția italiană vă va lua de la cel mai apropiat aeroport – cred că este cel din Roma – și vă va duce cu mașina până acasă. Vă vor da un translator și orice alt ajutor de care veți avea nevoie. E clar acum?

– Da, zise Mark. Îmi pare rău. E... Un suspin sfâșietor îi zgudui tot trupul și își îngropă fața în mâini. Îmi pare rău. E un șoc și...

Timms își puse mâna pe umărul lui Mark.

– E de înțeles, domnule. Acum, este ceva ce vreți să ne întrebați? Am notat aici datele de contact ale poliției din Scandriglia. Vreți să sunăm pe cineva? Aveți nevoie de cineva care să stea cu dumneavoastră în aceste momente?

Mark clătină din cap.

– Nu. Nu, mulțumesc, rosti el, iar vocea i se frânse. Am un prieten pe care o să-l sun. Mulțumesc.

Timms dădu din cap și îi întinse o hârtie.

– Condoleanțe din nou, domnule. Am inclus și datele mele de contact. Dacă vă pot ajuta, vă rog să mă anunțați.

În timp ce vocile se auzeau din ce în ce mai slab, Mark dădu drumul lacrimilor. Lacrimi pentru el, pentru Jackie, lacrimi pentru lucrurile pe care i le-ar fi putut spune, pentru tot ce ar fi putut și ar fi trebuit să facă împreună. Câteva cuvinte venite de la un străin bine intenționat îi schimbaseră într-o clipă complet viața.

Cu mâinile tremurânde, răsfoi agenda Filofax și caută un număr de telefon. Timms, sau cum l-o fi chemând, avusese dreptate într-o privință: în mod clar, avea nevoie de un prieten, iar Mark știa exact pe cine voia să sune.

3

I

– Mark? Ce dracu' s-a întâmplat? Ce este?

Chris Bronson își trase Miniul la marginea drumului și își lipi telefonul mobil de ureche. Prietenul lui părea devastat.

– E vorba de Jackie. A murit. A...

Când auzi vestea, Bronson avu senzația că îi trăsese cineva un pumn în stomac. Existau câteva constante în lumea lui, iar Jackie era – sau fusese – una dintre ele. Rămase nemișcat preț de câteva secunde, holbându-se prin parbriz, ascultând explicația printre lacrimi a lui Mark, dar neauzind prea multe. În cele din urmă, se adună.

– Pentru Dumnezeu, Mark. Unde?... Lasă. Unde ești? Unde e ea? Vin imediat.

– Italia. E în Italia și trebuie să mă duc acolo. Trebuie să mă duc să o identific. Ascultă, Chris, eu nu vorbesc limba, dar tu o vorbești și nu cred că pot trece singur prin asta. Știu că e mult prea mult, dar ai putea să îți iei niște zile libere de la serviciu și să vii cu mine?

Bronson ezită un moment, tristețea lui bruscă și intensă amestecându-se cu sentimentele pentru Jackie pe care și le reprimase o perioadă îndelungată. Nu credea că putea face

față la ceea ce îi cerea Mark acum. Dar, în același timp, știa că prietenul său nu va face față fără el.

– Nu sunt sigur că mai am o slujbă acum, așa că nu ar trebui să fie o problemă să-mi iau liber. Ai rezervat biletele de avion?

– Nu, răspunse Mark. Nu am făcut nimic. Ești prima persoană pe care o sun.

– Bine. Lasă totul în seama mea, zise Bronson, cu o voce fermă care nu-i trăda emoțiile. Se uită la ceas și calculă timpul pentru tot ce avea de făcut. Vin să te iau din apartament peste două ore. Ai vreme să termini ce ai de făcut?

– Cred că da, da. Mulțumesc, Chris, mulțumesc din tot sufletul.

– Pentru puțin. Ne vedem peste câteva ore.

Bronson își lăsă telefonul să alunece în buzunar, dar câteva secunde nu se mișcă. Apoi, semnalizâ și intră din nou în trafic, gândindu-se la ceea ce avea de făcut, concentrându-se asupra lucrurilor concrete pentru a evita să se confrunte cu realitatea crudă a dispariției lui Jackie.

Se afla la numai câteva sute de metri de casă. Împachetatul nu îi va lua mai mult de 30 de minute, dar trebuie să își găsească pașaportul, să-și ia una dintre cărțile de credit pe care avea mai mulți bani și să se ducă la bancă să scoată niște euro. Apoi să-i anunțe pe cei de la secția din Crescent Road că își lua concediu fără plată și să verifice dacă aveau numărul lui de mobil – trebuia să respecte regulile indiferent de problemele lui Harrison.

Apoi, trebuia să se lupte cu traficul din Londra ca să ajungă la apartamentul din Ilford a lui Mark. Cam două ore, aproximă el. Nu se va obosi să rezerve bilete de avion, deoarece nu era sigur când vor ajunge la Stansted, dar bănuia că EasyJet sau Ryanair aveau zboruri spre Roma în acea după-amiază.

II

Telefonul din biroul somptuos al cardinalului Joseph Vertutti de la Vatican sună de trei ori înainte ca acesta să traverseze camera și să răspundă.

– Joseph Vertutti.

Vocea de la capătul celălalt al firului îi era străină, dar avea un ton autoritar.

– Trebuie să vă văd.

– Cine sunteți?

– Nu are importanță. E legat de *Codex.*

Pentru un moment, Vertutti nu pricepu despre ce vorbea apelantul necunoscut. Când își dădu seama, se apucă involuntar de marginea biroului, căutând sprijin.

– Cum?

– Nu avem prea mult timp, așa că vă rog să nu tărăgănați. Vorbesc despre *Codexul Vitalian,* cartea pe care o păstrați încuiată în tribunalul papal.

– *Codexul Vitalian?* Sunteți sigur? Chiar în momentul în care rosti aceste cuvinte, își dădu seama de stupiditatea întrebării: existența *Codexului* era cunoscută numai de o mână de oameni din Vatican și, din câte știa el, de nimeni din afara Sfântului Scaun. Dar faptul că apelantul folosea linia externă directă însemna că suna *din afara* zidurilor Vaticanului, iar următoarele lui cuvinte îi confirmară suspiciunile.

– Sunt foarte sigur. Trebuie să-mi faceți rost de un permis de intrare în Vatican să...

– Nu, îl întrerupse Vertutti: Nu aici. Ne întâlnim afară. Nu se simțea confortabil la gândul de a aranja intrarea apelantului misterios în clădirile Sfântului Scaun. Deschise un sertar de la birou și scoase o hartă a Romei. Găsi rapid cu degetele un drum de la stația Vatican spre zona de sud. Ne întâlnim în Piața

di Santa Maria alle Fornaci, câteva străzi la sud de bazilica Sfântul Petru. E o cafenea în partea de est, vizavi de biserică.

– O știu. La ce oră?

Vertutti se uită în mod automat la agenda unde își nota întâlnirile, cu toate că știa sigur că nu se va vedea cu respectivul bărbat în acea dimineață: avea nevoie de timp să se gândească la această întâlnire.

– În după-amiaza aceasta, la 4.30? sugeră el. Cum o să vă recunosc?

Vocea de la telefon chicoti.

– Stați liniștit, domnule cardinal. O să vă găsesc eu.

III

Chris Bronson își duse Miniul în parcarea aeroportului Stansted, unde putea să îl lase pentru o perioadă îndelungată, îl încuie și îl conduse pe Mark spre clădirea terminalului. Fiecare bărbat căra câte un bagaj de mână, iar Bronson mai avea și o geantă pentru laptop.

Bronson ajunsese la apartamentul din Ilford după o oră și ceva de la plecarea din Tunbridge Wells, iar Mark îl aștepta afară. Drumul până la Stansted – unul rapid, pe M11– durase mai puțin de un ceas.

– Îți mulțumesc din suflet, Chris, spuse Mark pentru cel puțin a cincea oară de când se suise în mașină.

– E ceea ce fac prietenii, răspunse Bronson. Nu-ți face probleme.

– Nu mă înțelege greșit, dar știu că nu ești plătit prea bine ca polițist, iar pentru că mă ajuți o să mă ocup eu de toate cheltuielile.

– Nu e nevoie, începu Bronson cu jumătate de gură, deși, în realitate, costurile deplăsării îl cam îngrijorau – depășirea pe cartea de credit se apropria de suma maximă admisă, iar cărțile lui de credit nu mai puteau suporta încă o penalizare. Nu era sigur nici dacă Harrison o să îl suspende sau nu și, dacă da, nu știa ce efect va avea acest lucru asupra salariului său. Dar ultimul bonus pe care îl primise Mark era o sumă de cel puțin șase cifre, așa că banii nu erau o problemă pentru el.

– Nu mă contrazice, zise Mark, așa am hotărât.

Când intrară în aeroport, își dădură seama că tocmai pierduseră zborul Air Berlin de după-amiază spre Fiumicino, dar aveau destul timp pentru zborul Ryanair de 17.30, care îi ducea la aeroportul Ciampino din Roma, înainte de 9, ora locală. Hampton plăti cu o carte de credit gold și primi permisele de îmbarcare, apoi trecură de controalele de securitate.

În cafeneaua de lângă poarta de îmbarcare erau câteva locuri libere, așa că își luară ceva de băut și așteptară anunțarea zborului.

Mark vorbise foarte puțin în timpul drumului până la aeroport – era clar în stare de șoc, cu ochii roșii de plâns –, dar Bronson simțea o nevoie disperată să afle ce se întâmplase cu Jackie.

– Ce ți-a spus poliția? îl întrebă.

– Nu prea multe, recunoscu Mark. Poliția Metropolitană a primit un mesaj de la colegii lor italieni. Fuseseră chemați la casa noastră azi-dimineață. Se pare că femeia de serviciu s-a dus acolo ca de obicei, n-a primit nici un răspuns și și-a folosit cheia pentru a intra.

Ochii îi lăcrimară pentru o secundă, scoase un șervețel și îi șterse ușor.

– Scuză-mă, zise el. Ea a mărturisit poliției că o găsise pe Jackie moartă pe podeaua din hol. Conform poliției italiene,

se pare că s-a împiedecat pe scări – i-au găsit amândoi papucii pe trepte – și s-a lovit cu capul de balustradă.

– Și... interveni Bronson.

Mark dădu din cap, intensitatea disperării lui fiind evidentă.

– Și și-a rupt gâtul.

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt și luă o înghițitură de apă.

– Oricum, continuă el, Maria Palomo – femeia de serviciu – le-a spus polițiștilor că lucrez în Londra. M-au găsit prin ambasada britanică din Roma și cei de acolo au contactat poliția de aici.

Asta era tot ce știa, dar sărăcia de informații nu l-a împiedicat să speculeze. Într-adevăr, în ora următoare nu a făcut altceva decât să-și închipuie și să repingă toate scenariile posibile. Bronson îl lăsă – era probabil o bună terapie pentru el să vorbească – și, în mod egoist, atitudinea lui Mark îi permitea să rămână tăcut, fără să contribuie prea mult la conversație în timp ce mintea sa derula anii înapoi, amintindu-și de Jackie pe vremea când era doar Jackie Evans.

Bronson și Mark se știau de pe vremea când erau la școală, iar prietenia lor rezistase în ciuda drumurilor foarte diferite pe care le aleseseră. O cunoșteau amândoi pe Jackie cam din aceeași perioadă, iar Bronson se îndrăgostise iremediabil de ea, deși fără speranțe. Problema era că Jackie avea ochi numai pentru Mark. Bronson își ascunsese sentimentele, iar când Jackie se căsătorise cu Mark, el a fost cavalerul de onoare și Angela Lewis, una dintre domnișoarele de onoare, avea să devină în mai puțin de un an doamna Bronson.

– Îmi pare rău, Chris, șopti Mark când își ocupară în cele din urmă locurile din partea din spate a avionului Boeing 737. Nu am făcut altceva decât să vorbesc despre mine și Jackie. Cred că te-ai săturat.

– Dacă nu ai fi făcut-o, aș fi fost cu adevărat îngrijorat. Îți face bine să vorbești. Te ajută, iar pe mine nu mă deranjează să stau și să te ascult.

– Știu și apreciez asta. Dar să schimbăm subiectul. Ce face Angela?

Bronson zâmbi ușor.

– Cred că nu e cel mai bun subiect. Tocmai am finalizat divorțul.

– Îmi pare rău, nu am știut. Unde locuiește acum?

– Și-a cumpărat un apartament mic în Londra, iar eu am păstrat căsuța din Tunbridge.

– Mai vorbiți?

– Da, acum, că avocații au ieșit în cele din urmă din peisaj. *Vorbim,* dar nu neapărat în cei mai amicali termeni. Nu eram compatibili și mă bucur că am descoperit asta înainte să apară copiii și să complice lucrurile și mai mult.

Asta era, recunoscu Bronson în tăcere, explicația pe care convenise cu Angela că o vor da oricui va întreba, dar nu era sigur că ea o și credea. Nu de asta eșuase căsătoria lor. Privind acum retrospectiv, prin prisma tuturor celor întâmplate, își dădea seama că nu ar fi trebuit să se însoare cu ea – cu nimeni altcineva –, deoarece era încă îndrăgostit de Jackie. De fapt, era în perioada de refacere.

– Lucrează încă la British Museum?

Bronson încuviință din cap.

– Este tot custode al colecției de ceramică. Bănuiesc că acesta este unul dintre motivele pentru care ne-am despărțit. Lucra peste program și trebuia să facă muncă de teren în fiecare an. Adaugă asta la orele mele suplimentare pe care le fac ca polițist și vei înțelege de ce comunicam prin bilețele – nu eram aproape niciodată acasă în același timp.

Minciuna ieşi uşor din gura lui Bronson. După aproximativ 18 luni de căsătorie, începuse să i se pară mai uşor să se ofere să lucreze peste program – şi existau multe ocazii – decât să se ducă acasă, unde îl aşteptau o relaţie nesatisfăcătoare şi certuri din ce în ce mai frecvente.

– Îşi iubeşte meseria şi cred că şi eu o iubesc pe a mea, dar asta e altă poveste. Nici unul din noi nu era dispus să renunţe la carieră şi, în cele din urmă, ne-am îndepărtat. Probabil că aşa e cel mai bine.

– Ai probleme la serviciu? întrebă Mark.

– Doar una de fapt. Aşa-zisul meu ofiţer superior e un idiot analfabet care mă urăşte de când am păşit în secţie. Azi-dimineaţă, i-am spus în sfârşit să se care şi, ca urmare, nu am nici o idee dacă o să mai am sau nu un serviciu când o să mă întorc.

– De ce o faci, Chris? Sunt şi slujbe mai bune.

– Ştiu, răspunse Bronson, dar îmi place să fiu poliţist. Doar că oameni ca inspectorul Harrison se străduiesc să-mi facă viaţa un chin. Am cerut transferul şi sunt sigur că-l voi primi.

4

Înainte de a părăsi Sfântul Scaun, Joseph Vertutti se schimbă în haine civile și, mergând cu pași mari pe strada Stazione di Pietro, în jacheta lui albastră comodă și în pantaloni largi, arăta ca orice om de afaceri italian ușor supraponderal.

Vertutti era cardinal-șef, prefectul diocezei Congregației pentru doctrina credinței, cea mai veche dintre cele nouă congregații ale curiei romane și descendentă directă a Inchiziției Romane. Activitatea ei nu se schimbase prea mult din vremurile în care arderea pe rug era pedeapsa-standard pentru eretici, numai că Vertutti se asigurase ca lucrurile să devină mai sofisticate în zilele noastre.

O luă spre sud, trecu de biserică și apoi traversă pe partea de est a străzii. Se îndreptă spre nord și se întoarse către piață. Zugrăveala verde cu roșu aprins a cafenelei contrasta cu umbrelele Martini care protejau mesele de soarele după-amiezii. Câteva dintre mese erau ocupate, dar în capăt erau trei sau patru libere, iar el trase un scaun, așezându-se la una dintre ele.

Când chelnerul se apropie în sfârșit, Vertutti comandă o *café latte,* se lăsă pe spătarul scaunului pentru a privi de jur împrejur și se uită la ceas. Era 4.20. Sincronizarea lui era aproape perfectă.

Zece minute mai târziu, chelnerul morocănos îi trânti în față o cană înaltă de sticlă, cu cafea, iar o parte din ea se vărsă

pe farfurie. În timp ce chelnerul se îndepărta, un om solid, îmbrăcat într-un costum gri și cu ochelari de soare sport își trase un scaun în cealaltă parte a mesei și se așeză.

În același moment, doi tineri purtând costume închise la culoare și ochelari de soare se așezară fiecare la câte o masă învecinată, flancându-i. Păreau foarte bine făcuți și într-o formă fizică de invidiat, degajând un aer amenințător aproape palpabil. Se uitară la Vertutti fără interes, apoi începură să studieze strada și să-i privească pe trecătorii care se perindeau prin fața cafenelei. Cu toate că privise drumul cu atenție, Vertutti nu avea idee de unde apăruseră cei trei oameni.

De îndată ce companionul său se așeză, chelnerul reapăru, luă comanda și dispăru, ducând cu el și băutura vărsată a lui Vertutti. Se întoarse în mai puțin de două minute, cu două *latte* proaspete pe o tavă, împreună cu un coș de croissante și de rulouri dulci.

– Sunt cunoscut aici, zise omul, vorbind pentru prima dată.

– Cine sunteți mai exact? vru Vertutti să afle. Un oficial al bisericii?

– Numele meu este Gregori Mandino, răspunse acesta, și sunt încântat să vă spun că nu am o legătură directă cu Biserica Catolică.

– Atunci, cum ați aflat de *Codex?*

– Știu pentru că sunt plătit să știu. Mai important, adăugă Mandino uitându-se în jur pentru a se asigura că nu sunt auziți, sunt plătit să observ orice semn legat de găsirea documentului la care se referă *Codexul.*

– Plătit de cine?

– De dumneavoastră. Sau, mai precis, de Vatican. Organizația mea își are rădăcinile în Sicilia, dar acum are interese de afaceri extinse în Roma și în toată Italia. Am lucrat în

strânsă legătură cu Biserica-Mamă timp de aproape o sută cincizeci de ani.

– Nu știu nimic despre asta, bolborosi Vertutti. Ce organizație?

– Dacă vă veți gândi, vă veți da seama pe cine reprezint.

Vertutti îl privi fix pe Mandino, dar numai când se uită la mesele învecinate, la cei doi tineri vigilenți, care nu se atinseseră de băuturi și care încă scrutau mulțimea, îi pică fisa. Clătină din cap, neîncrederea citindu-i-se pe chipul bucălat.

– Refuz să cred că am fost vreodată implicați în *Cosa Nostra.*

Mandino dădu răbdător din cap.

– Ați fost, rosti el, de la mijlocul secolului al XIX-lea. Dacă nu mă credeți, întoarceți-vă la Vatican și verificați, dar, între timp, lăsați-mă să vă spun o poveste care a fost omisă din istoria oficială a Vaticanului. Unul dintre papii care au stat mult în Scaunul Sfânt a fost Giovanni Maria Mastai-Ferretti, Papa Pius al IX-lea, care...

– Știu cine a fost, izbucni Vertutti nerăbdător.

– Mă bucur. Atunci știți și că, în 1870, s-a trezit practic asediat de noul stat italian unificat. Cu zece ani mai devreme, acesta își adăugase Sicilia și Statele Papale, dar Pius îi încurajase pe catolici să refuze cooperarea, ceea ce facem de ani de zile. Relația noastră neoficială a început atunci și lucrăm împreună din acel moment.

– Nu are nici un sens, zise Vertutti cu vocea încărcată de furie.

Se așeză mai bine pe scaun, își încrucișă brațele, iar fața i se înroși. Acest om care pretindea a fi un criminal sugera că, timp de 150 de ani, cea mai veche, mai sfântă și mai importantă parte a Mamei tuturor Bisericilor fusese profund implicată în activitățile celei mai cunoscute organizații criminale de pe planetă. În alt context, acest lucru ar fi fost amuzant.

Şi, pentru a pune capac, el, unul dintre cardinalii seniori ai Curiei Romane, stătea la o cafenea în mijlocul Romei cu un *mafioso* important. Pentru că nu avea nici o îndoială că Mandino avea o poziţie înaltă: deferenţa arătată de chelnerii care sunt de obicei posomorâţi, cei doi bodyguarzi şi aerul de autoritate şi de comandă dovedeau destule. Iar acest bărbat, care era un gangster fără îndoială, avea cunoştinţă despre un document ascuns în arhivele Vaticanului, un document despre care Vertutti credea că era unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Bisericii Catolice.

Dar Mandino nu terminase.

– Cărţile pe masă, Eminenţă, spuse el rostind pe un ton batjocoritor ultimul cuvânt. Am fost botezat catolic, ca aproape toţi copiii italieni, dar nu am pus piciorul într-o biserică înainte de a împlini patruzeci de ani, deoarece ştiu că doctrina creştină este un nonsens. Ca orice altă religie, şi asta se bazează pe ficţiune.

Cardinalul Vertutti se albi.

– Aceste cuvinte sunt o blasfemie. Biserica Catolică are origini mai vechi de două mii de ani, bazându-se pe viaţa şi faptele lui Isus Hristos, Domnul nostru. Vaticanul este simbolul religiei a nenumărate milioane de credincioşi din aproape toate ţările lumii. Cum îndrăzneşti să spui că tu ai dreptate şi toţi ceilalţi greşesc?

– Îndrăznesc pentru că eu am cercetat, în loc să accept tămâia şi oglinzile în spatele cărora se ascunde Biserica Catolică. Nu contează cât de mare e numărul oamenilor care cred într-un lucru, ci contează adevărul şi validitatea acelui lucru. În trecut, milioane de oameni credeau că pământul este plat şi că soarele şi stelele se învârt în jurul lui. Greşeau la fel de mult precum creştinii din ziua de azi.

– Aroganța ta mă uluiește. Creștinismul se bazează pe autoritatea indiscutabilă a cuvintelor lui Isus Hristos, fiul lui Dumnezeu. Chiar negi adevărul cuvântului Domnului și al Sfintei Biblii?

Mandino zâmbi și clătină din cap.

– Ați mers exact la fondul problemei, cardinale. Nu există cuvântul Domnului, ci numai cuvântul omului. Fiecare doctrină religioasă scrisă este opera omului, de obicei fiind scrisă pentru un avantaj personal și pentru a se potrivi împrejurărilor individuale. Spuneți-mi un singur lucru, oricare, care să demonstreze că Dumnezeu există.

Vertutti deschise gura ca să răspundă, dar Mandino i-o luă înainte.

– Știu, trebuie să ai credință. Ei bine, eu nu am, tocmai fiindcă am studiat religia creștină și știu că este un narcotic pentru a ține lumea supusă și a le permite oamenilor care conduc Biserica și Vaticanul să trăiască în lux, fără să aibă de fapt o slujbă utilă. Nu puteți dovedi că Dumnezeu există, în schimb, eu pot dovedi că Isus *nu* a existat. Singurul loc în care se face vreo referire la Isus Hristos este Noul Testament, iar acesta – știți acest lucru la fel de bine ca mine, indiferent dacă recunoașteți sau nu – este o colecție de scrieri care au suferit modificări substanțiale prin editare, neputând fi considerată nici măcar de departe contemporană cu subiectul în cauză. Pentru a putea veni cu argumentul unor evanghelii „canonice", Biserica a interzis zeci de alte scrieri care contraziceau clar mitul lui Isus. Dacă Isus a fost un lider atât de charismatic și care să inspire lumea, care realiza miracole și tot felul de lucruri de genul acesta pe care Biserica pretinde că El le-ar fi făcut, cum se face că nu există *nici măcar o singură referire* la El în nici o scriere din literatura grecească, romană sau ebraică din perioada aceea? Dacă acest om a fost atât de important,

dacă atrăgea adepți așa de devotați și era un ghimpe în coasta armatei romane de ocupație, de ce nu a scris nimeni nimic despre el? *Realitatea* este că El există numai în Noul Testament, o „sursă" pe care Biserica a fabricat-o și publicat-o de-a lungul secolelor și nu există nici măcar o urmă de dovadă *independentă* că El ar fi existat vreodată.

Ca orice om al bisericii, Vertutti era obișnuit cu oameni care puneau la îndoială cuvântul lui Dumnezeu – într-o lume din ce în ce mai lipsită de Dumnezeu, fapt inevitabil –, dar Mandino părea să nutrească o ură aproape patologică față de Biserică și de ce reprezenta ea. Această atitudine ridica următoarea întrebare:

– Dacă urăști și disprețuiești Biserica atât de mult, Mandino, la urma urmei, de ce te-ai implicat în povestea asta? De ce îți pasă de viitorul religiei catolice?

– V-am spus deja, domnule cardinal. Ne-am înțeles să preluăm această sarcină cu mulți ani în urmă, iar organizația mea își ia răspunderea în serios. Indiferent de sentimentele mele personale, voi face tot ce pot ca să îndeplinesc această sarcină.

– Ești norocos să trăiești în acest secol, dacă ne gândim că nutrești vederi atât de eretice.

– Știu. Fără îndoială că, în Evul Mediu, m-ați fi legat de un stâlp și m-ați fi ars de viu pentru a vă împărtăși ideile.

Vertutti sorbi o înghițitură din băutură. În ciuda disprețului său total și instantaneu pentru acest om, știa că va avea de lucru cu el pentru a rezolva această criză. Puse cana pe masă și se uită la Mandino.

– Trebuie să cădem de acord că avem opinii diferite despre Biserică și despre Vatican, zise el. Sunt mult mai îngrijorat de problema actuală. Este evident că știi ceva despre *Codex*. Cine ți-a vorbit despre el?

Mandino dădu din cap și se aplecă înainte.

– Organizația mea a fost implicată de la începutul secolului trecut în găsirea documentului-sursă, începu el. Această sarcină a fost întotdeauna singura responsabilitate a capului – *capofamiglia* – familiei din Roma. Când această responsabilitate a căzut pe umerii mei, mi s-a dat să citesc o carte, o carte care inițial nu a avut prea mult sens pentru mine. Așa că am căutat clarificări la dioceza dumneavoastră, care este sursa cererii originale, iar predecesorul dumneavoastră a fost suficient de amabil să-mi furnizeze informații suplimentare care credea că mă vor ajuta să apreciez importanța sarcinii.

– Nu ar fi trebuit să facă așa ceva niciodată.

Vocea lui Vertutti era joasă și supărată.

– Cunoașterea acestei probleme este restricționată la numai câțiva oficiali cu rang înalt, de mare încredere ai Vaticanului. Ce ți-a zis?

– Nu mare lucru, răspunse Mandino pe un ton conciliant. Pur si simplu, mi-a explicat că Biserica încearcă să găsească un document pierdut cu secole în urmă și care nu ar trebui să cadă niciodată în mâinile nimănui din afara Vaticanului.

– Asta-i tot? întrebă Vertutti.

– Mai mult sau mai puțin, da.

Vertutti simți o mare ușurare. Dacă era adevărat că astea erau toate informațiile pe care le divulgase predecesorul său, atunci fusese făcut doar un rău mic. Cu certitudine, *Codexul Vitalian* era cel mai întunecat secret dintre toate secretele ascunse în tribunalul papal și se părea că, pentru moment, acest secret era în siguranță. Dar problema era dacă putea avea destulă încredere în Mandino pentru a-l crede.

– Am stabilit că știi despre *Codex*. Dar tot nu știu de ce m-ai sunat. Ai informații noi? S-a întâmplat ceva?

Mandino dădu impresia că ignoră întrebarea.

– Toate la timpul lor, Eminență. Fără îndoială, nu știți că niște oameni de-ai mei au supravegheat în permanență publicarea oricăror cuvinte și fraze semnificative din *Codex*. Asta e în concordanță cu instrucțiunile scrise pe care le-am primit de la dioceza dumneavoastră acum mai bine de un secol. Avem sisteme de monitorizare în toate locurile importante, dar, de la apariția internetului, ne-am concentrat și asupra site-urilor de traducere din limbi moarte, atât asupra programelor online când și asupra celor care furnizează servicii mai profesioniste. Cu acordul predecesorului dumneavoastră, am creat un birou aici, în Roma, care, de ochii lumii, se ocupă de identificarea, recuperarea și studierea textelor antice. Sub pretextul cercetării academice, i-am căutat pe toți translatorii din latină, greacă, ebraică, coptă și aramaică pe care i-am putut identifica, pentru a ne înștiința dacă primesc pasaje din document care conțin cuvinte-cheie și aproape toți au fost de acord. De asemenea, am apelat la programele online și aproape toate sunt ușor de folosit. Este incredibil de ce cooperare te poți bucura dacă oamenii cred că lucrezi pentru papă. Pur și simplu, am furnizat aceeași listă de cuvinte pentru fiecare limbă și, în fiecare caz, proprietarii de site-uri au fost de acord să ne anunțe dacă solicită cineva o traducere care respectă parametrii dați de noi. Cele mai multe site-uri au sisteme automate care ne trimit e-mailuri conținând un cuvânt sau mai multe cuvinte și orice alte informații pe care le au despre persoana care face cererea. Câteodată, acestea includ numele și e-mailul, dar întotdeauna conțin adresa IP.

– Ce este asta? întrebă Vertutti.

– Este un set de numere care identifică o locație pe internet. O putem folosi pentru a afla adresa persoanei sau măcar adresa calculatorului pe care îl folosește. Evident, dacă vine o

cerere de la un internet café nu este ușor să-l identificăm pe cel care a făcut-o.

– Toate astea sunt relevante?

– Da. Mai suportați-mă puțin. Ne-am întins rețeaua la scară largă și am specificat un număr imens de cuvinte pentru a ne asigura că nimic nu trece neobservati. De asemenea, avem și programe care scanează e-mailurile și identifică potrivirile cele mai probabile. Sunt cunoscute ca analizatori de sintaxă. Până săptămâna trecută, nici o expresie nu se potrivise în proporție mai mare de patruzeci și doi la sută. Și, acum două zile, am primit asta.

Bägă mâna în buzunarul jachetei și scoase o singură foaie de hârtie. O despături și i-o înmână lui Vertutti.

– Verificările analizatorului de sintaxă au cotat potrivirea între șaptezeci și trei și șaptezeci și șase la sută, aproape dublu față de cel mai mare scor pe care îl obținuserăm până atunci.

Vertutti se uită în jos pe foaia din fața lui. Pe ea, tipărite cu litere mari, erau trei cuvinte în latină:

HIC VANIDICI LATITANT

5

I

– Şi expresia asta de unde venea, mai exact? întrebă cardinalul Joseph Vertutti, încă holbându-se la hârtia din mâna sa.

Sub cuvintele în latină era şi traducerea lor.

– Un program de traduceri online de pe un server localizat în America – Arlington, Virginia. Dar întrebarea venea de aici din Italia, de la o adresă aflată la numai câţiva kilometri depărtare de Roma.

– De ce ar alege un site american?

Gregori Mandino ridică din umeri.

– Pe internet, locaţiile geografice sunt irelevante. Oamenii aleg site-ul care li se pare mai uşor de folosit, mai rapid sau mai complet.

– Şi traducerea? Asta a produs programul?

– Nu, deşi e destul de asemănătoare. Site-ul american a sugerat traducerea „În acest loc, sau locaţie, mincinoşii sunt acoperiţi", care poate fi considerată cel puţin neîndemânatică. Interpretarea specialistului meu este mult mai elegantă: „Aici odihnesc cei mincinoşi".

– Latina este destul de clară, mumură Vertutti. *Hic* înseamnă evident „aici", dar m-aş fi aşteptat mai mult la *vatis*

mendacis – „profeți falși" – decât la *vanidici*, dar de ce *latifant?* În mod sigur, *occubant* ar fi fost mai literal?

Mandino zâmbi ușor și scoase două fotografii.

– Am anticipat această întrebare, Eminență, și ați fi avut dreptate dacă această inscripție ar fi fost găsită într-un cimitir. *Occubant* – „înmormântat" sau „odihnindu-se în mormânt" – ar fi fost mult mai adecvat. Dar această inscripție nu a fost găsită pe o piatră de mormânt. Este gravată pe o piatră de formă alungită aflată în zidul de deasupra șemineului unei ferme vechi de șase sute de ani, în prezent transformate în locuință, din regiunea Monti Sabini.

– Cum?

Pentru prima oară, Vertutti era șocat.

– Lasă-mă să văd pozele, ceru el.

Mandino i le dădu și Vertutti le studie câteva momente. Una reprezenta inscripția fotografiată de aproape, iar celelalte ilustrau câteva pietre aflate deasupra un șemineu mare.

– De ce ești atât de sigur că au de-a face cu *Codexul?*

– Nu am fost sigur de la început și m-am hotărât să investighez. Mă tem că, de atunci, lucrurile au început să meargă prost.

– Explică-mi.

– Persoana care a făcut cererea de traducere a lăsat adresa de e-mail – este una dintre condițiile de folosire a site-ului –, iar asta a făcut-o mai ușor de găsit. Am identificat casa de unde a fost făcută cererea de traducere. Se află la mică distanță de drumul dintre Ponticelli și Scandriglia și a fost cumpărată anul trecut de un cuplu de englezi pe nume Hampton.

– Și ce-ai făcut după aceea? întrebă Vertutti, fiindu-i frică de ce era mai rău.

– L-am instruit pe asistentul meu să trimită doi oameni la acea casă când credeam că proprietarii erau plecați în Marea

Britanie, dar ceea ce nu am știut a fost că doamna Hampton se afla încă pe proprietate. Din diverse motive, nu îl însoțise pe soțul ei. Oamenii au intrat în casă, prin efracție bineînțeles, și au început să caute sursa expresiei în latină pe care au localizat-o repede, gravată pe o piatră plasată deasupra șemineului. Fusese acoperită cu mortarul pe care o echipă de constructori îl înlocuia, și numai o parte din piatră era vizibilă. Acea parte conținea inscripția. Li se ordonase să găsească expresia latinească și orice altceva ar fi putut fi relevant, dar prima lor grijă a fost să verifice întreaga piatră, căutând alte inscripții. Omul a început să spargă mortarul, dar *signora* Hampton a auzit zgomot și a coborât să vadă ce se întâmplă. Când a dat cu ochii de ei, a fugit. Unul din oameni a urmărit-o și, în timpul busculadei de pe scări, ea a căzut, s-a lovit cu capul de balustradă și și-a rupt gâtul. A fost un simplu accident.

Era mai rău decât se așteptase Vertutti. O femeie nevinovată murise.

– Un simplu accident? repetă el ca un ecou. Chiar te aștepți să cred asta? Știu cum lucrează organizația voastră. Ești sigur că nu a fost împinsă? Sau chiar bătută până a murit?

Mandino zâmbi rece.

– Nu pot decât să repet ce v-am spus. Nu vom ști niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat în casa aia, dar femeia ar fi murit oricum în cele din urmă. Înțeleg că prevederile sancțiunii sunt clare.

La mijlocul secolului al VII-lea, papa Vitalian a scris el însuși un *Codex,* nedorind să-și încredințeze recomandările nici măcar scribilor lui cei mai devotați. De-a lungul secolelor, conținutul *Codexului* a fost cunoscut de numai câțiva seniori de mare încredere de la Vatican, inclusiv de papa în funcție. Nici unul nu a avut vreo reținere cu privire la acțiunile pe care

le sugerase Vitalian în cazul în care ar apărea vreuna dintre relicvele interzise, dar asta nu era surprinzător.

– Nu îndrăzni să-mi ţii *mie* o predică despre sancţiune. Cum de ştii despre ea? întrebă Vertutti cu ochii scăpărând de mânie.

Mandino ridică din umeri.

– Din nou, de la predecesorul dumneavoastră. El mi-a spus că oricine găseşte acest document sau află despre conţinutul lui va fi considerat atât de periculos pentru Biserică, încât va fi omorât sau omorâtă. Pentru binele Bisericii, desigur.

– Cardinalul a exagerat, spuse Vertutti aplecându-se în faţă pentru a da greutate cuvintelor. Acest document trebuie recuperat şi sub nici o formă nu trebuie să ajungă la cunoştinţa publicului larg. Asta *este* adevărat. Prevederile sancţiunii sunt secrete, dar îţi zic că asasinarea nu este una dintre opţiunile sugerate.

– Adevărat, Eminenţă? În trecut, Biserica a condamnat public asasinatele. Dar, de fapt, în interiorul Vaticanului ea le-a scuzat şi ştiţi asta la fel de bine ca mine.

– Prostii. Spune-mi un singur incident.

– Asta e uşor. În 1939, papa Pius al XI-lea a fost aproape sigur asasinat pentru a fi împiedicat să ţină un discurs în care voia să condamne fascismul, într-o perioadă în care papalitatea hotărâse să-l îmbrăţişeze. Nu a fost surprinzător când succesorul lui, papa Pius al XII-lea, a sprijinit al Treilea Reich în mod deschis.

– Asta este o acuzaţie neserioasă, care nu a fost dovedită niciodată.

Mandino se lăsă pe spate, la fel de supărat.

– Bineînţeles că nu. Pentru că Vaticanul a refuzat să permită o investigaţie independentă cu privire la evenimentele care au avut loc în interiorul Sfântului Scaun. Doar pentru că

Vaticanul refuză a recunoaşte ceva, asta nu înseamnă că acel lucru nu există sau că nu s-a întâmplat.

– Unii oameni ar face orice ca să mânjească renumele Bisericii. Vertutti se lăsă pe spate, convins că marcase un punct. Ipocrizia ta mă uimeşte. *Tu* îmi ţii mie o prelegere despre moralitate şi crimă.

– Nu este deloc o ipocrizie, Eminenţă, rosti din nou Mandino, accentuând batjocoritor ultimul cuvânt. Cel puţin, *Cosa Nostra* nu se ascunde în spatele capcanelor religiei. Ca şi în cazul nostru, mâinile Bisericii Catolice au fost pătate cu sânge de-a lungul secolelor şi sunt şi în ziua de azi.

Timp de câteva momente, cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, privindu-se cu duşmănie peste masă, apoi Vertutti îşi coborî privirea.

– Această conversaţie nu duce nicăieri şi, evident, va trebui să lucrăm împreună. Luă o altă înghiţitură de cafea pentru a sublinia schimbarea sa de dispoziţie. Pe de altă parte, căutarea acestor oameni a fost încununată de succes? Ce altceva au descoperit?

– Nu prea multe, replică Mandino calm, ca şi cum nu ar fi avut un schimb dur de replici cu doar câteva momente în urmă. Acelaşi text latin pe care l-a găsit familia Hampton. Oamenii mei au curăţat tot mortarul de pe piatră şi au fotografiat-o, au făcut şi o copie scrisă, dar nu au găsit alte cuvinte pe ea.

Vertutti clătină din cap. Nu numai că murise cineva, dar moartea sa nu a avut nici un sens.

– Adică, zici că femeia a murit degeaba.

Mandino zâmbi.

– Nu chiar. Am descoperit ceva ce se pare că familia Hampton a considerat neimportant. Uitaţi-vă bine la această fotografie şi veţi observa.

Vertutti luă fotografia de la Mandino – era prim-planul inscripției – și se holbă la ea preț de câteva secunde.

– Nu văd nimic altceva, spuse el.

– Nu este alt cuvânt, doar opt litere: un grup de două și altul de trei, apropiate, și un alt grup de trei litere. Sunt în partea de jos a inscripției, mult mai mici, aproape ca o semnătură.

Mandino făcu o pauză, savurând momentul.

– Primele două grupuri de litere sunt PO și LDA și cred că amândoi putem înțelege ce înseamnă. Ultimele trei litere sunt MAM și bănuim că ele înseamnă Marcus Asinius Marcellus. Și cred că asta este dovada de care avem nevoie.

II

Știau că această casă ar fi trebuit să fie goală, dar, chiar și așa, Rogan și Alberti au așteptat până 10.30 seara înainte de a se apropria de clădire: era posibil ca poliția să fi lăsat un ofițer acolo. Rogan merse până în spate, căutând orice lumini de veghe sau mașini parcate, dar nu văzu nimic. Satisfăcuți, el și Alberti intrară prin ușa din spate.

Amândoi își dădeau foarte bine seama că Mandino și ajutorul său, Carlotti, erau extrem de supărați pe ei din cauza morții femeii și, cu toate că ordinele lui Carlotti nu aveau prea mult sens, erau hotărâți să le îndeplinească întocmai.

Alberti scoase un șperaclu pliabil din buzunar, introduse vârful între ușă și cadru și îl săltă ușor. Cu un sunet slab de lemn despicat, șuruburile care susțineau încuietoarea ieșiră cu ușurință, așa cum se întâmplase și cu o seară înainte, iar ușa se deschise.

Lăsându-l pe Alberti să înlocuiască încuietoarea, pentru că aveau de gând să iasă pe ușa din față, ca prima oară, Rogan

merse prin casă până la scări, luminându-şi drumul cu o lanternă subţire ca un creion, şi urcă la etajul întâi. Nu era sigur unde anume va găsi ceea ce căuta, aşa că încercă în fiecare cameră, dar fără succes. Aşadar, trebuia să fie pe undeva pe la parter.

Şi aşa şi era. În hol erau patru uşi deschise, iar cea de-a treia ducea într-un mic birou. Pe masă, laterna lumină un monitor plat, o tastatură şi un mouse, iar unitatea sistemului era aşezată pe podea, alături. Exista şi un telefon, un scaner cu imprimantă, plus coli de hârtie, post-it-uri şi tot ce să găseşte de obicei într-un astfel de loc.

– Excelent! şopti Rogan.

Merse până la fereastră, se uită pe geam pentru a se convinge că obloanele din afară erau închise şi trase draperiile. După asta, aprinse lumina în cameră.

Se aşeză pe scaunul rotativ din piele de la birou şi porni calculatorul. În timp ce aştepta să se încarce sistemul de operare, verifică rapid hârtiile de pe masă, căutând orice notiţe care se refereau la inscripţie. Găsi o singură foaie de hârtie pe care fuseseră scrise trei cuvinte în latină, cu o traducere în engleză dedesubt. Împături pagina şi o puse în buzunar, apoi îşi continuă căutarea, dar nu mai găsi nimic altceva.

Când apăru fereastra Windows, Rogan folosi mouse-ul să deschidă Internet Explorer. Selectă „Internet Options" şi şterse istoria paginilor web vizitate recent. Verifică şi lista de „Favorites", căutând ceva care să semene cu paginile web pe care le menţionase Carlotti, dar nu găsi nimic. Verifică apoi în Outlook Express e-mailurile trimise şi primite, urmând din nou indicaţiile precise ale lui Carlotti, dar din nou căutarea lui nu avu nici un succes. Rogan îşi verifică încă o dată instrucţiunile primite, ridică din umeri şi opri calculatorul.

Aruncă o ultimă privire prin cameră, stinse lumina și ieși. Alberti aștepta în hol.

– Vom cerceta din nou sufrageria, spuse Rogan și o luă înainte.

Mortarul nou de pe șemineu era încă umed la atingere, dar se potrivea bine cu cel de pe peretele de alături.

Cei doi inspectară toată camera, căutând desene sau poze care puteau conduce spre inscripția acum invizibilă, dar nu găsiră nimic.

– Cred că asta e tot, zise Rogan. Am făcut tot ce a vrut *capo*. Hai să ieșim de aici.

Erau la 25 de minute și la aproape 30 de kilometri de Villa Rosa când Rogan își dădu brusc seama că uitase să tragă la o parte draperiile din birou. Luă piciorul de pe pedala de accelerație în timp ce se gândeau dacă să se întoarcă sau nu, dar, în cele din urmă, hotărâră că nu conta. La urma urmei, ce putea deduce cineva din niște draperii trase?

6

Era aproape miezul nopții când un taxi intră pe aleea acoperită cu pietriș, farurile sale luminând pereții vechi din piatră ai Villei Rosa și speriind o vulpe care se plimba prin grădină. Când mașina se opri, Mark părea o epavă, holbându-se la casă cu un fel de fascinație plină de groază. Își luară bagajele din portbagaj și se uitară cum taxiul se îndepărta.

– Așteaptă, Mark. Intru eu primul.

Hampton încuviință din cap, dar nu răspunse. Scoase un mănunchi de chei din buzunarul jachetei și i le dădu. Bronson își lăsă bagajele pe alee, merse la ușa din față a proprietății și o deschise. Păși înăuntru, aprinzând luminile din hol.

Inevitabil, primul lucru la care se uită fu podeaua de piatră din fața scării largi, de stejar. Nu era atât de rău pe cât se temuse: locul unde capul rănit al lui Jackie sângerase era foarte puțin vizibil, ca o decolorare circulară, deoarece cineva, probabil femeia de serviciu, Maria Palomo, curățase sângele. Sub măsuța din hol era un preș dreptunghiular, iar Bronson îl trase pe podea până acoperi complet urma de pe dale.

Îl năpădi tristețea. Și-o imagină pe Jackie cu corpul prăbușit pe podea, incapabilă să strige după ajutor și probabil știind că va muri. Ce mod îngrozitor, înspăimântător să mori. Simți cum îi dau lacrimile pe care și le șterse nervos. Trebuia să fie puternic. Pentru el, pentru Jackie și, în special, pentru Mark.

Evident, scările și holul fuseseră curățate și se făcuseră toate eforturile de a ascunde faptul că în acea parte a casei avusese loc un accident fatal. Era chiar și un vas cu flori proaspete. Bronson se gândi să nu uite să-i dea niște bani în plus menajerei.

Dădu repede o fugă și în restul casei, sus și jos, verificând ca nu cumva poliția italiană și criminaliștii să fi lăsat resturi sau echipamente în urmă, apoi ieși.

– OK, Mark?

Mark dădu din cap, simțindu-se oricum, numai OK nu, apoi îl urmă pe Bronson în casă.

– Hai în bucătărie, îi sugeră Bronson. Bem ceva și apoi mergem la culcare. Desfac eu bagajele.

Mark nu răspunse, uitându-se fix preț de câteva secunde la scară și la podeaua din hol, apoi merse pe coridorul scurt care dădea în spatele casei. Bronson ieși din nou, luă cele două genți și se întoarse în casă.

Lăsă gențile în hol și se duse în bucătărie. Mark stătea pe un scaun înalt, holbându-se la perete. Bronson deschise dulapurile, găsi ceai și cafea, apoi o cutie cu ciocolată solubilă și un borcan cu lapte praf pe jumătate plin. Nu era ceea ce voia, dar, într-un dulap de jos, descoperi mai multe sticle cu băuturi alcoolice și scoase două dintre ele.

– Whisky sau brandy? întrebă Bronson. Sau vrei altceva?

Mark se uită la el, aproape ca și cum ar fi fost surprins că se afla acolo.

– Cum?

Bronson repetă întrebarea, ridicând cele două sticle pentru a accentua mesajul.

– Oh, brandy, te rog. Nu pot să suport altceva.

Bronson se așeză în fața prietenului său și îi împinse peste masă un pahar pe jumătate plin.

– Bea asta, apoi să mergem la culcare. A fost o zi lungă şi eşti extenuat.

Mark luă o înghiţitură.

– Şi tu trebuie să fii sleit.

– Sunt, zise Bronson cu un zâmbet uşor, dar mai mult sunt îngrijorat pentru tine. Ce dormitor vrei să foloseşti?

– Nu pe cel principal, Chris, zise Mark cu un tremur evident în voce. Nu pot să suport.

Bronson verificase deja dormitorul principal. Cineva făcuse ordine acolo – probabil menajera –, deoarece patul era făcut, iar hainele lui Jackie erau împăturite cu grijă pe un scaun.

– Nici o problemă. Îţi duc bagajele într-unul dintre dormitoarele de oaspeţi.

Bronson puse paharul pe masă şi ieşi din bucătărie, dar se întoarse după câteva minute cu un tub de pastile maro în mână.

– Uite, ia una din astea. O să te ajute să dormi.

– Ce sunt?

– Melatonină. Le-am găsit în baie. Sunt bune pentru diferenţa de fus orar, deoarece te relaxează şi te ajută să dormi. Şi nu dau dependenţă ca somniferele.

Mark clătină din cap şi înghiţi tabletele cu restul de brandy.

Bronson clăti paharele şi le puse în chiuvetă.

– Să mergem sus. Mă duc să verific casa, să mă asigur că toate uşile şi ferestrele sunt încuiate, apoi te urmez.

Mark clătină din nou din cap şi părăsi camera. În hol, Bronson zăvorî uşa principală, apoi cercetă fiecare cameră de la parter, verificând ca toate ferestrele să fie încuiate şi toate obloanele exterioare – zăvorâte.

Când termină, ajunse din nou în bucătărie şi, în timp ce se asigura să fie cheia întoarsă în broasca uşii din spate, se uită spre podea. Era ceva pe ea, nişte particule mici, maronii. Se aplecă să se uite mai de aproape, luă câteva fragmente mai

mari și le pipăi între degetul mare și arătător. Erau bucățele de lemn și Bronson își ridică privirea spre tavan, întrebându-se dacă acea casă veche avea probleme cu carii sau cu termitele. Dar grinzile și podeaua, deși înnegrite de vreme, păreau foarte solide. Fragmentele acelea nu păreau a fi nici resturi de insecte. Carii transformă lemnul în praf și ceea ce ținea el în mână semăna mai degrabă cu mici așchii de lemn.

Bronson descuie ușa pentru a-i verifica exteriorul și observă imediat pe rama ei, la nivelul încuietorii, o mică suprafață de lemn scrijelit, cam de un centimetru pătrat. Știu imediat cauza – în scurta lui carieră ca ofițer de poliție văzuse destule intrări prin efracție pentru a putea recunoaște semnele făcute de un șperaclu sau o rangă. Evident, destul de recent, cineva forțase ușa. Aproape sigur, fragmentele de lemn săriseră când broasca fusese forțată.

O examină cu atenție. Chiar și cu mâinile goale, putea să o miște foarte ușor – toate șuruburile originale erau la locul lor, dar abia mai reușeau să o țină la locul ei, pe ușă. Cineva intrase în casă, asta era evident, apoi înlocuise broasca și probabil părăsise proprietatea pe ușa din față care se putea încuia automat cu yala. Bănui că hoții făcuseră asta – dacă menajera ar fi văzut ușa spartă, ar fi lăsat un bilet sau ar fi spus poliției, iar dacă poliția ar fi găsit-o așa, atunci se presupune ar fi făcut mai mult decât să pună șuruburile la loc.

Ce îl nedumerea pe Bronson era motivul pentru care un spărgător și-ar irosi timpul înlocuind broasca. Din experiența sa, cei mai mulți oameni care sparg case aleg cele mai ușoare metode de a intra, iau orice obiecte de valoare găsesc și apoi pleacă pe cel mai scurt drum. Intră rapid, ies rapid. Dar, în cazul proprietății familiei Hampton, spărgătorilor le-a luat câteva minute bune să schimbe broasca. Singurul motiv plauzibil la care se putea gândi era că aceștia nu voiau să știe

nimeni că fuseseră în casă, iar asta nu avea nici un sens. De ce le-ar fi păsat? Proprietarul casei și-ar fi dat seama imediat că a fost jefuit. Cu excepția cazului în care, desigur, ei nu ar fi furat nimic, dar atunci de ce să mai spargă casa?

Bronson clătină din cap. Era obosit după zbor și nu mai putea gândi limpede. Va încerca să-și dea seama ce dracu' se întâmplase după ce se va trezi a doua zi dimineață.

Se uită prin bucătărie și alese un scaun înalt de lângă masa de lemn. Îl luă și îl propti sub mânerul clanței, împingându-i picioarele ca să-l fixeze ferm în poziție. Puse un alt scaun în spatele lui, astfel încât, chiar dacă cineva ar fi forțat ușa, zgomotul pe care l-ar fi făcut cel de-al doilea scaun l-ar fi trezit.

Apoi, se duse la culcare. Ușa forțată era un mister care putea să aștepte până dimineață.

7

I

Bronson se sculă devreme. Somnul îi fusese neliniştit, iar visele – populate de nenumărate imagini ale lui Jackie din ziua nunţii ei, zâmbitoare şi fericită, contrastând cu imaginea trupului ei prăbuşit pe dalele dure ale podelei reci din hol.

Coborî scările puţin după ora 7.30 şi se duse direct în bucătărie. În timp ce aştepta să fiarbă apa din ibric, îndepărtă scaunul pe care îl folosise ca să blocheze uşa în noaptea precedentă şi se uită din nou la stricăciuni. La lumina zilei, urmele erau şi mai vizibile.

Cotrobăi prin dulapurile din bucătărie în căutarea unei o şurubelniţe. Găsi sub chiuvetă o cutie albastră de metal unde Mark ţinea câteva unelte, o necesitate într-o casă veche. Dar nu găsi şuruburile de care avea nevoie pentru a fixa ferm broasca.

Bronson făcu un ibric de cafea şi mâncă un bol de cereale la micul dejun, apoi luă un set de chei şi se duse în garaj. Pe un raft din spate, găsi o cutie de plastic pe jumătate plină cu cuie şi şuruburi. Zece minute mai târziu, fixase din nou broasca, folosind nişte şuruburi groase, cu un centimetru mai lungi decât cele originale, dar, din cauză că acelea fuseseră smulse

din lemn când uşa fusese forţată, găurile se lărgiseră şi lemnul se lăsase. Era convins că, deşi şuruburile erau mai lungi, chiar şi o presiune relativ uşoară din exterior va smulge broasca din nou. Ar fi putut căuta câteva bolţuri care să se potrivească pe uşă, dar ar fi trebuit să discute cu Mark înainte de a o face. Apoi, inspectă întreaga casă în căutarea altor semne de intrare forţată, dar nu mai găsi nimic.

Casa se afla pe un deal, avea pereţii de piatră colorați ca mierea şi ferestre mici sub un acoperiş de ţigle roşii. Era amplasată în mijlocul unei grădini de aproape jumătate de pogon, în care plantele crescuseră în voie, dar în mod armonios. Terenul din jurul casei era un amestec plăcut de pajişte, tufişuri şi pomi. Pe lângă clădire trecea o alee care se strecura până sus pe deal şi care ajungea până la alte câteva proprietăţi izolate. Cel mai apropriat oraş, Ponticelli, se găsea la aproximativ cinci kilometri.

Bronson mai vizitase casa de două ori înainte, o dată când familia Hampton de-abia o cumpărase, dar nu se mutase încă şi, a doua oară, cam la o lună după aceea, înainte de începerea lucrărilor de restaurare. Îşi amintea bine proprietatea şi întotdeauna avusese un sentiment plăcut faţă de ea. Era o fermă mare, cu o construcţie neregulată, uşor dărăpănată, care îşi etala vechimea avansată într-un amestec de farmec, soliditate şi excentricitate. Grinzile înnegrite şi podelele de cherestea contrastau cu pereţii groşi de piatră, dintre care unii acoperiţi cu ipsos, dar cei mulţi, nu. Jackie, cu o voce plină atât de nuanţe de plăcere, cât şi iritare, obişnuia să spună că nicăieri în casă nu exista vreun perete drept sau vreun colţ pătrat.

Bronson zâmbi trist amintindu-şi. Jackie iubise casa cea veche din primul moment, adorase stilul de viaţă italian, societatea cafenelelor, mâncarea şi vinul, şi clima. Obişnuia să spună că până şi ploaia părea cumva mai puţin umedă decât burniţa

englezească. Mark evidențiase imposibilitatea logică a argumentului ei, dar acest lucru nu o influențase.

În cele din urmă, Bronson își dădu seama că nu-i va mai auzi niciodată vocea plină de veselie, că nu se va mai lăsa niciodată purtat de entuziasmul ei pentru toate lucrurile italienești, de la vinul Chianti ieftin cumpărat dintr-un magazinaș prăfuit din sat până la frumusețea lacurilor care îți tăia respirația.

Își simțea lacrimile curgând, dar își alungă repede toate acele amintiri. Încercă să se concentreze asupra verificării clădirii, căutând orice semn legat de intrarea prin efracție.

Desigur, cu toate uneltele și echipamentele constructorilor, cu sacii de plastic și cutiile de vopsea care stăteau claie peste grămadă în aproape toate camerele, proprietatea arăta foarte diferit de ce își amintea el. Cele mai multe mobile erau îngrămădite unele peste altele și acoperite cu cearșafuri împotriva prafului, pentru a le permite constructorilor să aibă spațiu de lucru, dar Bronson putea identifica majoritatea obiectelor de valoare – televizorul, combina stereo, calculatorul și jumătate de duzină de picturi – și chiar și aproape o mie de euro în bancnote, ascunse sub o sticlă de parfum de ale lui Jackie pe măsuța de toaletă din dormitorul principal.

Mergând prin casă, se întrebă dacă Mark va dori să o păstreze împreună cu amestecul ei tragic de amintiri sau dacă o va vinde și va pleca.

Câteva minute mai târziu, Bronson se așeză la masa din bucătărie și se uită la ceasul de pe perete. Dacă Mark nu se scula repede, avea să-l trezească el: trebuia să rezolve multe treburi în acea zi – treburi neplăcute pentru amândoi. Dar, chiar când se gândea la asta, auzi pașii prietenului său pe scări.

Mark arăta îngrozitor. Era nebărbierit, nespălat și tras la față și purta o pereche veche de blugi și un tricou care avusese

și zile mai bune. Bronson umplu o cană cu cafea neagră și o puse pe masă în fața lui.

– 'Neața, spuse în vreme ce Mark se așeza. Vrei să mănânci ceva?

Prietenul lui clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. E de-ajuns o cafea. Mă simt ca un burete în dimineața asta. Cât timp avem?

Bronson se uită la ceas.

– Capela e la cincisprezece minute cu mașina de aici și trebuie să fim acolo la 9. Bea asta, apoi mergem amândoi să ne pregătim. Vrei să chem un taxi?

Mark clătină din cap și mai luă o înghițitură de cafea.

– Luăm Alfa, zise el, cheile sunt pe măsuța din hol, în bolul roșu.

Părăsiră casa după 30 de minute. Se încălzea din ce în ce mai mult, nu era nici măcar un nor pe cer și se anunța o zi frumoasă. O ploaie s-ar fi potrivit mai bine cu starea lor sufletească.

II

Cardinalul Joseph Vertutti privea atent textul antic din fața lui. Era în arhivele Penitenciarului Apostolic[1], cel mai sigur depozit dintre numeroasele aflate la Vatican. Multe dintre texte erau fie documente papale, fie materiale care nu urmau a fi date publicității niciodată, fiindcă erau protejate de Sigiliul Confesional, promisiunea unei confidențialități absolute din partea preoților Bisericii Catolice cu privire la orice

[1] Cea mai secretă instanță a Vaticanului, numit în trecut Tribunalul Suprem al Penitenciarului Apostolic, era unul dintre cele trei tribunale ale Curiei Romane (Curtea Romană) aceasta fiind aparatul administrativ al Sfântului Scaun care coordonează și realizează organizarea necesară Bisericii Catolice pentru corecta împlinire a misiunii sale. (n.red.)

informații adunate de ici și colo în timpul spovedaniilor. Din cauză că accesul la arhive era strict controlat, iar conținutul documentelor niciodată dezvăluit, acesta era locul ideal pentru ascunderea oricărui lucru pe care Vaticanul îl considera deosebit de periculos. De aceea, *Codexul Vitalian* era păstrat aici.

Stătea la o masă dintr-o cameră interioară, cu ușa încuiată pe dinăuntru. Își puse o pereche de mănuși subțiri de bumbac, deoarece relicva veche de 1500 de ani era extrem de fragilă și chiar și cea mai neînsemnată cantitate de umezeală de pe degete ar fi putut cauza paginilor stricăciuni pe termen lung. Cu mâinile tremurânde, scoase *Codexul* și îl deschise cu grijă.

Biserica lui Isus condusă de papa Vitalian cunoscuse timpuri haotice în secolul al VII-lea. Apariția lui Mahomed și nașterea ulterioară a Islamului fuseseră un dezastru pentru creștinism și, în câțiva ani, episcopii creștini dispăruseră din Orientul Mijlociu și din Africa, iar atât Ierusalimul, cât și Egiptul deveniseră musulmane. Lumea creștină fusese decimată în doar câteva decenii, în ciuda eforturilor extrem de mari ale lui Vitalian și predecesorilor săi de a-i converti la creștinism pe locuitorii Insulelor Britanice și pe cei din Europa de Vest.

Cumva, Vitalian își găsise vreme să studieze conținutul arhivelor. Rezumase descoperirile sale într-un codex care îi purta numele și pe care Vertutti îl studia încă o dată.

Văzuse documentul pentru prima oară cu peste un deceniu în urmă și atunci îl înspăimântase. Nici nu era sigur de ce se uita din nou prin el. Nu era nici o informație în *Codex* pe care să nu o fi studiat sau memorat.

Conversația pe care o avusese cu Mandino îl deranjase mai mult decât voia să recunoască, iar de îndată ce se întorsese la biroul său de la Vatican, Vertutti petrecuse mai mult de o oră meditând și rugându-se să fie îndrumat. Era extrem de îngrijorat că, aproape din întâmplare, soarta Vaticanului ajunsese în

mâinile unui om care nu numai că era un criminal de carieră, dar, chiar mai rău, un ateu declarat, un om aproape fanatic în ura sa față de Biserica Catolică.

Dar, din câte vedea Vertutti, nu exista nici o alternativă. Mandino avea toate cărțile. Din cauza predecesorului lui la dioceză și în ciuda celor mai explicite interdicții de a răspândi astfel de informații, mafiotul avea cunoștințe tainice despre cercetarea începută de papa Vitalian cu aproape un mileniu și jumătate în urmă. Mai mult, avea și resursele logistice necesare pentru a-și duce sarcina la bun sfârșit, și oameni dispuși să-i urmeze orice ordin.

Privirea lui Vertutti căzu pe *Codex*. Întorsese paginile documentului antic fără să le vadă. Acum, uitându-se la propozițiile latine, își dădu seama că pagina deschisă descria descoperirea textului care îl înspăimântase atât de mult pe papa Vitalian și care avusese același efect și asupra succesorilor lui, de-a lungul timpului. Vertutti citi din nou cuvintele – cuvinte aproape la fel de familiare ca și rugăciunile lui zilnice – și se cutremură.

Închise *Codexul* cu grijă. Puse documentul la loc în seiful a cărui temperatură era supravegheată permanent și se întoarse în biroul și la *Biblia* lui. Simțea nevoia să se roage din nou și poate cartea sfântă îl va ghida, îi va arăta cea mai bună cale de a evita dezastrul care era sigur că pândea chiar după colț.

III

A spune că identificarea cadavrului lui Jackie fusese traumatizantă era mult prea puțin. În momentul în care funcționarul de la morgă îndepărtă cearșaful de pe fața soției sale, Mark simți că se prăbușește, iar Bronson trebui să-l apuce de braț ca să nu cadă. Ofițerul de poliție care îi aștepta afară își deschise

carnetul şi întrebă formal, într-o engleză aproximativă, dacă trupul era al lui Jacqueline Mary Hampton, dar Mark nu putu decât să aprobe din cap înainte de a se întoarce şi de a părăsi încăperea clătinându-se. Bronson îl ajută să se aşeze în sala de aşteptare, apoi se întoarse să discute cu ofiţerul de poliţie.

Bronson abia mai rezista. Dacă Mark nu ar fi fost lângă el şi dacă nu ar fi avut atâta nevoie de susţinerea lui, probabil că nu ar fi fost în stare să facă faţă acestui moment. Fusese la morgi de zeci de ori ca detectiv care se ocupa de un caz, aşteptând ca rudele disperate să îşi înfrunte coşmarurile şi să identifice cadavrul de pe masă, dar acum, pentru prima dată, era de partea cealaltă a baricadei.

Jackie părea extraordinar de liniştită, ca şi cum ar fi dormit şi ar fi putut în orice moment să deschidă ochii şi să se ridice la fel de frumoasă ca întotdeauna. Cineva se străduise să arate bine. Părul fusese pieptănat pe spate şi părea proaspăt spălat, iar tenul era fără cusur. Bronson încercă să se uite mai îndeaproape, să fie detaşat ca un profesionist, apoi observă machiajul gros de pe fruntea şi obrajii ei, care evident ascundea vânătăile. Şi era palidă, mult mai palidă decât fusese vreodată în viaţă.

Dădu mâna cu ofiţerul de poliţie, se uită încă o dată lung la femeia care fusese prima şi mistuitoarea lui iubire şi ieşi din cameră clătinându-se.

După ce toate actele fură completate, Mark şi Bronson ieşiră şi se îndreptară spre maşina parcată.

– Îmi pare rău, Chris, zise Mark, cu lacrimile şiroindu-i necontrolat pe obraji, cu ochii roşii şi umflaţi. Am realizat ce s-a întâmplat doar când i-am văzut corpul zăcând pe acea masă rece.

Bronson dădu din cap. Nu credea că va putea vorbi fără să cedeze nervos.

Drumul pe care ieşeau din oraş trecea pe lângă o farmacie. Bronson opri maşina la bordură, intră şi ieşi după câteva minute cu o pungă de hârtie.

– Astea ar trebui să ajute, spuse el înmânându-i punga lui Mark. Sunt tranchilizante uşoare. Te vor ajuta să te relaxezi.

Acasă, Bronson îi turnă prietenului lui un pahar cu apă şi insistă să ia câteva tablete.

– Nu voi fi în stare să dorm, Chris. Totul se învârte iarăşi şi iarăşi în capul meu.

– Cel puţin, du-te şi întinde-te sus. Ai nevoie de odihnă chiar dacă stai treaz toată după-amiaza.

Circumspect, Mark îşi luă băutura şi se îndreptă spre scări.

Micul dejun părea să fi fost cu ani în urmă şi lui Bronson îi era foame. Se uită în cămară şi în frigiderul mare, american, şi găsi şuncă, pâine şi muştar, aşa că îşi făcu câteva sendvişuri şi un ibric de cafea. După ce termină de mâncat, puse farfuriile în maşina de spălat vase şi se strecură pe scări. În faţa dormitorului lui Mark, se opri şi ascultă. Îl auzi sforăind uşor, aşa că ştiu că tranchilizantele îşi făcuseră efectul. Zâmbi scurt şi se îndepărtă.

Bronson verificase casa în acea dimineaţă, dar voia să îşi reia cercetările. Era încă îngrijorat de „spargere" şi era sigur că ratase ceva, vreun indiciu care îl putea face să înţeleagă motivul intrării prin efracţie.

Începu metodic, din bucătăria a cărei uşă fusese forţată, şi apoi se duse prin toată casa. Verifică până şi garajul şi cele două clădiri adiacente unde Mark îşi ţinea maşina de tuns iarba şi alte unelte de grădinărit. Părea că nu lipseşte nimic şi nu găsi nici un alt semn de stricăciune sau de intrare forţată în altă parte a casei. Pur şi simplu, nu avea sens.

Bronson stătea în hol, uitându-se în sus, la scările de unde căzuse Jackie, când auzi scârţâitul cauciucurilor unei maşini

pe aleea cu pietriș. Se uită pe fereastră și văzu că în fața casei trăsese o mașină de poliție.

– Sunteți *signor* Hampton? întrebă ofițerul într-o engleză ezitantă, făcând un pas în față și întinzându-i mâna.

– Nu, răspunse Bronson într-o italiană fluentă. Numele meu este Chris Bronson și sunt un prieten apropiat al lui Mark Hampton. Vă dați seama că moartea soției a venit ca un șoc dur. Doarme sus și nu aș dori să-l deranjez dacă nu e absolută nevoie.

Ofițerul, părând ușurat că Bronson vorbea italiana, reveni la limba lui maternă.

– Am fost trimis aici să îi dau lui *signor* Hampton rezultatele autopsiei soției sale.

– Nu e nici o problemă, răspunse Bronson. Intrați. Pot să-i explic eu tot când se trezește.

– Foarte bine.

Polițistul intră în bucătărie, se așeză la masă și își deschise servieta subțire. Scoase un dosar oficial care conținea mai multe hârtii bătute la mașină, niște fotografii și diagrame.

– A fost un accident tragic, începu el dându-i două poze lui Bronson. Prima fotografie arată casa scării pozată din hol. Dacă vă uitați aici – scoase un pix din buzunarul jachetei pentru a indica – și aici, veți vedea doi papuci pe scară, unul aproape de capătul de jos și celălalt aproape de capătul de sus al scării. Iar această fotografie înfățișează cadavrul întins pe podea.

Bronson își adună toate puterile pentru a se uita la poză, dar aceasta nu era atât de înfricoșătoare pe cât se temuse. Din nou, fotografia fusese făcută din interiorul holului și intenționase să arate numai poziția cadavrului în raport cu scara. Fața lui Jackie nu era vizibilă, iar Bronson constată că era capabil să analizeze scena aproape fără emoții.

– Reconstituind firul evenimentelor, continuă ofițerul, pare clar că ea a alergat pe scări, dar și-a pierdut echilibrul în capul scărilor, i-au căzut papucii și s-a rostogolit. Am găsit o mică pată de sânge cu trei fire de păr pe balustradă și patologul a spus că se potriveau cu cele ale *signorei* Hampton. În urma unui impact violent pe partea dreaptă cu un obiect neascuțit, și-a rupt gâtul – aceasta a fost cauza decesului. Pare clar că, atunci când și-a pierdut echilibrul pe scări, s-a lovit cu capul de balustradă.

Bronson dădu din cap. Concluzia părea destul de logică, fiind bazată pe dovezi criminalistice existente, dar tot avea niște întrebări care rămăseseră fără răspuns:

– Au mai fost și alte răni pe corp? dori el să știe.

Ofițerul dădu din cap.

– Patologul a găsit câteva vânătăi pe trunchi și pe membre care corespundeau unei căderi necontrolate pe scări.

Răsfoi hârtiile și alese una care conținea niște diagrame schițate ale imaginii anterioare, partea posterioară a corpului uman. Desenele erau însemnate cu un număr de linii trase dinspre diferite părți ale corpului, în capătul cărora erau făcute câteva însemnări. Bronson luă hârtia și o studie.

– Pot să capăt și eu o copie? întrebă. Mă va ajuta să-i explic domnului Hampton ce s-a întâmplat cu soția lui.

– Bineînțeles. Această copie a raportului este pentru *signor* Hampton.

Zece minute mai târziu, Bronson închidea ușa după ofițerul de poliție și se ducea din nou în bucătărie. Împrăștie paginile și fotografiile în fața lui pe masă și citi tot raportul. La jumătatea celei de-a doua pagini, găsi o referire care îl nedumeri. Se uită cu atenție la diagrama care înfățișa poziția rănilor pentru a o compara cu ceea ce citise în raport, dar aceasta confirma doar ce stipula raportul. Ieși pe hol, urcă scările și se uită cu atenție la balustradă și la treptele propriu-zise. Încruntându-se, se

întoarse în bucătărie pentru a se studia din nou la raportul patologului.

O jumătate de oră mai târziu, auzi mişcare sus şi, la puţin timp după aceea, Mark intră în bucătărie. Arăta mult mai bine după câteva ore de somn. Bronson îi turnă cafea şi îi făcu un sendviş cu şuncă.

– S-ar putea să nu-ţi fie foame, Mark, dar trebuie să mănânci. Apoi, trebuie să vorbim, termină Bronson.

– Despre ce?

– Termină asta şi o să-ţi spun.

Aşteptă în linişte până când Mark îşi bău cafeaua şi se lăsă pe spate în scaun.

– Acum, zi-mi, Chris! îi ceru Mark.

Bronson făcu o pauză de una sau două secunde, alegându-şi cu grijă cuvintele.

– Nu vei accepta cu uşurinţă asta, Mark, dar cred că trebuie să ne gândim la posibilitatea ca Jackie să nu fi murit din cauza unei simple căderi.

Mark era uluit.

– Credeam că poliţia a spus că s-a lovit cu capul de balustradă.

– Probabil că da, dar cred că e mai mult decât atât. Uită-te la asta!

Bronson se ridică şi îl conduse pe Hampton la uşa bucătăriei. O deschise şi arătă spre partea care avea lemnul strivit în zona broaştei.

– Aceste urme au fost lăsate de un şperaclu sau ceva asemănător, spuse el. Când am verificat broasca pe partea interioară a uşii, am constatat că toate şuruburile fuseseră scoase. Dar broasca a fost remontată pe uşă şi şuruburile – înlocuite. Cineva a intrat în casă şi a făcut tot posibilul ca acest lucru să rămână secret.

– Vrei să zici un hoț?

Bronson clătină din cap.

– Nu, numai dacă nu a fost cumva vreun fel foarte ciudat de spargere. Am investigat zeci de spargeri în Marea Britanie, dar nu am întâlnit nici una în care răufăcătorii să ascundă faptul că au intrat prin efracție. Majoritatea hoților aleg calea cea mai simplă de intrare, iau tot ce pot și ies cât de repede sunt în stare. Sunt interesați de viteză, nu de procedură. M-am uitat în toată casa și nu am găsit nici un semn că ar lipsi ceva. E dificil de spus din cauza reparațiilor făcute, dar televizorul și calculatorul sunt aici și sunt și niște bijuterii, și bani pe măsuța din dormitorul principal. Nici un hoț nu ar ignora așa ceva.

– Deci ceea ce spui e că a intrat cineva, dar nu a luat nimic. Nu are nici un sens, nu?

– Exact. Iar celălalt lucru se referă la Jackie. Îmi pare foarte rău, dar cred că există probabilitatea ca ea să nu fi căzut pur și simplu. E posibil să fi fost împinsă.

Pentru un moment, Mark studie fața prietenului său.

– Împinsă? repetă el ca un ecou. Vrei să spui că?...

Bronson dădu din cap.

– Dar poliția a spus că a fost un accident.

– Știu, Mark, dar în timp ce tu dormeai a venit aici un ofițer care a adus raportul autopsiei, iar după ce a plecat, l-am studiat cu atenție. Există un lucru care nu are sens.

Bronson alese una dintre hârtii și i-o arătă lui Mark.

– Corpul lui Jackie are numeroase vânătăi provocate evident de căzătura pe scări, și nu am nici o îndoială că a fost ucisă de lovitura cu capul de balustradă. Dar această rană mă îngrijorează. Pe partea stângă a capului, patologul a găsit o singură fractură a craniului: asta e în partea opusă celei pe care sunt rănile mai grave. După părerea lui, respectiva rană ar fi fost cauzată de un obiect sferic cu un diametru de trei-patru

centimetri. Ar fi fost o rană dureroasă, dar în mod sigur nu fatală și a fost provocată cam în perioada în care a murit.

Mark dădu din cap.

– Probabil că s-a lovit cu capul de scări când a căzut.

– Evident că asta a crezut și poliția, dar acea rană îmi dă de gândit. Am analizat toată scara de sus până jos și nu am găsit nimic de mărimea și forma respective care să fi putut provoca rana și de care să se fi putut lovi.

Timp de câteva momente Mark nu zise nimic.

– Deci ce sugerezi? întrebă el în cele din urmă.

– Știi exact ce sugerez, Mark, spuse Bronson. Ia în considerare faptul că a spart cineva casa și că Jackie avea pe corp o rană despre care cred că nu a fost provocată de cădere și avem o singură concluzie posibilă. Cred că i-a deranjat pe spărgători și a fost lovită în cap cu o bâtă sau cu ceva asemănător. Și apoi s-a lovit de balustradă.

– Ucisă? Vrei să zici că Jackie a fost ucisă?

Bronson se uită fix la el.

– Da, așa cred.

8

I

– Ce știți despre cifruri, domnule cardinal? întrebă Mandino.

Cei doi bărbați stăteau pe terasa unei cafenele aglomerate din Piazza del Popolo, chiar la est de Ponte Regina Margherita, oameni agitați trecând pe lângă ei pe stradă. Vertutti nu i-ar fi permis sub nici o formă acestui bărbat să intre în Vatican; era și așa destul de neplăcut că trebuia să trateze cu el. În timpul ăsta, pe Mandino îl așteptau trei bărbați. Doi erau bodyguarzi, dar al treilea era un individ slab, cu ochelari și cu un aer de profesor.

– Practic, nimic, se confesă Vertutti.

– Nici eu, de aceea mi-am rugat colegul – îi puteți spune Pierro – să ni se alăture. Mandino îi făcu un semn celui de-al treilea bărbat să vină la masa lor. A fost implicat în proiect pe post de consultant vreme de trei ani. Știe exact ce căutăm și vă puteți baza pe discreția lui.

– Deci el e altcineva care știe de *Codex?* întrebă Vertutti supărat. Le spui tuturor pe care îi întâlnești, Mandino? N-ar trebui să publici informațiile în ziare?

Pe „Pierro" păru să-l deranjeze izbucnirea lui Vertutti, dar Mandino era netulburat.

– Le-am spus numai celor care trebuiau să știe, explică el. Pentru ca Pierro să poată analiza fragmentele din limbile moarte pe care le traducem, avea nevoie să știe ce căutăm și de ce. Citește în greacă, latină, aramaică și coptă și este, de asemenea, expert în tehnicile de încriptare din secolele I și II. Am fost norocos că l-am găsit.

Privirea pe care Pierro i-o aruncă imediat lui Mandino îl făcu pe Vertutti să înțeleagă imediat că „norocul" fusese numai de o parte și ghici că Mandino folosise amenințări sau vreun fel de presiune pentru a-l convinge pe omul de știință să lucreze cu el.

– În mod evident, sunteți familiarizat cu cuvintele latinești pe care le-am găsit, spuse Pierro, iar Vertutti aprobă.

– Bine. Știm că acele cifruri de la începuturi erau simple și elementare. Până în secolul al V-lea, majoritatea populației era analfabetă, nu numai în Europa, ci peste tot în regiunea mediteraneană. Capacitatea de a citi și a scrie în orice limbă era privilegiul aproape exclusiv al comunităților religioase și al scribilor. Merită să ne amintim că mulți dintre călugări erau în principal copiști, reproducând manuscrise și cărți pe care le foloseau în sânul propriilor comunități. Nu aveau nevoie să înțeleagă ce scriau: priceperea lor consta în realizarea de copii fidele ale documentelor originale. Pe de altă parte, scribii sau funcționarii *înțelegeau* ce scriau, deoarece reproduceau documente legale, scriau după dictare și așa mai departe. Din cauza analfabetismului răspândit, rareori au existat încercări de a cripta informațiile, pur și simplu fiindcă numai foarte puțini oameni ar fi fost în stare a citi ceea ce se scria. Dar, în secolul I, romanii au început să folosească un cod-text simplu pentru mesaje importante, mai ales pentru cele legate de chestiuni militare. Conform standardelor moderne, codul era copilăresc de banal: textul ascuns era format din literele

inițiale ale cuvintelor din mesaj. Ca o formă ulterioară de rafinament, câteodată, mesajul ascuns era scris invers. Problema cu acest tip de criptare era că mesajele-text erau împopoțonate în mod inevitabil pentru a potrivi în ele textul secret și, ca urmare, devenea evident că acolo *era* un mesaj ascuns, ceea ce mai degrabă divulga obiectul criptării. Un alt cifru frecvent era cunoscut sub numele de Atbash, un cod simplu de substituție folosit inițial în ebraică. Prima literă a alfabetului era înlocuită de ultima și așa mai departe.

– Deci sugerezi că *HIC VANIDICI LATITANT* conține un cifru? întrebă Vertutti.

Pierro clătină din cap.

– Nu. De fapt, sunt convins că nu. Putem elimina cifrul Atbash imediat, deoarece orice lucru codat în Atbash ar avea ca rezultat un limbaj de neînțeles, iar expresia latină este mult prea scurtă pentru ca un cod-text să funcționeze în cazul ei. Ca o precauție, am lucrat cu câteva programe de analiză pentru cuvintele latinești, dar fără rezultat. Sunt sigur că nu există nici un mesaj ascuns.

– Atunci, de ce mă aflu aici? întrebă Vertutti. Dacă nu mai e nimic de aflat din această inscripție, îmi irosiți timpul. Iar tu, Mandino, puteai să îmi fi spus la telefon. Ai numărul meu, nu?

Mandino îi făcu semn lui Pierro să continue.

– Nu am zis că nu mai e nimic altceva de aflat din expresia asta, insistă omul de știință. Tot ce am spus a fost că nu există un mesaj ascuns în cuvintele astea, ceea ce e cu totul altceva.

– Deci ce *ai* descoperit? izbucni Vertutti.

– Răbdare, domnule cardinal, rosti Mandino. Această piatră așteaptă de două mii de ani să apară cineva care să descifreze inscripția. Sunt sigur că mai puteți zăbovi câteva minute ca să auziți ce are Pierre de spus.

Omul de știință înalt și subțire se uită nesigur de la un bărbat la altul, apoi i se adresă din nou lui Vertutti:

– Analiza mea a confirmat numai înțelesul literal al cuvintelor. *HIC VANIDICI LATITANT* înseamnă „Aici odihnesc cei mincinoși", iar cea mai plauzibilă explicație pentru inscripție este că această piatră a fost la început în unul din două locuri posibile. Prima locație posibilă este evidentă: a fost pusă într-un mormânt sau în apropierea unuia, sau într-o cameră se aflau cel puțin doi morți. Dacă ar fi fost un singur cadavru, expresia latină ar fi fost *HIC VANIDICUS LATITAT.*

– *Citesc și scriu* în latină, *signor* Pierro, șopti Vertutti. Este limba oficială a Vaticanului.

Pierro se îmbujoră ușor.

– Încerc doar să vă demonstrez logica pe care am folosit-o, domnule cardinal. Vă rog să mă ascultați până la sfârșit.

Vertutti dădu iritat din mână, dar se lăsă pe spate și așteptă ca Pierro să continue.

– Am respins această explicație din două motive simple. Primul, dacă acea piatră ar fi fost într-un mormânt sau în preajma unuia, ar fi existat o șansă mare ca aceia care au descoperit-o să fi găsit și cadavrele. Și putem fi destul de siguri că asta nu s-a întâmplat, deoarece, în acest caz, ar fi fost făcută o înregistrare a descoperirii. Chiar și în Evul Mediu, semnificația înmormântării ar fi fost evidentă.

– Iar al doilea motiv?

– Piatra însăși. Pur și simplu, nu are mărimea și forma potrivite pentru o piatră de mormânt.

– Și care este cea de-a doua locație posibilă? Unde ar putea fi? întrebă Vertutti.

Pierro zâmbi ușor înainte de a răspunde.

– Ar putea fi oriunde în Italia sau chiar în altă țară.

– Cum?

– Când am spus că există două locații posibile pentru piatră am vrut să zic că, dacă piatra nu este una de mormânt, ceea

ce cred că am demonstrat, atunci nu poate fi altceva decât un singur alt lucru.

– Şi care e acesta?

– O hartă. Sau, mai precis, jumătate de hartă.

II

Mark studie cu atenţie diagrama autopsiei şi ascultă cum Bronson traducea din italiană descrierea rănii din partea laterală a capului lui Jackie. Apoi, dădu din cap.

– Eşti ofiţer de poliţie, Chris, şi ştii despre ce vorbeşti. Ce spui are sens. Nu mă pot gândi la nimic de forma aceea care să se găsească pe scară sau în hol.

Bronson observă cum, încet-încet, suferinţa lui Mark se transformase în furie. Furie faţă de cel care intrase pe proprietatea lui şi, intenţionat sau nu, îi omorâse soţia.

– Ce-ar trebui să facem acum? Să spunem poliţiei italiene?

– Nu cred că ne-ar ajuta prea mult. Au hotărât deja că a fost un simplu accident, iar singura dovadă pe care o avem e rana neobişnuită şi faptul că uşa din spatele casei a fost forţată. Ei vor sublinia că nu s-a furat nimic, nici măcar numerarul pe care l-am găsit, iar rana de la cap a lui Jackie poate fi interpretată în mai multe feluri. Vor da politicoşi din cap, îţi vor prezenta condoleanţe, vor pleca şi nu vor face nimic.

– Şi atunci ce putem face?

– Cred, zise Bronson, că primul lucru pe care trebuie să încercăm să-l facem este să aflăm ce căutau hoţii sau cine erau. Am scotocit toată casa de câteva ori, dar nu lipseşte nimic, însă, dacă mergem amândoi, poate observăm ceva.

– Bună idee.

Dar, 20 de minute mai târziu, după ce verificară fiecare cameră, nu descoperiră nimic. Tot ce era de valoare – bani, bijuterii şi aparatură electronică scumpă – se afla acolo, din câte-şi putea da seama Mark.

Cei doi bărbaţi coborâră în bucătărie, unde Bronson văzu filtrul de cafea şi îl porni.

– Nu te mai gândi dacă lipseşte ceva sau nu, Mark. Ai văzut ceva care nu e la locul lui, ceva ce era într-o cameră şi ar fi trebuit să fie în alta, chestii de genul ăsta?

– E al dracului de greu de spus. Jumătate din mobilă este acoperită de cearşafuri împotriva prafului, iar câteva piese de mobilier au fost mutate în alte camere pentru a le face loc muncitorilor să lucreze.

– Nu ai văzut nimic care să arate ca şi cum ar fi fost deranjat sau mutat şi care *nu are* legătură cu constructorii?

Mark se gândi câteva secunde. În cele din urmă spuse:

– Numai draperiile din birou.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt proprietar aici de mult timp şi sunt multe lucruri care trebuie schimbate. Draperiile din birou au fost luate odată cu casa şi sunt hidoase, probabil de asta vânzătorul le-a şi lăsat. Jackie nu putea să se uite la ele, aşa că le ţinea strânse mereu, ca să nu se poată vedea modelul. Dar, când am fost în birou, am observat că erau trase pe toată lungimea ferestrei.

– Iar Jackie nu ar fi făcut asta?

Mark clătină din cap.

– Categoric, nu. Sunt obloane în exteriorul ferestrei şi le ţineam mereu închise, ceea ce era suficient pentru a opri lumina de afară să cadă pe ecranul calculatorului, aşa că nu era niciodată nevoie să tragem draperiile.

– Ei bine, cineva a făcut-o, zise Bronson. Poliţia nu ar fi avut nici un motiv să facă asta. Poate le-au tras hoţii deoarece

căutau ceva în birou și au vrut să se asigure că lumina din cameră nu va fi vizibilă de afară.

– Dar am cercetat biroul, protestă Mark, și nu lipsește nimic.

– Știu, de asta trebuie să mergem înapoi și să verificăm din nou.

În birou, Bronson porni calculatorul și îi ceru lui Mark să verifice fiecare sertar și dulap din cameră, în cazul în care rataseră ceva. În timp ce aștepta să se încarce sistemul de operare, Bronson scotoci prin hârtiile împrăștiate pe birou și găsi facturi, estimări de costuri și însemnări legate de lucrările pe care familia Hampton le făcea pe proprietate, plus facturile curente pentru utilități. Erau și câteva coli A4 despre care Bronson presupuse că fuseseră folosite de Jackie pentru propriile însemnări, fiindcă pe câteva dintre ele găsise liste de cumpărături și probleme de rezolvat. Lui Bronson i se păru interesantă una dintre ele, pe care o luă și o puse deoparte, împreună cu alta care aparent părea nescrisă.

Când calculatorul deveni operabil, Bronson se uită ce programe erau instalate și se uită prin folderul „My Documents", căutând ceva neobișnuit, dar nu găsi nimic. Apoi, verifică e-mailul, uitându-se atât în „Mesaje primite", cât și în „Mesaje trimise", dar din nou fără rezultat. În cele din urmă, deschise programul de navigare pe internet – ca majoritatea oamenilor, familia Hampton folosea Internet Explorer – și se uită la site-urile care fuseseră vizitate recent. Sau, mai degrabă, încercă să o facă. Lista cu site-urile accesate fusese ștearsă din istoricul căutărilor, așa că verifică setările programului. Era nedumerit și se lăsă pe scaunul din piele neagră al biroului, încruntându-se.

– Ce e? întrebă Mark închizând ușa dulapului în care păstrau articolele de papetărie.

– Nu știu dacă e ceva. Jackie se pricepea bine la calculatoare? Vreau să zic, și-ar fi pierdut vremea modificând setările programului, chestii din astea?

Mark scutură din cap.

– Nici o șansă. Folosea Wordul, trimitea și primea e-mailuri și căuta pe internet. Nimic altceva. De ce?

– Tocmai am verificat setările pentru Internet Explorer și cam tot ce presupune programul folosește setările din fabrică, inclusiv istoricul căutărilor care este setat pentru douăzeci de zile.

– Și?

– În ciuda setărilor din fabricație, care ar trebui să păstreze site-urile accesate în istoricul programului, nu există nici o astfel de listă, așa că a șters-o cineva, cu siguranță. Putea Jackie să fi făcut așa ceva?

– Nu! rosti Mark ferm. Nu ar fi avut nici o idee cum să facă asta și, în orice caz, de ce ar fi vrut așa ceva?

– Habar n-am.

Întorși înapoi în bucătărie, Mark făcu cafea în timp ce Bronson stătea la masă, cu hârtiile în față.

– OK, spuse Mark aducând cafelele. Ce-ai găsit?

– În afară de ciudățenia legată de calculator, am găsit o listă de cumpărături și o foaie de hârtie goală.

– Asta nu sună promițător, nici măcar interesant.

Bronson ridică din umeri.

– S-ar putea să nu fie nimic, dar e puțin ciudat. Să ne uităm, de exemplu, la lista de cumpărături. Conține lucruri obișnuite, pe care te aștepți să le găsești, cum ar fi produse de băcănie și altele, dar, chiar la sfârșit, este trecut „Dicționar latin". Cuvintele sunt tăiate, așa că Jackie fie s-a răzgândit, fie a cumpărat unul și apoi l-a tăiat de pe listă.

– L-a cumpărat, zise Mark. Am văzut un dicționar latin-italian pe raftul din birou. Nu l-am menționat, deoarece nu mi s-a părut important. Dar de ce ar fi vrut un dicționar latin?

– Poate din cauza asta, spuse Bronson ridicând foaia de hârtie goală. Nu este nimic scris pe nici una din părți, dar, când m-am uitat la ea mai atent, am văzut niște urme slabe, ca și cum Jackie ar fi scris ceva pe o altă hârtie pusă peste asta. Sunt patru litere destul de clare, scrise cu majuscule: H, I, C și V. Aceste litere, în această ordine, nu sunt parte a nici unui cuvânt englezesc.

– CV ar putea să se refere la curriculum vitae al unei persoane, sugeră Mark.

– Dar HI?

– În afară de ceea ce e evident, nu am nici o altă idee.

– Cred că dicționarul pe care l-a cumpărat Jackie ar putea fi un indiciu. Crezi sau nu, am studiat latina, iar *HIC* e un cuvânt latin. Din câte îmi amintesc, înseamnă „aici" sau „în acest loc", iar V ar putea fi prima literă al unui alt cuvânt. Există ceva ce seamănă cu un punct între C și V pe această pagină și cred că romanii separau câteodată cuvintele printr-un astfel de simbol.

– Vorbești serios? Jackie avea destule probleme cu italiana. De ce s-ar fi legat la cap cu latina?

– Doar îmi dau cu presupusul. În afară de această bucată de hârtie, nu am văzut nimic în casa asta care să arate ca un text latinesc, dar bănuiesc că Jackie găsise sau primise ceva ce conținea o expresie în latină. Asta sigur ar explica existența dicționarului.

Bronson făcu o pauză de câteva secunde, deoarece ce urma să sugereze era puțin spus o deviere bruscă de la logică.

– Ce e? întrebă Mark observând nesiguranța de pe fața lui Bronson.

– Încerc să înțeleg ceva din asta. Avem un dicționar latin proaspăt cumpărat și urma unui cuvânt latin pe o foaie de

hârtie, dar coala originală lipsește. Asta înseamnă că, în mod cert, cineva a fost în birou, asta în cazul în care Jackie nu a luat ea însăși hârtia pe care a scris și a distrus-o. Dar ce mă îngrijorează cel mai mult este ștergerea istoricului navigării pe Internet Explorer.

– Nu te înțeleg.

– Nu vreau să fac prea mult tamtam din asta, dar să presupunem că Jackie a găsit ceva, în casă sau împrejurul ei, ceva ce conținea o expresie în latină. Nu a înțeles-o, așa că a cumpărat un dicționar latin. Probabil ar fi preferat o versiune latină-engleză, dar nu a putut găsi una. Așa că a încercat să traducă textul, dar a constatat că nu îl înțelegea cu un dicționar italian. În situația asta, Jackie a făcut ce multă lume ar face. A apelat la un motor de căutare, a găsit un serviciu de traducere din latină și a introdus expresia. Acum, spuse Bronson, următorul pas ar putea fi pur conjunctural, dar are sens, cel puțin pentru mine. Poate unele organizații, undeva în lume, au instalat un serviciu de monitorizare a internetului, căutând orice cerere de traducere a anumitor expresii din limbile antice. Tehnic vorbind, acest lucru nu e dificil de aranjat atât timp cât site-urile care oferă servicii de traduceri doresc să coopereze. Când Jackie a introdus expresia latină în motorul de căutare, interesul le-a fost stârnit și poate chiar au identificat adresa calculatorului de pe care a fost trimisă căutarea.

– Așteaptă un minut, îl întrerupse Mark. De ce dracu' ar fi oricine interesat în ziua de azi de cineva care încearcă să traducă o expresie latinească veche de două mii de ani?

– Nu am nici cea mai vagă idee, dar nimic altceva nu pare să aibă sens. Dacă am dreptate, indiferent cine a instalat serviciul de monitorizare a venit aici după aceea, în această casă, să caute ce găsise Jackie, orice ar fi fost acel lucru. *Atât* era de important pentru ei. E clar că au recuperat obiectul, au curățat calculatorul,

astfel încât să nu existe nici o înregistrare a cercetărilor lui Jackie, și au luat orice au găsit legat de textul latinesc.

– Și, în timpul acțiunii, termină Bronson cu tristețe, cred că Jackie a ajuns în calea lor.

III

Pierro bägă mâna în buzunarul hainei și scoase un plic maro. Se uită în jur prin cafenea, ca să se asigure că nimeni nu putea auzi nimic – o precauție inutilă ținând cont de cei doi oameni ai lui Mandino care se comportau ca niște câini de pază – și puse două fotografii pe masă, în fața lui Vertutti.

Acesta recunoscu imediat imaginile: erau poze făcute de aproape înfățișând piatra inscripționată.

– După ce am ajuns la concluzia că nu era nici un mesaj ascuns în inscripție, am început să mă uit la piatră mai cu luare aminte și am constatat că forma sa ne oferă două indicii importante. În primul rând, uitați-vă la marginile ei.

Vertutti se aplecă peste masă și se uită cu atenție la cele două fotografii așezate una lângă alta, dar nu văzu nimic nou față de ce observase anterior. Clătină din cap.

– Marginile, îi suflă Pierro încet. Scoase o ruletă scurtă din buzunar, o așeză pe una din fotografii și o alinie paralel cu marginea de sus a pietrei. Repetă operațiunea și cu marginea din stânga, și cu cea din dreapta.

– Vedeți acum? întrebă. Marginea de sus și ambele laterale, din stânga și din dreapta, sunt perfect drepte. Dar să facem același lucru cu partea de jos a pietrei.

Vertutti luă ruleta și o poziționă cu atenție. Și înțelese unde voia să ajungă omul de știință: cu ruleta plasată acolo, se putea vedea că marginea de jos a pietrei era ușor neuniformă.

– Ăsta e primul indiciu, spuse Pierro. Dacă romanii – sau oricine ar fi cioplit această lespede – au putut să facă trei margini drepte, de ce nu au făcut același lucru și cu a patra? Cel de-al doilea indiciu e legat de primul. Uitați-vă cu atenție la poziția inscripției. Dacă o studiați, veți vedea că literele sunt centrate pe piatră de la stânga la dreapta, dar nu și de sus în jos.

Vertutti se uită cu atenție la fotografia din fața lui și dădu din cap. Distanța dintre litere și marginea de sus a pietrei era mult mai mare decât cea până la marginea de jos. Acum, că Pierro îi atrăsese atenția, discrepanța era foarte evidentă. „Un caz clasic, cugetă el, de a nu fi în stare să vezi pădurea din cauza copacilor."

– Iar asta ce înseamnă? întrebă.

– Cea mai evidentă concluzie este că această piatră – Pierro bătu cu degetele în fotografie pentru a-și sublinia spusele – a făcut la început parte dintr-o lespede mai mare și, la un moment dat, partea de jos a fost îndepărtată.

– Poți fi sigur de asta?

Pierro clătină din cap.

– Nu, nu fără a examina piatra eu însumi, dar aceste fotografii sunt destul de clare. În una din ele pare că se văd niște semne făcute de o daltă, cea mai potrivită unealtă pentru spargerea unei lespezi în două. Cred că această piatră a fost concepută să fie o indicație, un mecanism care să conducă spre „Mormântul creștinătății", așa cum cred că l-a descris papa Vitalian în *Codex*.

Vertutti se uită furios la Mandino când Pierro confirmă cât de multe cunoștințe temeinice avea despre *Codexul* secret.

– Cred că jumătatea de jos a lespezii conținea cu certitudine o hartă sau niște indicații inscripționate pe ea.

– Deci ce sugerezi? îl ispiti Vertutti. Unde e partea care lipsește? Și cum o putem găsi?

Pierro ridică din umeri.

– Asta nu e problema mea, zise el, dar ar fi logic ca acela care a spart piatra să nu fi aruncat partea de jos. Dacă această piatră a fost încorporată în zidul casei pur și simplu, ca un element decorativ, de ce nu au păstrat-o întreagă? De ce s-au ostenit să o taie în două? Singurul scenariu care are sens este că această parte din piatră a fost pusă în zid cu un scop, ca o indicație clară pentru cineva care ar fi știut ce caută. Dacă nu cunoști identitatea „mincinoșilor", această piatră este o simplă curiozitate. Și asta înseamnă...

– Asta înseamnă, îl întrerupse Mandino, că jumătatea cealaltă a pietrei este probabil ascunsă undeva pe proprietate, așa că o să-mi trimit oamenii înapoi în casă să o găsească.

9

I

Bronson traversă holul până la ușa din față și o deschise. În pragul ușii se afla un om scund, brunet, îmbrăcat într-o salopetă albă, murdară. În spatele lui se putea vedea o camionetă veche, albă, cu motorul diesel duduind zgomotos, și cu alți trei bărbați stând în cabină.

– Vă pot ajuta? întrebă Bronson în italiană.

– Am dori să vorbim cu *signor* Hampton. Trebuie să discutăm despre lucrări.

Bronson presupuse că erau constructorii care fuseseră angajați să facă renovările pe proprietate.

– Intrați, îi pofti el și îi conduse pe cei patru bărbați în bucătărie.

Mark îi salută într-o italiană stâlcită.

Bronson preluă imediat conversația, explicând că era un prieten de familie, și le oferi vin – ofertă acceptată cu recunoștință. După ce Bronson deschise două sticle și umplu paharele, îi întrebă ce voiau.

– Aveam ceva de lucru miercuri dimineață, dar noi am venit după-amiază, spuse maistrul, și, când am ajuns, am văzut că poliția era aici. Ne-au zis că avusese loc un accident, să plecăm

și să nu ne întoarcem două zile. Mai târziu, am auzit că *signora* a murit. Vă rugăm să acceptați condoleanțele noastre sincere pentru pierderea dumneavoastră, *signor* Hampton.

Bronson traduse, iar Mark făcu semn din cap că a înțeles.

– Ceea ce vrem să știm, continuă maistrul întorcându-se spre Bronson, este dacă *signor* Hampton vrea sau nu ca noi să continuăm lucrările. Avem alți clienți care așteaptă, deci nu e o problemă. Doar vrem să știm.

Bronson îi transmise întrebarea lui Mark, care dădu imediat afirmativ din cap. Renovările nu erau nici măcar pe jumătate terminate și, indiferent dacă se hotăra să păstreze sau nu casa, lucrările trebuiau duse la bun sfârșit. Acest răspuns aduse zâmbete largi, iar Bronson se întrebă rapid în sinea lui câți „alți clienți" mai aveau muncitorii.

Zece minute mai târziu, după ce băură și al doilea pahar de vin roșu, cei patru constructori erau gata de plecare. Maistrul le spuse că se vor întoarce luni dimineață la prima oră, gata să continue lucrările.

Bronson îi conduse înapoi în hol, dar, trecând pe lângă ușa salonului – care era larg deschisă –, unul dintre constructori privi scurt înăuntru și se opri brusc. Îi zise ceva colegului lui, dar Bronson nu auzi clar, apoi păși înăuntru.

– Ce e? întrebă Bronson.

Maistrul se întoarse către el. Buna dispoziție părea să-l fi părăsit.

– Știu că *signor* Hampton a suferit un șoc cumplit, dar nu apreciem faptul că încearcă să ne fraierească.

Bronson nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea omul.

– Ce e? Trebuie să-mi explici despre ce vorbești, zise el.

– Vreau să spun că e evident că, de marțea trecută, a angajat un alt constructor să facă niște lucrări aici, iar acest constructor a folosit materialele și uneltele noastre.

Bronson clătină din cap.

– Din câte știu, nimeni altcineva nu a lucrat aici. *Signora* Hampton a murit cândva marți noapte sau miercuri dimineață. Poliția a venit aici miercuri și noi am ajuns aseară târziu, așa că...

Vocea i se înmuie pe măsură ce își dădea seama că exista o explicație posibilă.

– Ce lucrări au fost făcute? întrebă el.

Maistrul făcu o piruetă și arătă spre șemineu.

– Aici, zise el, acesta este mortar nou, dar nici unul dintre noi nu l-a pus aici. N-am putut face asta pentru că așteptam ca *signora* Hampton – își făcu semnul crucii – să se hotărască în ceea ce privește polița.

Bronson simți că îi scapă ceva din această conversație.

– Așteaptă aici, spuse și se duse repede în bucătărie. Mark, am nevoie de ajutorul tău aici.

Întors în salon, Bronson îi ceru maistrului să-i explice ce voia să zică.

– Luni după-amiază, spuse italianul, am scos mortarul vechi de pe peretele de aici, de deasupra șemineului. După ce am scos polița la iveală, am chemat-o pe *signora* Hampton pentru că avea o crăpătură mare în ea, cam aici.

Trase o linie diagonală exact deasupra unei părți a șemineului.

– Avea o placă de oțel sub ea, așa că era destul de sigură, dar nu arăta bine. *Signora* voia ca polița să fie expusă, ca un element de decor, dar, când a văzut că era spartă, nu a știut ce să facă. Ne-a rugat să așteptăm, să continuăm cu scoaterea mortarului vechi, ceea ce am și făcut. Dar acum, după cum puteți vedea, întreaga porțiune are mortar nou pe ea. Altcineva a lucrat aici.

Bronson se uită la Mark.

– Știi ceva despre asta?

Prietenul lui clătină din cap.

– Nimic. Din câte știu, Jackie era foarte mulțumită de muncitorii ăștia. Dacă nu ar fi fost, garantez că le-ar fi spus asta. A fost întotdeauna foarte sinceră.

Asta, se gândi Bronson, era foarte adevărat. Jackie nu avusese niciodată, ca să folosim o expresie veche, probleme în a-și exprima părerile. Era unul dintre lucrurile pe care le găsise atractive la ea. Spunea întotdeauna pe șleau ce gândea, ferm, dar politicos.

Bronson se întoarse către maistru.

– Suntem siguri că nu au mai intrat alți constructori aici, zise el, dar este evident că voi știți în ce stadiu era lucrarea. Spuneți-mi, când ați îndepărtat mortarul, ați găsit ceva neobișnuit în zid, în afară de crăpătura din poliță?

Maistrul clătină din cap.

– Nimic, cu excepția unei pietre inscripționate, dar asta era doar un lucru curios.

Bronson se uită la Mark cu o expresie de triumf.

– Cred că tocmai am găsit ce descoperise Jackie, zise el explicându-i ce spusese constructorul.

Fără să aștepte răspunsul lui Mark, se întoarse din nou către italian.

– Scoate-l, ordonă el arătând spre perete. Dă jos mortarul de pe perete chiar acum.

Constructorul păru nedumerit, dar urmă instrucțiunile. Doi dintre oamenii lui luară ciocane grele și două dălți cu lame late pentru zidărie, traseră câteva scări până la șemineu și se apucară de lucru.

30 de minute mai târziu, constructorii plecară în camioneta lor veche, promițând încă o dată că se vor întoarce luni dimineață devreme. Bronson și Mark se duseră înapoi în salon și priviră cu atenție inscripția latinească de pe perete. Bronson făcu câteva poze cu aparatul foto digital.

– Primele patru litere sunt cele pe care le-am găsit imprimate pe foaia de hârtie din birou, zise Bronson. Și *este* o inscripție latinească. Nu știu ce înseamnă, dar dicționarul cumpărat de Jackie mă va ajuta să o descrifez.

– Crezi că ea căuta pe internet traducerea acestor trei cuvinte – și asta a fost suficient ca să fie omorâtă? Este al dracului de ridicol.

– Nu cred că asta a omorât-o, Mark, sau, oricum, nu intenționat. Dar este singurul scenariu care are sens. Constructorii au scos la iveală inscripția luni. Jackie a notat cuvintele – lucru confirmat de hârtia din birou – și a cumpărat un dicționar latin probabil marți și, dacă a căutat pe internet, cel mai probabil, a căutat în aceeași zi. Indiferent ce s-a întâmplat, cineva a intrat prin efracție în casă – bănuiala mea e că marți noaptea târziu –, iar miercuri dimineață, Jackie a fost găsită moartă în hol. Știu că probabil pare stupid ca un om căruia îi pasă suficient de o inscripție latinească din trei cuvinte, gravată într-o piatră, cândva acum două mii de ani, să rişte o intrare prin efracție și, cu atât mai puțin, un omor prin imprudență sau o crimă, dar e clar că a făcut-o cineva. Acele trei cuvinte sunt vitale pentru cineva, undeva, și am de gând să aflu cine și de ce. Dar, adăugă el, nu am de gând să folosesc internetul pentru asta.

II

Alberti și Rogan ajunseră în oraș, devreme în acea seară, urmând instrucțiunile telefonice – de data asta, de la Gregori Mandino – pentru a intra pe proprietate pentru *a treia* oară și – ceea ce amândoi sperau că va fi – *ultima* oară. De îndată ce sosiră în Monti Sabini, trecură încet pe lângă casă și văzură luminile aprinse la ambele niveluri. Asta complica lucrurile,

deoarece speraseră că vor putea intra să termine căutarea părții lipsă din piatră fără a fi detectați. În cele din urmă, nici nu conta, deoarece, de data asta, Mandino le dăduse mult mai multă libertate decât înainte.

– Pare că soțul e acasă, spuse Alberti în timp ce Rogan accelera la vale. Ce facem, așteptăm?

– Așteptăm câteva ore, confirmă partenerul lui. Poate că va adormi până atunci.

După două ore și jumătate, Rogan conduse din nou pe aleea care trecea pe lângă casă și prin spatele ei și continuă să urce panta până când ieșiră din raza vizuală a clădirii. Apoi, întoarse mașina, o îndreptă spre josul pantei și stinse farurile. Așteptă câteva minute pentru a i se obișnui ochii cu întunericul, apoi lăsă vehiculul să coboare ușor pe pantă, folosind numai pozițiile pentru a lumina drumul, până când ajunseră la un petic de iarbă de unde aveau o vedere bună a părților din spate și laterale ale casei. Trase mașina la marginea drumului și opri farurile și motorul. Precaut, Rogan stinse și lumina interioară, ca să nu se aprindă atunci când aveau să deschidă ușile.

Într-una dintre camerele de la parter mai era o lumină aprinsă, așa că așteptară.

III

Chris Bronson închise dicționarul cu un zgomot sec și se lăsă pe spătarul scaunului din bucătărie, frecându-și ochii obosiți.

– Cred că asta e cea mai bună traducere, spuse el. „Aici zac acum cei mincinoși" sau versiunea scurtă: „Aici zac mincinoșii".

– Minunat. Mark păru oricum, dar nu impresionat. Ce dracu' vrea să însemne asta?

– N-am nici cea mai vagă idee, mărturisi Bronson, dar pentru unii se pare că e foarte important. Ascultă, nu ajungem nicăieri, așa că hai să ne oprim. Urcă tu. Verific eu ușile și ferestrele.

Mark se ridică și se întinse.

– Bună idee, șopti el. Subconștientul tău poate o să aibă un moment de inspirație în timpul somnului. Noapte bună. Ne vedem dimineață.

După ce Mark părăsi bucătăria, Bronson luă unul dintre scaunele înalte și îl sprijini de mânerul ușii din spate, apoi ieși din cameră și stinse lumina.

Verifică dacă ușa din față era încuiată și zăvorâtă, dacă toate ferestrele de la parter erau închise, dacă toate obloanele exterioare erau încuiate și apoi urcă în dormitor.

În mașina parcată pe dealul din spatele casei, Alberti îl înghionti pe Rogan ca să-l trezească și arătă în josul pantei.

– Lumina de la parter tocmai s-a stins, anunță el.

Pe când cei doi bărbați se uitau spre casă, observară niște raze de lumină în spatele obloanelor închise ale unuia dintre dormitoare, dar, după zece minute, dispărură. O lumină slabă era încă vizibilă îndărătul celor două obloane, dar bărbații își imaginară că era probabil lumina de veghe.

– Să mai așteptăm o oră, spuse Rogan închizând ochii și relaxându-se din nou în scaunul mașinii.

În dormitorul pentru oaspeți, Chris Bronson își deschise laptopul Sony Vaio. Își verifică e-mailurile, apoi își concentră atenția asupra internetului. Așa cum îi zisese lui Mark, cu siguranță, nu intenționa să introducă expresia latinească într-un motor de căutare sau într-un dicționar online, dar erau și alte metode de a încerca să afle semnificația acesteia.

Pentru început, porni un program care genera o adresă IP falsă – numerele de protocol pe internet prin care se putea identifica locația sa geografică. Apoi, făcu să pară ca și cum ar accesa webul de pe un server aflat în Coreea de Sud care, se gândi cu un zâmbet, era destul de departe de Italia pentru a induce pe oricine în eroare. Chiar și așa, tot nu va face o cercetare directă. În loc de asta, începu să caute site-uri care ofereau traduceri ale expresiilor latinești de uz comun în întregul Imperiu Roman.

După aproximativ 40 de minute, Bronson descoperi două lucruri. Primul, că un număr surprinzător de mare de expresii cu care era deja familiarizat atât în engleză, cât și în italiană își aveau originea în acea limbă moartă. Al doilea, cuvintele *HIC VANIDICI LATITANT* nu erau înregistrate nicăieri ca făcând parte dintr-un aforism sau dintr-o expresie de uz comun, acum 2000 și ceva de ani. Asta nu era chiar o surpriză – dacă expresia ar fi fost foarte cunoscută, nu ar fi avut o semnificație specială pentru oamenii care spărseseră casa –, dar cel puțin eliminase o posibilitate.

Dar nu ajungea nicăieri și se hotărî să renunțe. Închise laptopul, apoi deschise obloanele și una dintre ferestre ca să intre aer proaspăt, stinse lumina și se duse la culcare.

Rogan cercetă cu atenție în spatele casei. Îi făcu semn cu capul lui Alberti care scoase un șperaclu din unul dintre buzunarele hainei. Introduse vârful uneltei între ușă și ramă, îl roti și îl săltă, împingând ușa. Aceasta se mișcă ușor, dar apoi se înțepeni: ceva o ținea.

Rogan își scoase lanterna și se uită pe fereastră, cu raza de lumină jucând în interiorul bucătăriei, în timp ce încerca să-și dea seama care era cauza problemei. Îndreptă lanterna în jos și înjură printre dinți. Un scaun era sprijinit de mânerul ușii.

Rogan îi făcu semn cu capul lui Alberti care scoase şperaclul şi se dădu înapoi.

Cei doi bărbaţi păşiră atenţi de-a lungul zidului din spate al casei spre cea mai apropiată fereastră. Ca toate ferestrele de la parter, şi aceasta era protejată de obloane de lemn masive, dar Rogan nu credea că asta putea fi o problemă: va fi pur şi simplu o soluţie mai zgomotoasă. Folosi lanterna ca să verifice închizătoarea şi dădu din cap satisfăcut. Obloanele erau ţinute închise de o încuietoare montată la mijloc, care nu numai că încuia cele două părţi ale obloanelor, dar le şi prindea de zid cu două bolţuri, unul sus şi altul jos. Era un model simplu, cu un singur defect. Dacă închizătoarea era desfăcută, ambele bolţuri erau eliberate imediat şi obloanele s-ar fi deschis.

Rogan luă şperaclul din mâna lui Alberti şi îi strecură vârful între cele două obloane. Îl ridică până atinse partea din spate a închizătorii şi o forţă brusc. Încuietoarea se desfăcu cu un scârţâit şi obloanele se clătinară, deschizându-se. Rogan le deschise complet şi le prinse de cârligele din perete.

În dormitorul său situat aproape deasupra, Bronson era treaz, stând întins în linişte pe întuneric şi gândindu-se la înţelesul celor trei cuvinte latineşti.

Auzi zgomote – un clic metalic urmat de un scârţâit şi de alte clicuri – şi se dădu jos din pat ca să investigheze. Merse până la fereastră şi privi cu atenţie în jos.

În spatele casei, în lumina lunii, văzu doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru, voluminoşi, precum şi fasciculul unei lanterne mici jucând pe una dintre ferestrele de la parter. Obloanele pe care le închisese cu o oră şi ceva în urmă erau acum larg deschise.

Bronson plecă încet de la fereastră şi se întoarse în cameră la locul unde îşi lăsase hainele. Îşi trase pe el un pulover negru pe gât şi o pereche de pantaloni închişi la culoare şi îşi strecură

picioarele în pantofii sport. Deschise încet uşa dormitorului şi trecu prin hol, apoi coborî scările.

Din câte ştia, nu existau arme în casă, dar în hol erau câteva bastoane rezistente într-un suport pentru umbrele din faţa uşii. Îl luă pe cel mai mare şi îl strânse în mână. Se gândi că îşi va face bine treaba cu el. Se duse până la uşa sufrageriei care, din fericire, era întredeschisă, şi o împinse numai cât să se strecoare în cameră.

Obloanele deschise puteau fi văzute cu uşurinţă – toate celelalte ferestre erau întunecate – şi o luă la stânga, mergând aplecat. Nu îi putea vedea pe vizitatorii nepoftiţi, dar asta însemna că încă nu spărseseră vreun geam ca să intre în casă.

Fereastra avea o ramă de lemn cu douăsprezece ochiuri de sticlă, iar Rogan venise pregătit. Nu anticipase că nu vor putea folosi din nou uşa din spate, dar, indiferent cu ce gen de infracţiune se confrunta, avea întotdeauna un plan de rezervă. Pentru o casă veche ca asta, fără măsuri de securitate speciale, spargerea unei ferestre şi pătrunderea în interior era cea mai evidentă opţiune.

Scoase din buzunar o rolă de bandă adezivă şi rupse din ea mai multe fâşii, înmânându-i-le una câte una lui Alberti care le lipi pe geam în formă de stea, lăsând un „mâner" ieşit în afară, la mijloc, format din partea centrală a tuturor fâşiilor. Apoi, Alberti ţinu banda cu mâna strângă, întoarse şperaclul şi îi apăsă cu putere capul rotund pe fereastra tapată cu fâşii. Geamul se sparse instantaneu, dar rămase lipit de banda adezivă şi astfel îl putu scoate cu uşurinţă. I-l dădu lui Rogan care îl puse cu grijă jos, apoi băgă mâna înăuntru şi ridică zăvorul pentru a deschide fereastra.

Cu toate că fusese cât se poate de silenţios, exista totuşi posibilitatea să îl fi auzit cineva din casă. Aşa că, înainte de a se căţăra şi a pătrunde înăuntru, Alberti îşi scoase pistolul din

tocul de la umăr, îi verifică încărcătorul și armă trăgând înapoi glisiera. Puse piedica, apoi se apucă de partea stângă a ramei ferestrei, își sprijini piciorul pe piatra protuberantă din zid și se ridică, intrând pe fereastră și aplecându-se ca să pătrundă în cameră.

În acel moment, Bronson acționă. Auzise și văzuse fereastra spartă și ghicise care va fi următoarea mișcare a intrușilor, dar știa de asemenea că, dacă acei doi bărbați reușeau să intre în casă, nu ar mai fi avut nici o șansă.

Așa că, atunci când Alberti se aplecă înainte și își întinse brațul drept, gata să sară în cameră, Bronson păși de lângă perete și îl pocni cu toată forța cu bastonul, rupându-i instantaneu italianului brațul drept, la câțiva centimetri mai jos de umăr.

Intrusul țipă din cauza panicii și a șocului, scăpă pe jos arma automată și, din reflex, se trase înapoi, aterizând cu toată greutatea pe pământ.

Preț de câteva secunde, Rogan nu înțelese ce se întâmplase. Se dăduse în spate pentru a-i face loc lui Alberti să-și ia avânt ca să urce pe fereastră și, o fracțiune de secundă mai târziu, colegul lui se prăvălea la pământ, urlând în agonie. În lumina lunii, văzu brațul lui Alberti și își dădu seama că îi fusese rupt. Exista o singură explicație. Făcu un pas spre fereastră și își ridică arma.

O siluetă greu de distins se mișca în întunericul casei. Rogan îndreptă arma spre țintă, ochi repede și apăsă pe trăgaci. Glonțul spulberă una dintre ferestre și se înfipse în perete, undeva în casă.

Zgomotul pistolului fu asurzitor de la o distanță așa de mică, iar sunetul geamului spart îl urmă după câteva secunde. Pregătirea militară a lui Bronson își spuse cuvântul și acesta se

trânti la pământ. Dar, știa că dacă intrusul s-ar fi cocoțat pe geam și ar fi privit înăuntru, ar fi putut fi văzut cu ușurință. Trebuia să iasă din raza lui vizuală și încă repede.

Baza ferestrei de la parter era mai înaltă decât de obicei, iar cel de-al doilea bărbat ar fi trebuit să stea aproape pe vârfuri, așa că aceasta nu era nici pe departe poziția ideală de tragere. Dacă Bronson se mișca repede, putea să se pună la adăpost.

Bronson sări în picioare și străbătu în fugă camera, aplecându-se și ferindu-se. Se auziră încă două focuri de armă, al căror zgomot semănă, în liniștea nopții, cu un asalt răsunător. Auzi gloanțele lovindu-se de zidurile solide de piatră ale camerei, dar nici unul nu-l nimeri.

Înainte de sosirea constructorilor, în salon se afla un mobilier masiv, format din trei piese de lemn, câteva măsuțe pentru cafea, vreo șase scăunele, care acum erau toate puse grămadă mai mult sau mai puțin în mijlocul camerei.

Bronson nu-și făcea iluzii că toate aceste obiecte de mobilier, indiferent cât ar fi fost de solide, erau suficiente pentru a opri un glonț, dar, dacă intrusul nu-l vedea, atunci nu avea în cine să tragă. Așa că plonjă în spatele grămezii acoperite cu cearșafuri și se întinse pe podeaua de lemn.

Apoi, așteptă.

Alberti se clătină pe picioare, apucându-și brațul rănit cu cealaltă mână și urlând de durere. Rogan știa că nu mai avea nici o șansă să intre în casă în acea noapte. Chiar dacă Hampton sau oricine altcineva s-ar fi aflat în casă nu a chemat *carabinierii*, vreun vecin auzise probabil împușcăturile și îi sunase. Trebuia să-l ducă pe Alberti la spital, dacă ar fi putut să îl facă să tacă.

– Haide! se răsti el, punându-și pistolul la loc și aplecându-se să-l ajute să se ridice în picioare. Să mergem înapoi la mașină.

După câteva minute, cei doi bărbați se făcură nevăzuți în noapte.

Bronson era încă ghemuit în spatele grămezii de mobilă când auzi zgomot de pași la etaj. După câteva momente, luminile din hol se aprinseră. Bronson știa că trebuia să-și împiedice prietenul să intre în zona în care se trăgea, așa că riscă și privi spre fereastra deschisă, apoi sări în picioare, fugi până la ușă și ieși în hol.

– Ce dracu' se întâmplă, Chris? întrebă Mark frecându-se la ochi. Zgomotele de mai devreme păreau a fi împușcături.

– Exact. Tocmai am avut oaspeți.

– Cum?

– Lasă-mă un minut. Rămâi în hol... nu intra în salon. Unde este întrerupătorul pentru luminile de securitate?

Mark arătă un tablou cu întrerupătoare la capătul holului, lângă coridorul care ducea în bucătărie.

– Dreapta-jos.

Bronson se duse la panou și apăsă întrerupătorul.

– Nu intra în salon, Mark, îl avertiză din nou, apoi o luă la fugă pe scări. Ajuns la primul etaj, deschise pe rând toate ferestrele și trase cu ochiul afară, verificând zona din jurul casei. Luminile de securitate pe care familia Hampton le instalase erau fixate direct sub ferestrele dormitorului, cu scopul de a putea schimba cât mai ușor posibil becurile cu halogen de mare putere. Acest lucru avea și avantajul de a permite oricui se afla la primul etaj să observe perimetrul proprietății fără să fie văzut de jos.

Bronson se uită cu atenție de două ori, dar bărbații, indiferent cine ar fi fost, plecaseră. Singurul zgomot pe care îl putea auzi – în afară de cele ale animalelor nocturne – era cel al motorului unei mașini care se îndepărta în viteză, probabil cei doi

spărgători care fugeau. Verifică încă o dată toate ferestrele, apoi coborî scara până în hol, unde îl aștepta Mark.

– Cred că sunt aceiași care au mai intrat o dată în casă, explică Bronson. Au vrut să intre pe fereastră pentru că am blocat ușa din spate cu un scaun.

– Și au tras în tine?

– Cel puțin trei focuri, poate patru. Rămâi aici până închid obloanele de la salon.

Bronson deschise cu atenție ușa și trase cu ochiul înăuntru, apoi păși în încăpere. Se îndreptă către fereastra deschisă ca să vadă dacă mai era cineva afară, apoi trase obloanele. Închise și încuie fereastra, după care aprinse luminile. În vreme ce Mark îl urma în încăpere, Bronson observă ceva pe podea, aproape de fereastra spartă, și își dădu seama imediat că era un pistol semiautomat.

Bronson îl ridică de jos, îndepărtă încărcătorul și scoase cartușul de pe țeavă. Pistolul era un Browning Hi-Power uzat, de nouă milimetri, unul dintre cele mai comune și mai eficiente arme semiautomate. Înlocui cartușul, reîncărcă pistolul, dar nu armă, ci și-l vârî în centura pantalonilor.

– E al tău? întrebă Mark.

Bronson scutură din cap.

– În ziua de azi, în Marea Britanie doar infractorii posedă arme, și asta mulțumită cârdășiei dintre idioții și propagandiștii care pretind că guvernează țara. Nu, ăsta a fost scăpat de tipul care încerca să intre pe fereastră. Oamenii ăștia nu se joacă, Mark.

– Mai bine am chema poliția.

– Eu *sunt* poliția. În plus, nu ar putea face nimic.

– Pentru Dumnezeu, indivizii ăștia au încercat să intre în casă și au tras în tine.

– Știu, răspunse Bronson răbdător, dar realitatea este că nu avem nici un indiciu despre cine sunt, iar singura dovadă fizică pe care o avem că au fost aici – asta dacă presupunem că nu au fost atât de idioți, încât să-și fi scăpat portofelele sau altceva pe afară – este o ușă forțată, o fereastră spartă și câteva găuri de gloanțe.

– Dar ai și acest pistol. Nu poate poliția să depisteze?...

Vocea lui Mark se estompă pe măsură ce înțelegea inutilitatea întrebării.

– Oamenii care intră în case prin efracție nu au niciodată arme care pot fi despistate. Sunt răufăcători, dar nu sunt tâmpiți.

– Dar trebuie să putem face *ceva*, protestă Mark.

– Vom face, îl asigură Bronson. De fapt, deja facem. Arătă spre piatra descoperită de deasupra șemineului. De îndată ce vom afla ce înseamnă, vom ști probabil de ce niște băieți răi au vrut să intre aici fluturându-și pistoalele. Mai important chiar, s-ar putea să aflăm și cine i-a trimis.

– Ce vrei să spui?

– Bănuiesc că acești doi bărbați erau doar niște pungași angajați pentru treaba asta. Chiar dacă i-am fi prins, nu am fi aflat nimic, în afara ordinelor primite. Există un plan în spatele a ceea ce se întâmplă aici și noi trebuie să înțelegem care e, dacă vrem să descoperim ceva. Dar, cu certitudine, această inscripție este miezul problemei.

IV

Rogan trase mașina într-o parcarede lângă Roma și opri motorul. Alberti era ghemuit pe scaunul din dreapta, gemând și strângându-și brațul rupt. Rogan condusese cât putuse de repede – oprise o singură dată, să îl sune pe Mandino și să îi

explice ce se întâmplase –, dar le luase oricum aproape o oră să ajungă la destinație. Suferința lui Alberti era evidentă, dar, cu toate astea, Rogan și-ar fi dorit să tacă.

– Ia o pauză, vrei? Am ajuns. În câteva minute, îți vor face o injecție, iar când te vei trezi, totul se va fi sfârșit.

Ieși din mașină, o ocoli și îi deschise portiera.

– Nu mă atinge, spuse Alberti cu vocea răgușită și schimbată în vreme ce încerca să iasă din mașină, ridicându-se ajutat doar de brațul său stâng.

– Stai nemișcat! ordonă Rogan. Îți voi da jos hamul pentru pistol. Nu poți intra purtând așa ceva.

Rogan îi scoase jacheta de pe umeri, îi desfăcu cureaua și scoase hamul.

– Unde ți-e pistolul? întrebă el.

– Ce?

– Browningul. Unde e? În mașină?

– Pe dracu', nu, oftă Alberti. Îl aveam în mână când am intrat pe fereastră. Cred că e în casă pe undeva.

– Rahat! exclamă Rogan. Asta era tot ce ne lipsea.

– Care-i problema? Arma e curată.

– Știu asta. Știu și că are un încărcător plin, ceea ce înseamnă că nenorocitul care ți-a făcut asta e înarmat acum, iar noi trebuie să ne întoarcem acolo să ne terminăm treaba.

Rogan se răsuci și arătă spre clădirea scundă luminată ca ziua de pe partea opusă parcării.

– Acolo mergi, zise. Intrarea de urgență este pe partea dreaptă. Spune-le că ai căzut rău sau ceva de genul acesta.

– OK.

Alberti se îndepărtă de mașină împleticindu-se, încă ținându-se de brațul drept.

– Îmi pare rău, șopti Rogan calm.

Își luă propriul pistol, îi trase piedica dintr-o singură mișcare, îndreptă arma spre ceafa lui Alberti și apăsă pe trăgaci.

Celălalt bărbat căzu lipsit de viață la pământ, în timp ce zgomotul împușcăturii reverberă din clădirile înconjurătoare. Rogan se apropie, întoarse cadavrul, evitând să se uite la mizeria roșie împrăștiată, care era tot ce mai rămăsese din capul colegului lui, și îi scoase portofelul. Se întoarse la mașină și plecă.

Câțiva kilometri mai la vale, Rogan opri mașina într-o parcare de pe marginea drumului și îl sună pe Mandino.

– Am rezolvat, spuse Rogan de îndată ce Mandino răspunse.

– Bine. E primul lucru bun pe care îl faci pe ziua de azi. Acum, întoarce-te la casă și termină treaba. Trebuie să găsești piatra lipsă.

10

I

– Cred că avem nevoie de ajutor.

Bronson şi Mark luau micul dejun în bucătărie, în dimineaţa următoare.

– Te referi la poliţie? întrebă Mark.

Bronson clătină din cap.

– Mă refer la ajutor specializat. Această casă a fost ridicată în urmă cu vreo şase sute de ani, dar cred că piatra este cu mult mai veche, poate că are câteva mii de ani, altfel de ce inscripţia de pe ea ar fi în latină? Dacă piatra ar fi fost din aceeaşi perioadă cu casa, m-aş fi aşteptat să fi fost scrisă în italiană. Avem nevoie de cineva care să ne traducă din latină, şi de asta este aşa de important un ajutor de specialitate.

– Deci cine crezi?... O, crezi că Angela ne-ar putea ajuta?

Bronson dădu din cap, oarecum reticent. Fosta lui soţie era singura persoană cunoscută de el care avea legătură cu lumea antichităţilor, dar nu ştia cum ar fi reacţionat dacă ar fi încercat să o abordeze. Despărţirea lor nu fusese deloc amicală, dar spera că ea va privi această problemă ca pe o provocare intelectuală şi că îi va răspunde cu profesionism.

– S-ar putea, sper, spuse Bronson. Ştiu că inscripţiile în latină de pe bucăţi de piatră nu fac parte din domeniul ei, dar sigur

cunoaște pe cineva la British Museum care ar putea să ne ajute. Și ea știe ceva latină, deoarece e specializată în ceramica europeană din secolele I–III, dar tot avem nevoie să vorbim cu un expert.

– Și? O s-o suni?

– Nu. Probabil că nu ar răspunde dacă ar vedea numărul meu de mobil. O să îi trimit câteva fotografii într-un email. Sper că va fi suficient de curioasă ca să-l deschidă.

Bronson se duse la el în dormitor și se întoarse cu laptopul. Făcu dublu clic pe prima imagine și întoarse ecranul spre Mark, ca să poată vedea și el.

– Trebuie să alegem două, maximum trei, zise el, și să ne asigurăm că inscripția se vede clar. Ce zici de asta?

– E puțin cețoasă, spuse Mark. Încearc-o pe următoarea.

În cinci minute, aleseseră două fotografii, una luată de la câteva zeci de centimetri, care indica poziția pietrei în raport cu peretele, și alta de aproape, care arăta inscripția în detaliu.

– Astea sunt bune, zise Mark în timp ce Bronson compunea un mesaj scurt către fosta lui soție, explicându-i unde era piatra și cum o găsiseră.

– O să-i ia ceva timp să răspundă, bănui Bronson.

Dar se înșelă. Cam după o oră și jumătate, laptopul lui, scoase un sunet muzical, indicând primirea unui e-mail. Nu era de la Angela, ci de la un tip pe nume Jeremy Goldman și avea câteva pagini lungime.

– Ascultă asta, spuse Bronson. De îndată ce a văzut fotografiile, Angela le-a trimis unui coleg specialist în limbi vechi, pe nume Jeremy Goldman. Acesta ne-a trimis o traducere a inscripției latine, și sună la fel ca aceea pe care am făcut-o noi: „Aici se odihnesc mincinoșii".

– Deci a fost o pierdere de vreme, comentă Mark.

– Nu, nu a fost. Ne-a trimis și niște informații despre posibila proveniență a pietrei. Prima dată, s-a uitat la inscripție. Nu știe cine erau „mincinoșii", dar ne sugerează că acest

cuvânt ar putea să se refere la cărți sau texte, ceva de genul acesta, la niște documente considerate false de cei care au gravat inscripția. Nu crede că textul se referă la un mormânt, deoarece verbul este greșit. Crede că se referă doar la ceva ce a fost ascuns sau păstrat secret undeva. Spune că literele au fost gravate fără înfloriturí și că forma lor indică faptul că inscripția este foarte veche, datând probabil din secolul I d.Hr. S-a uitat și la forma pietrei și din nou crede că nu se potrivește cu o piatră de mormânt. Crede că a făcut parte dintr-un zid și ne sugerează că, în locul originală, ar mai fi fost una sau mai multe pietre inscripționate sub ea, iar acestea ar fi reprezentat o hartă care indica locația acelui ceva la care se referea inscripția. Termină prin a zice că piatra este o curiozitate, dar că nu are o valoare intrinsecă. Bănuiește că, atunci când a fost ridicată această casă, constructorii au găsit piatra și au hotărât să o încorporeze în zid ca pe ceva original. Apoi, peste ani, gusturile s-au schimbat și peretele a fost acoperit cu ipsos.

– OK, bănuiesc că asta ne ajută, aprobă Mark, dar nu ne duce cu mult mai departe și tot nu știm de ce acei „spărgători" au intrat în casă.

– O, ba cred că știm. Indiferent la ce se referă acele cuvinte, cineva, undeva, este foarte preocupat ca ele să rămână ascunse, altfel de ce ar fi refăcut peretele? Și acea persoană știe exact cine sunt „mincinoșii" și este disperat să le găsească ascunzătoarea. Spărgătorii vor să găsească partea inscripției care lipsește, adică harta sau desenul care arată unde au fost ascunse relicvele.

II

Cantitatea de cafea ingerată de Joseph, cardinalul Vertutti, creștea cu repeziciune. Fusese din nou chemat de Mandino și se întâlniseră într-o cafenea aglomerată, de data asta în Piazza

Cavour, nu departe de Vatican. Ca de obicei, Mandino era însoțit de doi bodyguarzi tineri, iar Vertutti spera că, de data asta, îi va da veşti bune.

– Au găsit oamenii tăi restul de piatră? întrebă el pe un ton mai degrabă plin de speranță decât expectativ.

Mandino clătină din cap.

– Nu. A apărut o problemă, spuse el, dar nu păru dispus să dea mai multe amănunte.

– Ce s-a mai întâmplat acum?

– Această problemă îmi ocupă din ce în ce mai mult timp, domnule cardinal, şi presupune cheltuieli din ce în ce mai semnificative. Sunt conştient că trebuie să rezolvăm această problemă în numele angajatorului, dar simt nevoia să vă aduc la cunoştință că aceste cheltuieli vor fi plătite de dumneavoastră.

– Ce? Te aştepți ca *Vaticanul* – Vertutti îşi coborî vocea când rosti acest cuvânt – să *te* plătească?

Mandino dădu din cap.

– Exact. Anticipez că toate cheltuielile se vor ridica în jurul sumei de o sută de mii de euro. Poate reuşiți să faceți aranjamentele necesare pentru ca această sumă să ne fie transferată de îndată ce vom rezolva chestiunea. Vă voi da datele contului în timp util, bineînțeles.

– Nu voi face aşa ceva, se bâlbâi Vertutti. Nu am acces la astfel de sume şi, chiar dacă aş avea, nu m-aş gândi să-ți transfer nici un euro.

Mandino se uită la el cu o față lipsită de expresie.

– Exact. Mă aşteptam la această reacție din partea dumneavoastră, domnule cardinal. Ca să mă exprim simplu: nu sunteți în poziția de a vă certa. Dacă nu sunteți de acord să acoperiți aceste cheltuieli modeste, aş putea să hotărăsc că interesele organizației mele ar fi servite mai bine dacă *nu* aş distruge relicva sau dacă *nu* v-aş înmâna-o. Poate că soluția optimă ar fi să facem publice descoperirile noastre. Pierro este foarte interesat de

cele descoperite până acum și crede că activitatea și cariera lui academică ar avea foarte mult de câștigat dacă ar descoperi acest obiect pentru a-l supune cercetărilor științifice. Dar, desigur, decizia vă aparține.

– Cred că acesta e șantaj, Mandino.

– Puteți să-i spuneți cum doriți, Eminență, dar nu uitați cu ce vă confruntați. Organizația mea suportă toate cheltuielile necesare pentru realizarea acestei operațiuni în numele dumneavoastră. Pare rezonabil să le plătiți. Dacă vă hotărâți să nu o faceți, atunci, în ceea ce mă privește, obligațiile mele contractuale față de dumneavoastră iau sfârșit și vom fi liberi să facem ce considerăm mai potrivit cu tot ceea ce vom putea recupera. Și nu uitați că nu sunt un prieten al Bisericii. Nu mă interesează ce se întâmplă cu această relicvă.

Vertutti se încruntă, dar amândoi știau că nu avea de ales.

– Foarte bine, consimți Vertutti. O să văd dacă pot să aranjez ceva.

– Excelent, se lumină Mandino. Știam că, în cele din urmă, veți vedea lucrurile ca mine. Vă voi da de știre de îndată ce vom rezolva situația în Ponticelli.

III

– Jeremy Goldman are o minte foarte ascuțită, spuse Bronson.

Recitea e-mailul și tocmai își dăduse seama de semnificația unei alte sugestii a lui Goldman.

– În ce fel? întrebă Mark.

– A identificat ceva în plus la piatra inscripționată. Spune că textul latin este așezat în centru pe orizontală, dar nu și pe verticală. Cuvintele sunt mai aproape de baza pietrei decât de

partea superioară. Asta poate însemna că piatra nu e completă, că i-a tăiat cineva partea de jos. Hai să mergem să vedem.

Cei doi bărbați se duseră până în salon și se opriră în fața șemineului pentru a se uita la piatră. Își dădură seama imediat că Goldman avea dreptate.

– Uită-te la asta, zise Bronson. Dacă știi ce cauți, atunci poți vedea clar semnele unde piatra a fost lovită cu dalta pentru a fi îndepărtată partea de jos. Această parte a pietrei – această bucată care are inscripția gravată pe ea – a făcut parte dintr-o lespede mai mare, probabil dublă ca mărime. Deci tot ce trebuie să facem este să găsim partea de jos, acea bucată care s-ar putea să conțină o hartă sau indicații, sau orice altceva.

– Asta ar putea fi complicat. Casa este construită din piatră, la fel și garajul. Mai demult, garajul a fost grajd, iar înainte de asta, hambar. Casa e înconjurată de o jumătate de acru de grădină, iar în mare parte din ea sunt îngropate pietre, unele dintre ele fiind evident pietre folosite la construcții, cu marginile de diverse forme. Chiar dacă piatra e pe aici pe undeva, ne-ar lua al dracului de mult timp să o găsim.

– Presupunerea mea, Mark, este că, dacă e aici, a fost zidită într-unul dintre pereții casei, exact ca și bucata asta. Piatra a fost împărțită cu atenție în două – tăietura este aproape dreaptă – și nu cred că acela a irosit atâta vreme ca să facă asta ar fi aruncat cealaltă bucată pur și simplu.

– Așa că începem să o căutăm în casă. Problema e cu ce perete începem.

Bronson se încruntă la el. Încununată sau nu de succes, cel puțin, căutarea le va îndepărta amândurora gândurile de la moartea lui Jackie.

– Îi verificăm pe toți și am putea foarte bine să începem chiar cu acesta de aici.

După o jumătate de oră, cei doi bărbați stăteau din nou în salon, uitându-se la piatra de deasupra șemineului. Cu excepția a trei pereți din casă, toți ceilalți fuseseră descoperiți înainte ca familia Hampton să cumpere proprietatea, iar Bronson și Mark inspectaseră deja toate pietrele care se vedeau în aceste ziduri și nu găsiseră absolut nimic. Mai rămăseseră doar două camere unde trebuiau să își murdărească mâinile: sufrageria cu doi pereți acoperiți încă de ipsos, la care constructorii nu începuseră să lucreze, și salonul unde cam jumătate din peretele cu șemineul avea încă pe el mortarul original.

– Este într-adevăr necesar? întrebă Mark în timp ce Bronson își puse o salopetă lăsată de constructori și apucă un ciocan și o daltă.

– Cred că da. Singurul lucru pe care îl putem face pentru a rezolva asta e să găsim jumătatea de piatră care lipsește.

– Și după aceea ce facem?

– Nu am nici o idee până nu o găsim și nu descifrăm ce scrie pe ea.

Se întoarse și studie peretele de lângă șemineu. Mortarul vechi începea din partea stângă a poliței sparte și se întindea până la peretele din spate, care fusese deja descoperit.

Apucă dalta cu fermitate, îi apăsă vârful într-un punct situat cam la șapte centimetri de marginea mortarului și o lovi ușor cu ciocanul. Dalta intră unu-doi centimetri în perete, iar o bucată de tencuială căzu pe podea, descoperind o parte din piatra de dedesubt. Se părea că decopertarea pereților nu avea să dureze.

Rogan era înțepenit, obosit, îngrijorat, plictisit și iritat. Dormise cât putuse de bine în mașină, cât mai rămăsese din noapte după ce se întorsese din Monti Sabini, și apoi condusese până în oraș pentru a bea o cafea dis-de-dimineață și pentru a mânca niște produse de patiserie. Se întorsese la casă imediat

după aceea și își petrecuse restul dimineții privind proprietatea printr-un binoclu puternic.

Văzuse doi oameni înăuntru – nu unu, așa cum se așteptase – și îi privise în timp ce unul din ei își punea o salopetă și începea să curețe zidul din sufragerie. Se părea că Hampton și celălalt bărbat făceau treaba în locul lui.

Casa veche era înconjurată de pajiști presărate din loc în loc cu tufișuri și copaci, așa că italianul reuși să ajungă ușor lângă clădire fără să fie văzut. Se lipi de zid și se ridică ușor. De acolo, putea să vadă în sufragerie dintr-un unghi oblic și privi ce se întâmpla.

Îndepărtarea totală a tencuielii nu dură prea mult. De fiecare dată când Bronson folosea dalta, dădea jos o bucată de cinci-șapte centimetri pătrați și termină de descoperit tot peretele cam după 90 de minute. Apoi, verifică împreună cu Mark fiecare piatră. Câteva dintre ele aveau urme de daltă, dar nici una nu avea ceva care să semene cu o hartă sau cu ceva scris.

– Și acum? întrebă Mark privind resturile căzute la baza peretelui.

– Cred că e pe-aici pe undeva, răspunse Bronson. Nu cred că piatra inscripționată a fost încorporată în perete doar ca element decorativ. Această expresie latină înseamnă astăzi ceva, dar trebuie să fi însemnat altceva atunci când a fost construită casa. De fapt...

Se opri și se uită din nou la piatra de deasupra șemineului. Poate că indiciul a fost acolo tot timpul, sărindu-i în ochi la modul propriu.

– Ce e?

– Poate fi asta o ghicitoare în interiorul altei ghicitori? Goldman a spus că această inscripție datează probabil din secolul I, dar casa are aproximativ șase sute de ani.

– Și?

– Deci inscripția avea deja o mie cinci sute de ani când a fost construită casa. Dacă cei care au construit-o ar fi vrut ca piatra să fie doar un element decorativ, unde ar fi pus-o? Deasupra șemineului, probabil, zise Bronson, răspunzându-și la propria întrebare, dar nu chiar în locul unde e acum. Ar fi poziționat-o central, exact deasupra poliței. Dar nu e acolo. E mult într-o parte. Cred că au făcut-o deliberat, ca un semn de a arătă că piatra nu e numai decorativă, ci că are o semnificație aparte. Să presupunem că indiferent cine a construit casa a găsit piatra și a încercat să urmeze indicațiile către acești „mincinoși" – oricine ar fi ei –, dar nu au reușit să urmărească harta sau să înțeleagă indiciile. Probabil că au hotărât să spargă piatra și să ascundă secțiunea cu harta undeva în siguranță, dar să lase un indiciu pentru generațiile viitoare. Deci o parte a pietrei indică locul celeilalte părți, care este o hartă despre niște relicve demult îngropate.

– Dacă am dreptate poate că *HIC* – cuvântul latinesc care înseamnă „aici" – este cea mai importantă parte a inscripției. N-ar putea el să ne spună exact unde a fost ascunsă secțiunea care lipsește?

– Vrei să spui că „aici" înseamnă „X marchează locul", ceva de genul ăsta?

– Exact.

– Dar unde e atunci? întrebă Mark. Peretele ăsta e gros de aproape un metru. Celelalte pietre de sub asta nu sunt numai nemarcate, ci și făcute din feluri diferite de rocă, așa că la ce ar putea să se refere *HIC*?

– Nu la ceva *din* zid, nu neapărat, ci poate de sub el. Poate că locul unde e ascunsă se află sub podea.

Dar asta părea improbabil. Șemineul din casa aceea veche era construit din bucăți solide de granit, iar podeaua din fața lui era făcută din scânduri solide de stejar. Dacă exista o ascunzătoare

sub șemineu sau sub podea, ar fi fost necesare lucrări majore – fără a menționa un utilaj de ridicare – pentru a o găsi.

– Nu mă aștept ca lucrul pe care îl căutăm să fie într-un loc simplu și evident, cum ar fi o trapă în podea, zise Bronson, dar mă îndoiesc la fel de mult că trebuie să demolăm jumătate din casă pentru a-l găsi.

Se uită din nou la perete.

– E gros de aproximativ un metru, spui?

Mark dădu din cap.

– Bine, poate că e ceva în partea cealaltă a zidului. Ai o ruletă, ceva de genul ăsta?

Mark se duse în atelierul din spatele garajului și se întoarse după câteva minute cu o ruletă de tâmplărie. Bronson o luă și, folosind podeaua și marginea cadrului ușii ce dădea în sufragerie ca puncte de reper, măsură poziția exactă a centrului pietrei. Mark notă coordonatele pe o foaie de hârtie, apoi trecură în sufragerie.

Aceasta era mult mai mică decât salonul, iar peretele care era comun cu sufrageria fusese tencuit complet. Mobila nu fusese mutată, deși era acoperită cu omniprezentele cearșafuri împotriva prafului. Familia Hampton plănuise să construiască o ușă mare în peretele sudic al sufrageriei și o seră, dar încă așteptau aprobarea planurilor de modificare.

Folosind coordonatele și ruleta, Bronson făcu o cruce în zona corespondentă de pe peretele sufrageriei. Pentru a confirma că erau în locul corect, verificară măsurătorile din sufragerie încă o dată, apoi repetară operațiunea și în sufragerie.

Apoi Bronson luă ciocanul și dalta, se sui din nou pe scară și lovi o dată sub crucea pe care o desenase. Tencuiala crăpă și, după alte două lovituri, căzu o bucată mare din ea. Șterse cu mâna piatra care se ivise, încercând să îndepărteze praful și resturile.

– E ceva aici, spuse el cu o voce entuziasmată. Nu o hartă, dar arată ca o altă inscripție.

După încă o jumătate de duzină de lovituri cu ciocanul și cu dalta, căzu și restul tencuielii, întreaga suprafață a pietrei fiind descoperită.

– Ține! zise Mark și îi dădu o pensulă nouă, de vreo șapte centimetri.

– Mulțumesc, șopti Bronson și curăță repede piatra cu pensula, ștergând-o ușor înainte și înapoi.

Câteva ciocănituri scurte cu mânerul ciocanului îndepărtară și restul tencuielii. Acum, puteau vedea amândoi exact ce scria pe piatră.

Era o inscripție care făcea aluzie la istoria înecată în sânge a unei altei țări – o inscripție pentru care merita să ucizi.

Rogan privi cu interes cum omul în salopetă dădu jos toată tencuiala de pe peretele din sufragerie și zâmbi văzând că nu găseau ce căutau. Cel puțin îl scuteau de o muncă.

La început, nu înțelesese de ce se chinuiseră să măsoare poziția exactă în perete a pietrei inscripționate, dar își dădu seama că descoperiseră ceva când cei doi intrară în sufragerie. În momentul în care îi pierdu din vedere, Rogan se aplecă și se strecură de-a lungul zidului, până ajunse sub prima fereastră din cele două ale sufrageriei. Apoi, se ridică ușor până când reuși să vadă în cameră, cu toate că presupunea că ar fi putut să țopăie gol afară și nu ar fi fost nici o șansă ca bărbații cei doi să îl vadă. Toată atenția lor era îndreptată spre peretele sufrageriei.

În timp ce privea, având o imagine ușor distorsionată din cauza geamului vechi și gros al ferestrelor sufrageriei, Rogan îl zări pe unul din ei descoperind ceva. Se părea că porțiunea care lipsea din piatră, cea după care îl trimisese Mandino, *era* în casă până la urmă.

Piatra nu părea să aibă inscripționată pe ea o hartă. Din locul din care privea și prin geamul care distorsiona, Rogan avu impresia că erau niște versuri dintr-o poezie. Dar, indiferent ce era scris pe piatră, simplu fapt că *exista* o altă inscripție era suficient pentru el ca să-i raporteze lui Mandino. Deocamdată putea să intre în casă, deoarece era depășit numeric, unde mai pui că unul din cei doi avea arma lui Alberti. Mandino îi promisese că-i va trimite un alt om din familia de la Roma care să i se alăture, dar acesta nu apăruse încă.

Lucrul cel mai important, decise Rogan, era să-i comunice lui Mandino ce văzuse și apoi să aștepte instrucțiuni. Se aplecă și se strecură pe lângă zidul casei până când nu mai putu fi văzut de dinăuntru, apoi o luă la fugă pe peluză, spre gaura din gard pe unde intrase pe proprietate, după care se îndreptă spre mașină și luă telefonul mobil din torpedou.

– Ce dracu' e, Chris? întrebă Mark, când Bronson coborî de pe scaun și se uită în sus la piatra inscripționată.

Bronsosn clătină din cap.

– Nu știu. Dacă deducția lui Jeremy Goldman a fost corectă și dacă noi am interpretat corect prima piatră, asta ar fi trebuit să fie o hartă. Nu știu ce e, dar hartă nu-i.

– Stai puțin, spuse Wark. Vreau să verific ceva.

Merse în salon și se uită la piatra inscripționată, apoi se întoarse după câteva momente.

– Bănuiam eu. Această piatră are o culoare puțin diferită. Ești sigur că există o legătură între ele?

– Habar n-am. Tot ce știu e că această piatră a fost zidită direct în spatele celeilalte, cu o precizie de câțiva centimetri din câte pot să observ, și nu cred că asta e o coincidență.

– Arată aproape ca un poem, observă Mark.

Bronson dădu din cap.

– Asta e și bănuiala mea, zise el uitându-se la cele zece rânduri de scriere cursivă cu ornamente, aranjate în două strofe, sub un titlu incomprehensibil, format din trei grupuri de majuscule, probabil un fel de abreviații. Cu toate astea, mă depășește de ce o piatră pe care a fost inscripționat un poem a trebuit să fie zidită în perete exact în acest loc.

– Dar nu e în latină, nu?

– Nu, sigur nu. Cred că unele cuvinte ar putea avea rădăcini franțuzești. Acestea trei de aici – *ben dessús* și *perfècte*, de exemplu – nu sunt departe de unele cuvinte franțuzești moderne. Altele, cum ar fi *calix*, par să fie scrise într-o limbă complet diferită.

Bronson se urcă din nou pe scară, să se uite mai atent la inscripție. Erau câteva diferențe între cele două, și nu numai în privința limbilor folosite. Mark avea dreptate – culorile pietrelor erau diferite, iar forma literelor din versuri era de asemenea complet diferită de cea a literelor din cealaltă inscripție. În plus, în anumite locuri piatra părea uzată, ca și cum ar fi fost atinsă de multe mâini de-a lungul anilor fără număr.

IV

Zbârnâitul telefonului întrerupse liniștea din birou.

– S-a înregistrat un progres, domnule cardinal.

Vertutti recunoscu imediat tonul jos și ușor batjocoritor al lui Mandino.

– Ce s-a întâmplat?

– Unul dintre oamenii mei a supravegheat casa din Monti Sabini și, cu câteva minute în urmă, a văzut cum a fost descoperită o altă piatră inscripționată în acea casă, de partea cealaltă a peretelui în care a fost găsită prima. Nu e o hartă, ci păreau a fi mai multe rânduri scrise, poate o poezie.

– O poezie? Nu are nici un sens.

– Nu am spus că *este* o poezie, domnule cardinal, ci numai că omul meu a avut impresia că *arată* ca o poezie. Dar, indiferent ce este, trebuie să fie porțiunea din piatră care lipsește.

– Și ce-ai de gând să faci acum?

– Această problemă a devenit prea sensibilă acum pentru a fi lăsată numai pe mâinile *picciotti*-lor, a soldaților mei. Mă voi duce cu Pierro la Ponticelli, mâine-dimineață devreme. Vom intra în casă și voi fotografia ambele inscripții, apoi le voi distruge. După ce vom avea aceste informații suplimentare, sunt sigur că Pierro va fi în stare să-și dea seama unde ar trebui să căutăm. În timp ce sunt plecat, veți putea să mă contactați pe mobil, dar vă voi trimite și numărul de telefon al adjunctului meu, Antonio Carlotti, în caz de urgență.

– Ce fel de urgență?

– De orice fel, domnule cardinal. În câteva minute, veți primi pe mobil un mesaj cu numerele de telefon. Vă rog să vă păstrați mobilul deschis tot timpul. Acum, continuă Mandino, trebuie să fiți pus la curent cu faptul că acei doi oameni din casă și-au dat seama...

– Doi oameni? Care doi oameni?

– Credem că unul din ei este soțul femeii decedate, dar nu știm cine e cel de-al doilea. După cum vă spuneam, dacă acești doi oameni au găsit ce căutăm noi, nu voi avea altă opțiune decât să aplic sancțiunea.

11

– Cred că aceste versuri sunt scrise în occitană, Mark, zise Bronson, ridicându-şi ochii de pe ecranul laptopului. Intrase pe internet încercând să găsească vreo informaţie în legătură cu cea de-a doua inscripţie, dar fără a introduce expresii întregi. Descoperise că unele cuvinte proveneau din mai multe limbi – *roire,* de exemplu, exista în română –, dar singura limbă care conţinea toate cuvintele pe care le alesese era occitana, o limbă romanică vorbită iniţial în regiunea Languedoc din sudul Franţei. Căutând prin dicţionare şi lexicoane online, şi cu ajutorul referinţelor combinate, reuşise să traducă unele cuvinte, cu toate că multe pur şi simplu nu erau listate în cele câteva dicţionare occitane pe care le găsise.

– Ce înseamnă asta? întrebă Mark.

Bronson se încruntă.

– Nu am nici o idee. Am reuşit să traduc numai câteva cuvinte ciudate ici şi acolo. De exemplu, cuvântul *roire* din versul al şaselea înseamnă „stejar" şi e o referinţă pentru „ulm" în acelaşi vers.

– Nu crezi că e doar un poem medieval despre agricultură sau întreţinerea pădurii?

Bronson râse.

– Sper că nu şi nu cred. Asta e o altă ciudăţenie. În ultimul vers există cuvântul *calix* şi nu-l pot găsi în nici unul dintre dicţionarele occitane în care m-am uitat. Asta poate pentru că

pare a fi mai mult un cuvânt latinesc decât occitan. Dacă e așa, se traduce ca „potir", dar nu am nici o idee de ce ar apărea un cuvânt latinesc într-un vers scris în occitană. Trebuie să-i trimit o copie lui Jeremy Goldman, la Londra. Apoi, poate vom afla despre ce dracu' e vorba.

Făcuse deja mai multe fotografii ale inscripției pe care le transferase pe hardul laptopului și scrisese deja și un text în Word.

– Ce trebuie să facem acum, spuse el, este să ne hotărâm cum vom proceda cu această piatră.

– Crezi că „spărgătorii" se vor întoarce?

Bronson dădu din cap.

– Sunt sigur de asta. Pe unul dintre ei l-am rănit rău azi-noapte și probabil că singurul motiv pentru care nu s-au întors deja este că știu că avem un pistol în casă. Bănuiesc că se *vor* întoarce mai curând mai devreme decât mai târziu. Este aproape sigur că piatra aia – arătă spre ea – este ceea ce caută.

– Deci ce sugerezi? Crezi că ar trebui să o acoperim din nou?

– Nu cred că va merge. Tencuiala proaspătă le va atrage atenția de îndată ce vor intra în cameră. Cred că trebuie să facem mai mult decât atât. Sugerez să lăsăm totul așa cum e, dar să luăm un ciocan și o daltă și să distrugem inscripția de pe piatră. În acest fel nu va rămâne nici un indiciu pentru nimeni.

– Chiar crezi că e necesar?

– Sincer, nu știu. Dar, fără inscripția asta, totul se oprește aici.

– Să presupunem că se hotărăsc să vină după noi. Nu uita, noi am văzut ambele inscripții.

– Vom fi părăsit Italia până atunci. Funeraliile lui Jackie sunt mâine. Ar trebui să plecăm de îndată ce se termină și să fim înapoi în Anglia mâine-seară. Sper doar că aceia care se află în spatele acestei chestiuni nu se vor osteni să ne urmărească acolo.

– OK, spuse Mark. Dacă asta e ceea ce trebuie să facem ca să se termine, atunci hai să o facem.

20 de minute mai târziu, Bronson ciobise întreaga suprafață a blocului de piatră, ștergând toate urmele inscripției.

II

Gregori Mandino ajunse în Ponticelli la 9.30 în acea dimineață și aranjase întâlnirea cu Rogan la o cafenea de la periferia orașului. Ca de obicei, Mandino era însoțit de doi bodyguarzi, unul din ei fiind cel care condusese Lancia sedan din centrul Romei, și mai era și Pierro.

– Spune-ne din nou exact ce ai văzut, ceru Mandino, iar el și Pierro ascultară cu atenție în timp ce Rogan povestea ce văzuse prin fereastra sufrageriei de la Villa Rosa.

– Sigur nu era o hartă? întrebă Mandino după ce ascultară vorbele bărbatului.

Rogan clătină din cap.

– Nu, părea să fie zece versuri cu un titlu.

– De ce versuri? De ce ești sigur că nu era doar un text obișnuit? întrebă Pierro.

Rogan se întoarse spre omul de știință.

– Rândurile aveau lungimi diferite, dar toate erau aliniate unele sub altele în mijlocul pietrei, exact ca o poezie dintr-o carte.

– Și ai zis că piatra are o culoare diferită. Cât de diferită?

Rogan ridică din umeri.

– Nu foarte. Mi s-a părut că era o nuanță mai deschisă de maro decât cea din sufragerie.

– Totuși, ar putea fi ce căutăm noi, spuse Pierro. Am presupus că partea de jos a pietrei ar fi putut conține o hartă, dar un vers sau câteva linii ar putea să ne dea la fel de bine indicații care să ne conducă spre ascunzătoarea relicvelor.

– Bine, vom afla în curând. Altceva?

Rogan făcu o pauză de câteva secunde înainte de a răspunde, iar Mandino observă.

– Mai e un lucru, *capo*. Cred că oamenii din casă sunt înarmați. Când Alberti a încercat să pătrundă în casă și a fost atacat de unul din ei, a scăpat pistolul. Cred că arma a rămas în casă și că unul din ei a găsit-o.

– Bine că am scăpat de Alberti, mârâi Mandino. Acum, va trebui să așteptăm până pleacă. Nu risc un schimb de focuri în casa aia. Altceva?

– Nu, nimic, răspunse Rogan transpirând ușor, dar nu din cauza soarelui de dimineață.

– Bine. La ce oră sunt funeraliile?

– La unsprezece și un sfert, în Ponticelli.

Mandino se uită la ceas.

– Bine. Vom merge până la casă și, de îndată ce bărbații ăștia pleacă, intrăm. Ne rămân cel puțin câteva ore ca să verificăm ce-i cu versurile alea și să aranjăm o recepție de bun venit pentru ei.

– Chiar nu vreau... începu Pierro.

– Nu vă temeți, *professore*, nu trebuie să fiți în apropierea casei când se întorc. Descifrați acele versuri sau ce vom găsi acolo și unul dintre oamenii mei vă va lua de acolo. Ne ocupăm noi de restul.

III

Așa cum fusese fiecare zi de când sosiseră în Italia, și dimineața funeraliilor lui Jackie prevestea o zi frumoasă, cu un cer albastru, fără nici o urmă de nori. Mark și Bronson se sculară relativ devreme și fură gata de plecare la 10.45, la timp pentru a asista la serviciul funerar de la 11.15, din Ponticelli.

Cu câteva minute înainte de ora 11, când se duse în garaj, Bronson încuie laptopul şi camera foto în portbagajul maşinii Alfa Romeo a familiei Hampton. După ce se mai gândi, se întoarse în casă, luă Browningul din dormitor şi îl strecură în cureaua pantalonilor.

Două minute mai târziu, Mark se aşeză pe scaunul din dreapta şi-şi puse centura în timp ce Bronson băgă maşina în viteza întâi şi porni.

Şoferul lui Mandino parcase Lancia la vreo 400 de metri distanţă de casă, între locuinţa familiei Hampton şi intrarea în Ponticelli, în parcarea unui mic supermarket din afara oraşului, iar maşina lui Rogan se afla în imediata apropiere. Poziţia oferea o vedere excelentă asupra drumului şi aleii de acces spre casă.

Cu puţin înainte de ora 11, un sedan ieşi de pe alee şi se îndreptă spre ei.

– Uite-i! spuse Mandino.

Se uită cum Alfa Romeo trecea pe lângă ei şi văzu două siluete pe scaunele din faţă ale maşinii.

– E bine, erau amândoi, aşa că acum casa trebuie să fie goală. Să mergem.

Şoferul ieşi din parcare şi o porni pe drumul ce ducea spre casă. În spatele lui, unul dintre bodyguarzii lui Mandino, aflat la volanul Fiatului lui Rogan, întoarse în parcarea de la supermarket şi se plasă cam la 200 de metri în spatele Alfei, urmărind vehiculul spre Ponticelli.

Lancia se strecură printre cei doi stâlpi ai porţii. Şoferul întoarse pentru a intra cu spatele pe alee şi opri. Rogan ieşi şi se duse în spatele casei. Scoase un cuţit din buzunar şi desfăcu încuietoarea obloanelor de la salon. Aşa cum sperase, geamul pe care îl spărsese Alberti în timpul tentativei eşuate nu fusese

încă reparat și tot ce avea de făcut era să își strecoare mâna prin ochiul de geam gol ca să desfacă închizătoarea.

Cu un salt iute, se ridică și intră pe fereastră, aterizând greu pe podeaua de lemn. Își scoase imediat pistolul din tocul de la umăr și privi în jur, dar în casa veche nu se auzea nici un sunet.

Rogan trecu din cameră în hol și deschise ușa din față. Mandino îi conduse pe Pierro și pe bodyguard înăuntru, așteptă ca unul din ei să închidă ușa și apoi îi făcu semn lui Rogan să le arate drumul. Cei trei bărbați îl urmară prin salon în sufragerie și se opriră stupefiați în fața suprafeței plane a pietrei aurii ca mierea.

– Unde dracu' e? Unde e inscripția?

Vocea lui Mandino era aspră și furioasă.

Rogan arăta ca și cum ar fi văzut o fantomă.

– Era aici, țipă el holbându-se la perete. Era chiar pe acest perete.

– Priviți podeaua, zise Pierro arătând spre baza peretelui. Îngenunche și luă niște bucăți de piatră. Cineva a spart stratul inscripționat al pietrei. Unele dintre aceste bucăți au încă litere pe ele sau cel puțin fragmente de litere.

– Poți să faci ceva cu ele? întrebă Mandino.

– Ar fi ca un puzzle tridimensional, spuse Pierro, dar aș putea să reconstruiesc o parte din ea. Am nevoie să fie scoasă piatra din zid. Fără ea, mi-ar fi imposibil să-mi dau seama unde se potrivește fiecare piesă. Pentru a încerca să recuperez inscripția, aș mai putea face și o analiză a suprafeței sau chiar un tratament chimic, sau o scanare cu raze X.

– Pe bune?

– Merită să încercăm. Nu e specialitatea mea, dar e surprinzător cât de multe se pot realiza cu tehnicile moderne de recuperare.

Răspunsul era destul de convenabil pentru Mandino. Se uită la bodyguard.

– Du-te și caută ceva moale în care să punem bucățelele de piatră – prosoape, cearșafuri, ceva de genul acesta – și adună fiecare ciob pe care îl găsești. Apoi, se întoarse spre Rogan: Cât timp el face asta, suie-te pe scară și începe să spargi cimentul din jurul pietrei. Dar, îl avertiză el, nu strica piatra și mai mult. Te vom ajuta să o cobori după ce o slăbești.

Mandino privi câteva minute cum oamenii săi încep să muncească, apoi merse spre ușă, făcându-i semn lui Pierro să îl urmeze.

– Vom căuta în restul casei, sperând că au fost suficient de drăguți, încât să scrie pe undeva ce au găsit.

– Dacă au fost în stare să strice piatra, răspunse profesorul, mă îndoiesc că vom găsi ceva.

– Știu, dar hai să căutăm oricum.

În birou, Mandino observă imediat calculatorul și o cameră foto digitală.

– Vom lua astea, zise el.

– Ne putem uita în calculator aici, sugeră Pierro.

– Am putea, fu de acord Mandino, dar cunosc specialiști care pot recupera date și de pe hard diskuri formatate, așa că aș prefera să fie verificat de ei. Iar dacă acești bărbați au fotografiat piatra înainte de a șterge inscripția, s-ar putea ca imaginile să fie încă în aparat.

Mandino smulse cablul de alimentare și firele de conectare din spatele unității calculatorului și o ridică.

– Adu aparatul foto! ordonă el și o luă spre hol, unde puse cu atenție unitatea lângă ușă.

Se întoarseră în sufragerie unde Rogan și bodyguardul tocmai scoteau piatra din perete. După ce o așezară pe podea, Mandino îi examină din nou suprafața, dar tot ce se vedea

erau urme de daltă. În ciuda optimismului lui Pierro, el nu credea că mai exista vreo şansă de a recupera inscripţia din mormanul patetic de bucăţele şi de pe suprafaţa pietrei.

Cea mai bună opţiune pe care o aveau era să discute cu bărbaţii care făcuseră asta.

În mod normal, în Italia, funeraliile sunt o mare afacere de familie, cu afişe lipite în tot oraşul anunţând decesul, cu coşciug deschis şi cozi de oameni îndoliaţi plângând şi jelind. Familia Hampton cunoştea puţine persoane în oraş – ei stăteau acolo doar de câteva luni şi fuseseră mereu pe drumuri – şi îşi petrecuseră majoritatea timpului muncind la casă, fără să iasă să-şi cunoască vecinii.

Bronson aranjase un serviciu funerar simplu, anticipând că vor fi numai trei persoane – el, Mark şi preotul. De fapt, veniseră cam două duzini de oameni, toţi membri ai numeroasei familii a Mariei Palomo. Dar, după standardele italiene, fusese o înmormântare foarte restrânsă şi o ceremonie scurtă. Cei doi bărbaţi erau înapoi în maşina lor după 30 de minute, pornind spre oraş. Nici unul din ei nu îl observase pe individul din banalul Fiat de culoare închisă care îi urmărise până în Ponticelli. Când parcaseră lângă biserică, acesta trecuse pe lângă ei, dar, în cele câteva secunde cât îi luă lui Bronson să coboare maşina de pe bordură, se afla din nou în spatele lor.

În maşină, şoferul scoase un telefon mobil şi apăsă o tastă pentru apelarea rapidă.

– Se îndreaptă spre casă, spuse el.

Mark abia scosese un cuvânt de când plecaseră din Ponticelli, iar Bronson nu avusese nici el chef de vorbă, amândoi bărbaţii fiind uniţi în suferinţa provocată de moartea femeii pe care o iubiseră, deşi din perspective diferite. Mark încerca să accepte

capitolul final, irevocabil, al scurtei sale căsătorii, în timp ce pierderea dureroasă a lui Bronson era temperată de sentimentul de vinovăție, de conștientizare a faptului că, în ultimii cinci ani și ceva, trăise o minciună, fiind îndrăgostit de soția celui mai bun prieten.

Funeraliile fuseseră ultimul rămas-bun al lui Mark față de Jackie și acum, când totul se sfârșise, avea de gând să ia niște decizii cu privire la viața lui. Bronson bănuia că acea casă în care familia Hampton intenționase să se retragă la pensie va fi scoasă la vânzare. Probabil că amintirile cu ei doi în casa veche ar fi prea dureroase pentru Mark.

Pe măsură ce se apropiau de casă, Bronson observă un Fiat sedan mergând cu viteză în spatele lor.

– Șoferi italieni nenorociți, șopti el deoarece nu dădea nici un semn că ar vrea să depășească, menținându-se doar la aproximativ 25 de metri în spatele lor.

Frână ușor în apropierea porții, semnaliză și coti pe alee. Dar și cealaltă mașină făcu la fel, oprind chiar în poartă și blocând-o complet. În acel moment, Bronson se uită către casă și își dădu seama că fuseseră prinși în cursă, înțelegând totodată cât de mare era miza.

Afară mai era parcată o mașină, o Lancia, iar lângă ușa din față, care arăta ca și cum ar fi fost ușor întredeschisă, era o cutie gri alungită și un obiect cubic de culoarea nisipului. În spatele mașinii parcate stăteau doi oameni, uitându-se la Alfa care se apropia, unul din ei având în mâna dreaptă un obiect ce nu putea fi altceva decât un pistol.

– Ce dracu'?... strigă Mark.

– Ține-te bine! țipă Bronson. Trase de volan spre stânga și acceleră puternic, scoțând mașina de pe aleea cu pietriș și îndreptându-se direct spre gardul care delimita grădina de drum.

– Unde era? urlă Bronson.

Lipit de scaunul din dreapta, Mark ghici imediat ce căuta Bronson. Când cumpăraseră casa, aleea avea o formă de U, cu două porți, dar ei extinseseră gardul și pajiștea peste cea de-a doua intrare. Iar acum aceasta era singura lor cale de scăpare. Arătă cu degetul prin parbriz.

– Puțin mai încolo, la dreapta, spuse el chircindu-se în scaun și închizând ochii.

Bronson trase ușor de volan în vreme ce Alfa zbură înainte. Auzi zgomotul împușcăturilor în spatele lor, dar își dădu seama că nici una nu atinsese vehiculul. Apoi, botul mașinii lovi gardul și trecu peste tufișurile care fuseseră plantate abia cu un an în urmă. Prin parbriz puteau vedea acum doar un vârtej de verde și maro, în timp ce Alfa strivea plantele, iar crengile șuierau pe lângă ferestrele laterale. Roțile din față se ridicară de la pământ pentru un moment, când mașina lovi partea de jos a gardului, apoi se izbiră de sol.

Scăpaseră. Atunci când mașina ajunse pe porțiunea de iarbă, Bronson ridică piciorul de pe pedala de accelerație și frână un moment, pentru a verifica drumul în ambele direcții. Și bine făcu.

Un camion cu lemne cobora dealul direct spre ei, aflându-se la doar câțiva metri, un nor negru de fum ieșindu-i din țeava de eșapament. Fața șoferului avea o expresie șocată, aproape comică, după ce văzuse chiar în fața lui răsărind dintr-un gard o mașină de un roșu aprins.

Bronson apăsă din nou pedala de accelerație și Alfa țâșni în drum, evitând camionul la nici un metru. Apăsă frâna, trase puternic de volan spre stânga, iar în momentul în care mașina se îndreptă spre vale, acceleră din nou. Partea din spate a Alfei derapă, dar, în câteva momente, cobora panta cu o viteză de peste 90 de kilometri pe oră.

– Ce dracu' se întâmplă? întrebă Mark întorcându-se în scaun şi uitându-se în spate, spre casă. Cine erau oamenii ăia?

– Nu ştiu *cine* erau, spuse Bronson, dar ştiu *ce* erau. Obiectul acela cubic era piatra din peretele din sufragerie, iar cutia gri era unitatea de la calculator. Ăştia sunt bărbaţii care au intrat în casă ca să citească prima inscripţie şi care au mai încercat o dată să intre pentru a o găsi şi pe a doua.

Bronson se uită în oglindă, în vreme ce accelera puternic la vale. Cam la 500 de metri în spate văzu două maşini ieşind pe poartă, una după alta, pornind în urmărirea lor. Prima era Fiatul care le blocase drumul, iar cea de-a doua – o Lancia.

– Nu... începu Mark.

Bronson îl întrerupse:

– N-am scăpat încă. Suntem urmăriţi de ambele maşini.

Se uită la instrumentele din bord, verificând orice avertisment care ar fi putut să apară ca urmare a tratamentului dur la care supusese maşina, dar totul părea OK. Chiar dacă nu exista nici o problemă tehnică, mai erau totuşi nişte resturi de verdeaţă care se prinseseră de partea din faţă a vehiculului.

– Ce vor?

– Inscripţia, bineînţeles. Ştiu că am distrus-o, aşa că suntem singurul lor fir doar pentru că am văzut-o. Indiferent ce înţeles are, trebuie să fie mult mai importantă decât am crezut.

Bronson forţa maşina cât de mult îndrăznea, dar drumurile erau destul de înguste, şerpuite şi denivelate, şi, cu toate că nu putea vedea maşinile din spatele lui, ştia că sunt aproape. Era un şofer foarte experimentat, antrenat de poliţie, dar nu era familiarizat nici cu maşina, nici cu zona şi conducea pe partea „greşită" a drumului, aşa că şansele erau împotriva lui.

– Va trebui să mă ajuţi, Mark. Trebuie să ieşim dracului de aici, cât mai repede posibil.

Arătă spre un indicator de intersecţie.

– Pe unde?

Mark se uită țintă prin parbriz, dar nu răspunse imediat.

– Trebuie să știu, spuse Bronson repede. Pe unde?

Mark părea să se trezească.

– Stânga, zise. Ia-o la stânga. Este cel mai rapid drum spre autostradă.

În vreme ce Bronson se opri în mijlocul drumului, așteptând să treacă un grup de trei mașini care veneau din direcție opusă, văzu Fiatul în oglinda retrovizoare, cam la 100 de metri în spate.

– Rahat! șopti Bronson și acceleră cât putu de repede imediat după eliberarea drumului.

– O trecere rapidă în revistă, Mark, spuse el. Laptopul și aparatul foto sunt în mașină, iar pașaporul e în buzunar. Mai este ceva ce trebuia să iei din casă?

Mark băgă mâna în buzunar și scoase portmoneul și pașaportul.

– Doar hainele și lucrurile mele, zise. Nu terminasem de împachetat.

– Ai terminat acum, spuse Bronson nemilos, mutându-și privirea de la drumul din față la oglinzi și invers.

– Trebuie să faci următoarea la dreapta, îl instrui Mark. Autostrada e la numai câțiva kilometri depărtare.

– Am înțeles.

Dar, cu toate că Bronson încetini pe măsură ce se apropria de intersecție, nu o luă la dreapta.

– Chris, am spus s-o iei la dreapta.

– Știu, dar trebuie să-l pierdem pe tipul ăsta mai întâi. Ține-te bine!

Fiatul se apropiase la mai puțin de 100 de metri de Alfa, când Bronson acționă. Călcă frâna, așteptă până când viteza mașinii scăzu la aproape 30 de kilometri pe oră, eliberă frâna,

trase de volan la stânga și, simultan, smuci și frâna de mână. Cauciucurile scrâșniră, iar mașina ricoșă pe cealaltă parte a străzii. Odată ajunși pe banda opusă de mers, Bronson eliberă frâna de mână și apăsă accelerația. Alfa trecu pe lângă Fiatul al cărui șofer încă frâna și, câteva momente mai târziu, trecură și pe lângă Lancia care tocmai îi ajungea din urmă.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă Mark.

– Tehnic, se numește întoarcere în J, deoarece asta e forma pe care o lasă cauciucurile pe stradă. E uimitor ce poți învăța la poliție. Lucrul important este că asta ar trebui să ne dea timp să ne tragem sufletul.

Bronson își verifica oglinzile constant și, când ajunseră la intersecția cu autostrada, nu văzu în spatele lor nici urmă de Fiat sau de Lancia. Pentru o secundă sau două, se întrebă dacă să ignore intersecția și să o ia pe un drum lăturalnic spre deal, unde ar fi putut să se ascundă câteva minute. Dar se hotărî că viteza era mult mai importantă și înaintă cu mașina pe șosea, neîncetinind aproape deloc, iar după trei minute, își cumpărau bilete de la bariera de pe autostradă.

– Unde mergem? întrebă Mark.

– Spre granița italiană. Intenționez să mă îndepărtez cât mai mult de ei și cu cât ajungem mai repede în altă țară, cu atât mai bine, din punctul meu de vedere.

Mark clătină din cap.

– Tot nu înțeleg ce se întâmplă. Furtul calculatorului are sens – presupun –, deoarece ar fi fost posibil ca noi să fi stocat pozele inscripției în el, dar piatra? Ai distrus inscripția complet, așa că de ce s-ar mai osteni să o ia?

– Se gândesc că pot să o recupereze prin folosirea unor procedee de înaltă tehnologie. De exemplu, se pot folosi razele X pentru a se citi numărul motorului unei mașini după ce a fost distrus, așa că pot exista tehnici asemănătoare care pot fi

utilizate şi pentru obiectele din piatră. De fapt, nu ştiu. Dar, dacă te osteneşti să scoţi piatra aia din perete – fără să mai socotim împuşcăturile –, înseamnă că eşti *cu adevărat* hotărât să găseşti inscripţia.

12

I

Gregori Mandino era furios. Ordonase ca piatra și unitatea calculatorului să fie puse în Lancia și plănuise ca Pierro să ducă mașina mai departe de casă, lăsându-i pe ceilalți trei bărbați să aștepte întoarcerea lui Hampton și a colegului lui. Dar apelul primit de la bodyguard, prin care-l informa că cei doi bărbații se îndreptau spre casă, schimbase toată situația.

Manevra bodyguardului funcționase perfect, blocând complet intrarea spre alee, dar modul în care mașina reușise să scape fusese complet neașteptat. Modul, precum și felul în care Alfa scăpase de ei câteva minute mai târziu îl convinseseră pe Mandino că șoferul era fie disperat, fie expert.

Se întorseseră cât de repede putuseră ca să îi urmărească, dar, până ajunseră la prima intersecție, Alfa Romeo dispăruse și erau trei trasee dintre care șoferul ar fi putut să aleagă. Mandino bănui că Hampton și celălalt bărbat se îndreptau spre autostradă și îi ordonă șoferului Lanciei să o ia într-acolo, dar nu văzură nici urmă de mașină până ajunseră la cabinele de plată și, fără să știe pe unde o luase Alfa, orice încercare de a-i urmări era inutilă.

Mandino ura să facă greșeli. *Presupusese* că englezii nu se vor întoarce acasă mai devreme de două ore, iar *presupunerea,* după cum spunea un coleg american, era sursa tuturor încurcăturilor. Dar era prea târziu acum.

– Scotociți casa! ordonă el. Căutați orice documente care îl pot identifica pe cel de-al doilea bărbat și orice ne-ar putea ajuta să-i găsim.

În timp ce oamenii se împrăștiau ca să îi execute ordinul, Pierro veni la Mandino.

– Ce vrei să fac?

– Mai uită-te o dată pe aici, în cazul în care oamenii mei ratează ceva.

– Unde crezi că s-au dus cei doi englezi?

– Dacă au puțin creier, răspunse Mandino, se întorc în Anglia. Au ajuns pe autostradă și se îndreaptă spre nord, spre ieșirea din Italia.

– Nu poți să-i oprești? Să le ceri carabinierilor să-i intercepteze?

Mandino clătină din cap.

– Am ceva relații, dar se presupune că trebuie să tratăm această problemă cât mai discret cu putință. Va trebui să-i găsim pe cei doi cu propriile resurse.

II

Mandino avea dreptate – Bronson *o luase* pe autostradă și cotise spre nord, îndreptându-se spre granița italiană.

– Crezi că o să ne urmărească? întrebă Mark pe când Alfa lua o curbă ușoară cu 140 de kilometri la oră.

– Nu, dacă nu au un elicopter sau ceva de genul acesta, spuse Bronson uitându-se la drum. Am scăpat de Fiat și de Lancia cu mult înainte de a ajunge pe autostradă.

– Pe ce traseu o iei, ca să pot programa sistemul de navigație prin satelit?

– Ca să ne ferim de tipii ăștia care ar putea plănui un blocaj pe drum, vom alege traseul scurt care să ne scoată din Italia. Cea mai apropiată frontieră este cu Elveția, dar, fiindcă gnomii ăștia nu fac parte din Uniunea Europeană, ne vor întreba de acte. Așa că o să o luăm spre nord, pe lângă Modena, mergem la Verona, apoi la Trento spre granița austriacă, după aceea prin Innsbruck spre Germania și Belgia. Va fi o călătorie a dracului de rapidă. Vreau să mă opresc pentru benzină, mâncare, cafea și toaletă, și atât. Când vom fi prea obosiți ca să mai conducem, vom opri la un motel pe undeva. Dar asta nu se va întâmpla decât după ce trecem cel puțin două granițe și am străbătut o bună parte din Germania.

III

Nu întâmpinară nici o problemă în drumul lor foarte rapid prin Europa. Bronson se ținuse de cuvânt și condusese pe cât de repede îi permisese traficul, alegând pe cât posibil drumuri cu plată, mergând spre nordul Italiei, traversând vestul Austriei și intrând în Germania chiar pe la nord de Innsbruck.

Conduseseră până la München, apoi o luaseră spre vest, către Stuttgart și Frankfurt, dar apoi Bronson începu să simtă oboseala cu adevărat. La Montabaur, o luaseră pe autostradă spre nord, iar la Langenhahn găsiră un motel și se culcară.

Dimineața următoare, Bronson forță Alfa pe drumuri lăturalnice până la autostradă, la sud-est de Köln. După aceea, au mers pe drumuri cu plată până la Aachen, unde au intrat în Belgia, și apoi până la granița franceză aproape de Lille. Mai era puțin până la tunelul care trecea pe sub Canalul Mânecii,

chiar lângă Calais, unde Mark plăti o mică avere pentru privilegiul de a sta în propria mașină în timpul scurtei călătorii pe sub *La Manche.*

– Îți spun eu, Chris, zise el în vreme ce Bronson băga mașina în tren. Data viitoare când o să traversez Franța, o să iau feribotul.

O oră mai târziu, Bronson îl lăsa pe Mark la apartamentul lui din Ilford, apoi o luă pe centura de sud, pe autostrada M25, și deschise ușa casei sale la doar 70 de minute după ce se despărțise de prietenul său.

Lăsă geanta în salon și, în câteva minute, transferă fotografiile ambelor inscripții pe un stick USB de capacitate mare, deoarece nu voia să care laptopul cu el prin toată Londra.

Nu mâncase nimic de la micul dejun din Germania, despre care avea impresia că avusese loc cu o săptămână în urmă, așa că, în drum spre gară, își cumpără niște sendvișuri și o băutură răcoritoare de la un magazin din apropiere.

30 de minute mai târziu, se afla în trenul care mergea spre Charing Cross și British Museum.

IV

Gergori Mandino se întorsese la Roma de îndată ce-i fusese clar că prada nu se va întoarce la casa cea veche. Reușise să depisteze adresa din Ilford a lui Mark Hampton și pe cea de la serviciu, din Londra. Cel de-al doilea bărbat se dovedise mai greu de identificat: un englez care vorbea italiana fluent și care se prezentase celor de la casa mortuară ca fiind „Chris Bronson".

Dar existau modalități de a da de urma oamenilor și Mandino știa că acei doi bărbați zburaseră spre Roma din Marea Britanie,

iar *Cosa Nostra* avea legături extinse la toate nivelurile birocrației italiene. Așa că formă un număr de telefon și dădu niște ordine.

Mai târziu, puțin peste trei ore, Antonio Carlotti sună să-i comunice rezultatul.

– Mandino.

– Avem o potrivire, *capo*. Contactul nostru de la controlul pașapoartelor din Roma l-a identificat pe bărbat ca fiind Christopher James Bronson și am adresa lui din Tunbridge Wells.

Mandino luă un creion și o hârtie în timp ce Carlotti îi dicta adresa și numărul de telefon ale lui Bronson.

– Unde este Tunbridge Wells? întrebă Mandino.

– În Kent, cam la cincizeci de kilometri sud de Londra. Mai e și altceva. Motivul pentru care ancheta a durat atât de mult este că omul meu a trebuit să le explice autorităților britanice motivul investigației. În mod normal, verificarea unui pașaport este doar o formalitate, dar în acest caz au refuzat să ne dea informațiile până când nu li s-a spus motivul investigației.

– Ce li s-a spus?

– Li s-a spus că s-ar putea ca Bronson să fie martorul unui accident de circulație la Roma, iar ei se pare că au fost satisfăcuți de explicație.

– Dar de ce, puse Mandino întrebarea evidentă, au fost reticenți să divulge informația?

– Pentru că acest Bronson este ofițer de poliție activ, îl lămuri Carlotti. De fapt, este detectiv la secția din Tunbridge Wells. Exact ca și carabinierii, poliția britanică își protejează oamenii.

Preț de câteva momente, Mandino nu răspunse. Acest fapt era neașteptat și nu-și dădea seama dacă era o veste bună sau rea.

– Familie? întrebă în cele din urmă.

– Ambii părinți sunt morți, nu are copii și a divorțat de curând. Fosta lui soție este Angela Lewis. E angajată la British Museum din Londra.

– Pe ce post? Ca secretară sau ceva de genul ăsta?

– Nu. Este custode la secția de ceramică.

Mandino știu că asta era în mod clar o veste proastă. Habar n-avea ce face un astfel de custode, dar simplul fapt că femeia aia Lewis lucra într-unul dintre cele mai faimoase muzee din lume însemna că avea acces la nenumărați specialiști din multe discipline.

Mandino știa acum că nu mai avea mult timp. Trebuia să se ducă la Londra cât mai repede posibil, dacă voia să mai aibă vreo șansă să remedieze situația. Dar, înainte de a termina convorbirea, făcu rost de adresa din Londra și de numărul de telefon ale Angelei Lewis. Ordonă să se modifice criteriile de căutare ale sistemului de monitorizare pe internet, adăugând unele specifice la căutările analizatorilor de sintaxă.

Sistemul de monitorizare pe care îl realizase era atotcuprinzător și scump. Dar, cum Vaticanul plătea nota, nu-i păsa de costuri. Se baza pe un program numit NIS sau NarusInsight Intercept Suite, pe care oamenii lui Mandino îl modificaseră, astfel încât să poată fi instalat și pe servere de la distanță, fără ca „gazda" să știe, și să lucreze ca un virus de calculator, mai precis, ca un cal troian. Odată instalat, NIS putea fi făcut să monitorizeze toate rețelele pentru a detecta căutări specifice pe internet pentru anumite expresii și chiar și e-mailurile.

Mandino era sigur că va afla tot ce accesa Bronson pe internet și va ști și ce caută.

13

I

Bronson scoase din buzunar telefonul Nokia şi formă numărul de la serviciu al Angelei. Drumul de la Tunbridge Wells în oraş fusese rapid şi lipsit de incidente. Găsise chiar mai multe locuri libere în tren şi putuse sta comod.

– Angela?

– Da.

Vocea ei era tăioasă şi distantă.

– Sunt Chris.

– Ştiu. Ce vrei?

– Sunt lângă muzeu şi am adus fotografiile inscripţiilor ca să arunci o privire.

– Nu mă interesează. Credeam că ţi-ai dat seama.

Bronson şovăi puţin. Evident, nu se aşteptase ca Angela să îi ureze bun venit cu braţele deschise – ultima oară când se văzuseră erau în biroul avocatului, iar despărţirea lor fusese foarte rece, asta în cel mai bun caz –, dar sperase că măcar va dori să îl vadă.

– Dar credeam... bine, ce poţi să-mi spui de Jeremy Goldman? E disponibil?

– S-ar putea să fie. Mai bine întrebi de el când ajungi aici.

Cinci minute mai târziu, Bronson introducea stickul USB într-un calculator din biroul spațios, dar aglomerat al lui Jeremy Goldman. Specialistul în limbi antice era înalt și foarte slab, iar tenul lui palid și cu pistrui era parțial ascuns în spatele unei perechi de ochelari mari și rotunzi care, după părerea lui Bronson, nu se potriveau pentru forma feței lui. Era îmbrăcat neglijent, într-o pereche de pantaloni și un tricou, și arăta mai mult ca un student rebel decât ca unul dintre cei mai importanți specialiști britanici în studiul limbilor moarte.

– Am fotografii ale ambelor pietre inscripționate, îi spuse Bronson. Pe care vrei să o vezi întâi?

– Ai mai trimis câteva fotografii ale expresiei latinești, dar aș vrea să le mai văd o dată, precum și pe celelalte pe care le-ai făcut.

Bronson dădu din cap și apăsă pe mouse. Prima imagine care apăru pe monitorul de 21 de inchi din fața lor.

– Am avut dreptate, șopti Goldman când apăru cea de-a treia fotografie. Urmări cu degetele cuvintele inscripției. *Sunt* niște litere în plus sub inscripția principală.

Se întoarse și se uită la Bronson.

– Fotografia asta pe care ai trimis-o era luată de aproape și destul de clară, spuse, dar lumina blițului s-a reflectat de piatră și nu-mi dădeam seama dacă semnele pe care le vedeam erau făcute de daltă sau erau efectiv parte a inscripției.

Bronson se uită la ecran și văzu ce îi arăta Goldman. Sub cele trei cuvinte latinești mai erau două grupuri de litere mai mici pe care nu le observase până atunci.

– Le văd. Ce înseamnă? întrebă.

– Ei, bine, cred că inscripția propriu-zisă este din secolul I sau al II-lea d.Hr., iar când spun asta mă bazez pe forma literelor. Ca toate alfabetele scrise, literele latine și-au schimbat forma în decursul anilor, iar acestea mi se par că arată ca un

text destul de clasic din secolul I. Acum, cele două seturi de litere mai mici pot să ne ajute să precizăm data. PO din PO LDA ar putea fi abrevierea latină pentru *per ordo,* care înseamnă „din ordinul lui". Acesta era genul de stenografie folosită de romani pentru a arăta ce oficial s-a ocupat de un anumit proiect, cu toate că este foarte neobişnuit să găseşti aşa ceva ca parte a unei inscripţii de pe o lespede. De obicei, găseşti aşa ceva la sfârşitul unui pergament – care în mod obişnuit conţinea o serie de instrucţiuni urmate de o dată şi apoi de un PO şi de numele sau iniţialele senatorului sau ale oricui altcuiva ordonase realizarea lucrării respective. Aşa că, dacă am putea afla cine a fost LDA, am putea să dăm lovitura cu datarea mai precisă a acestei inscripţii.

– Vreo idee? întrebă Bronson.

Goldman rânji.

– Nici una, şi mă tem că nici nu o să fie uşor. În afara de această dificultate evidentă de a identifica după iniţiale pe cineva care a trăit acum două milenii, fără a şti nimic altceva, romanii mai aveau şi obiceiul să-şi schimbe numele. Să vă dau un exemplu. Toată lumea a auzit de Iulius Cezar, dar foarte puţină lume ştie că numele lui întreg era împăratul Gaius Iulius Cezar Divus sau că el era în mod normal cunoscut ca Gaius Iulius Cezar. Aşa că iniţialele lui ar putea fi JC, GJC sau chiar IGJCD.

– Înţeleg ce spui. Atunci LDA ar putea fi oricine?

– Ei bine, nu oricine. Oricine a ordonat inscripţionarea pietrei a fost o persoană de o oarecare importanţă, aşa că noi căutăm un senator sau un consul, ceea ce ne mai îngustează aria de căutare. Indiferent la cine se referă iniţialele, persoana trebuie să fie undeva în documentele istorice.

Bronson se uită din nou la ecran.

– Și celelalte litere de aici, MAM? Ce crezi că înseamnă? Altă abreviere?

Goldman clătină din cap.

– Dacă așa este, nu e ceva cu care sunt familiarizat. Nu, de fapt, cred că aceste inițiale sunt doar ale unui bărbat care a gravat piatra – zidarul însuși. Și nu cred că avem nici cea mai mică șansă să-l identificăm.

– Bine, cam asta ar fi tot despre prima inscripție, zise Bronson. Te-ai gândit că această piatră ar fi putut fi tăiată în două, așa că am căutat în toată casa încă o bucată. N-am găsit-o, dar am găsit asta pe cealaltă parte a aceluiași perete, în sufragerie, chiar în spatele primei pietre.

Cu o mișcare largă a brațului, Bronson făcu dublu clic pe una dintre imaginile de pe stick și se lăsă pe spate în timp ce pe ecran apărea o fotografie a celei de-a doua inscripții.

– Ah, spuse Goldman, asta e *mult* mai interesantă și mult mai recentă. Textul latin al primei inscripții a fost cioplit cu litere mari, tipice pentru inscripțiile comemorative romane din secolele I și al II-lea. Dar asta are o scriere cursivă, mult mai elegantă și mai expresivă.

– Ne-am gândit că ar putea fi occitană, sugeră Bronson.

Goldman dădu afirmativ din cap.

– Ai absolută dreptate – *este* occitană și sunt destul de sigur că e medievală. Știi ceva despre această limbă?

– Nimic. Am introdus câteva cuvinte pe motoarele de căutare de pe internet, care au generat rezultate identificate ca fiind occitane. Toate, cu excepția cuvântului ăsta – arătă spre ecran –, care pare a fi latin.

– Ah, *calix*. Potir. Trebuie să mă gândesc la asta. Dar folosirea occitanei este interesantă. Plasează această inscripție în secolul al XIII-lea sau al XIV-lea, dar occitana nu era folosită în mod curent în zona Romei din Italia, unde bănuiesc că ai

găsit asta. Ceea ce sugerează că persoana care a cioplit piatra venise probabil din sud-vestul Franței, regiunea Languedoc. Literal, *languedoc* înseamnă „limba lui Oc" sau „occitan".

– Dar ce înseamnă inscripția?

– Din câte îmi dau seama, nu este un text occitan standard. Adică, nu e o rugăciune sau o bucată de poezie pe care s-o mai fi văzut. Sunt nedumerit și de cuvântul *calix*. De ce să pui un cuvânt latin într-un fragment de poezie occitană?

– Crezi că e un poem? întrebă Bronson.

– Asta *este* ceea ce sugerează forma.

Goldman făcu o pauză, își scoase ochelarii și își șterse lentilele cu grijă.

– Pot traduce asta într-o engleză modernă, dar nu voi putea garanta precizia absolută a traducerii. De ce nu te duci să bei o ceașcă de cafea sau să te plimbi prin muzeu? Revino cam într-o jumătate de oră. Până atunci, voi fi terminat o versiune.

Când Bronson ieși din biroul lui Goldman, se uită în jur, plin de speranță. *Sperase* să o vadă pe Angela cât timp era în muzeu, dar refuzul ei îl dezamăgise.

Hoinări pe Great Russell Street și merse pe una dintre străduțele lăturalnice. Se instală într-o cafenea și comandă un cappuccino. Prima înghițitură îl făcu să își dea seama cât de proastă era cafeaua englezească în comparație cu cea italienească adevărată. Asta îl făcu să se gândească din nou la Italia și, inevitabil, la Jackie.

În vreme ce ședea acolo, bând lichidul amar, gândurile îi zburară cu ani în urmă, amintindu-și ce entuziasmați fuseseră ea și Mark când cumpăraseră în sfârșit casa aceea veche din Italia. Fusese acolo cu amândoi, deoarece ei nu vorbeau limba suficient de bine pentru a putea realiza tranzacția, și stătuse cu ei la un hotel, câteva zile.

Îi apăru în minte o imagine extrem de vie: Jackie dansând pe pajiște, într-o rochie de vară de un roșu aprins cu alb, în timp ce Mark stătea lângă ușa din față, cu un rânjet larg pe față, în ziua în care primiseră, în cele din urmă, cheile casei.

– Stai cu noi, Chris, spusese ea râzând în lumina soarelui de primăvară. Există o grămadă de camere. Stai cât vrei.

Dar nu o făcuse. Invocase presiunea muncii și zburase înapoi la Londra, în după-amiaza următoare. Cele două zile pe care le petrecuse împreună cu ei în Italia îi reaprinseseră sentimentele pentru Jackie, sentimente pe care le crezuse uitate și despre care știa că erau o trădare atât față de Mark, cât și față de Angela.

Bronson se scutură pentru a se trezi din reverie și termină cafeaua, strâmbându-se din cauza gustului nisipos al zațului. Se lăsă pe spătarul scaunului și, într-un moment de introspecție sumbră, se întrebă dacă viața lui s-ar mai putea îmbunătăți vreodată.

Jackie era acum – spre regretul său etern – moartă. Mark era o epavă din punct de vedere emoțional, cu toate că Bronson știa că era puternic și va ieși din asta, iar Angela abia mai vorbea cu el. Nu știa sigur dacă mai avea o slujbă și, din motive pe care nu le putea înțelege încă, era implicat într-o luptă cu o bandă de asasini italieni pentru câteva inscripții vechi și prăfuite. În așteptarea crizei vârstei mijlocii, reflectă Bronson, marcase cam toate căsuțele de la debite. Dar el nu intrase în criza vârstei mijlocii. Oricum, nu încă.

Trei sferturi de oră mai târziu, se întoarse în biroul lui Goldman.

Bronson sperase că va exista un indiciu care îi va conduce la secțiunea lipsă a primei pietre inscripționate sau chiar la o descriere a conținutului ei, dar fu dezamăgit. Versurile pe care

i le înmână Goldman nu păreau nimic altceva decât niște aiureli întortocheate:

GB – PS – DDDBE

Din muntele sigur a coborât adevărul
Abandonat de toți cei care salvează binele
Flăcările purificatoare înăbușă numai carnea,
Iar spiritele pure planează deasupra rugului
Pentru ca adevărul puternic ca piatra pe veci să îl îndure.

Aici, stejarul și ulmul descoperă semnul
Așa cum e deasupra, așa e și dedesubt
Cuvântul devine perfect
În potir, totul este fără valoare
Și îngrozitor de privit

– Ești sigur că traducerea e precisă, Jeremy? întrebă Bronson.

– Asta e o traducere literală a versurilor occitane, da, răspunse Goldman. Problema este că pare să fie mult simbolism în textul original pe care nu-l prea putem desluși în zilele noastre. De fapt, o parte din el este complet lipsit de sens pentru noi, chiar dacă am ști exact ce voia autorul să transmită. De exemplu, există niște referințe la catarism[1], ca afirmația „Așa cum e deasupra, așa e și dedesubt" care, fără o cunoaștere profundă a acestei religii, ar fi imposibil de înțeles complet.

– Dar catarii erau predominanți în Franța, nu în Italia, nu-i așa?

Goldman dădu din cap.

– Da, dar se știe că, după cruciada albigensiană, câțiva supraviețuitori au fugit în nordul Italiei, așa că poate versul

[1] Catarismul este o doctrină creștină din Evul Mediu. Catarii (cunoscuți și ca albigenzii, fiind deosebit de activi în regiunea Albi) sunt o sectă creștină cu puternice influențe gnostice, a cărei teză duce la extrem doctrina celor două principii, Binele și Răul. (n.red.)

ăsta a fost scris de unul dintre ei. Asta ar explica și folosirea occitanei. Dar, în ceea ce privește sensul real, mă tem că nu am nici o idee. Și cred că trebuie să găsești un catar pe care să-l întrebi. Cruciații au fost foarte eficienți când i-au exterminat.

– Dar titlul, acest GB – PS – DDDBE? Este un fel de cod?

– Mă îndoiesc, răspunse Goldman. Bănuiesc că se referă la vreo expresie cunoscută oamenilor care au văzut piatra în secolul al XIV-lea.

Bronson se uită la el fără nici o expresie pe față.

– Sunt foarte multe inițiale uzuale în zilele noastre care ar fi fost complet lipsite de sens acum o sută de ani și ar putea fi la fel de neînțeles pentru generațiile viitoare. Lucruri ca... PC pentru „personal computer" sau pentru „politically correct[1]", TMI pentru „too much information[2]", ceva de genul acesta. OK, multe inițiale de genul acesta se referă la termeni argotici, dar nimeni nu ar avea azi probleme cu înțelegerea expresiei RIP care înseamnă „rest in peace[3]", iar lucruri ca astea ar fi putut fi gravate pe o piatră. Poate că inițialele pe care le avem aici au o semnificație similară pentru secolul al XIV-lea și poate că erau atât de obișnuite, încât nu necesitau o explicație.

Bronson se uită din nou la hârtia din mâna lui. Sperase că traducerea le va furniza un răspuns, dar nu reușise decât să-i furnizeze o nouă listă de întrebări.

II

În acea seară devreme, la vreo cinci ore după ce aterizase pe Heathrow, Rogan își parcă mașina închiriată la aproximativ 500 de metri de apartamentul lui Mark Hampton din Ilford.

[1] Corect din punct de vedere politic (în lb. engleză, în original)

[2] Prea multe informații (în lb. engleză, în original)

[3] Odihnească-se în pace (în lb. engleză, în original)

– Eşti sigur că este aici? întrebă Mandino.

Rogan dădu din cap afirmativ.

– E cineva înăuntru. Am telefonat acolo de trei ori şi mi s-a răspuns de fiecare dată. La primul apel, am spus că am greşit numărul, iar la celelalte două am zis că lucrez pentru o firmă de vânzări prin telefon. În toate cele trei cazuri mi-a răspuns un bărbat şi sunt destul de sigur că era Mark Hampton.

– Bine, spuse Mandino. Luă o punguţă de plastic din compartimentul dintre scaunele din faţă ale Fordului sedan, deschise uşa maşinii şi porni pe stradă împreună cu Rogan.

Timpul era esenţial. Cu fiecare oră care trecea, Mandino ştia că tot mai mulţi vor vedea copii ale inscripţiilor, deoarece Hampton şi Bronson vor încerca să îşi dea seama ce înseamnă.

Cei doi parcurseră pe jos distanţa până la clădire. La intrare, Madino se uită în ambele direcţii, înainte de a-şi pune o pereche de mănuşi groase de cauciuc, şi apăsă butonul interfonului. După câteva secunde se auzi o pârâitură şi o voce de bărbat rosti la interfon.

– Da?

– Domnul Mark Hampton?

– Da. Cine este?

– Sunt inspectorul de poliţie Roberts, domnule, de la Poliţia Metropolitană. Doresc să va pun câteva întrebări în legătură cu moartea tragică, din Italia, a soţiei dumneavoastră. Pot să intru?

– Puteţi să vă identificaţi?

Mandino făcu o pauză de câteva secunde. Date fiind împrejurările, răspunsul lui Hampton nu era nici nerezonabil, nici neaşteptat.

– Nu aveţi videointerfon, domnule, aşa că nu vă pot arăta legitimaţia. Dar pot să vă spun numărul legitimaţiei şi îl puteţi verifica fie la secţia de poliţie din Ilford, fie la New Scotland Yard. Numărul este şapte patru şase, doi opt patru.

Mandino nu avea nici cea mai vagă idee ce număr sau numere ar putea să fie pe o legitimație eliberată de Poliția Metropolitană, dar era gata să parieze că nici Hampton nu știa. Asta conta doar dacă englezul se va obosi să verifice sau nu.

– Ce întrebări?

– Niște simple probleme de procedură, domnule. Durează câteva minute.

– Foarte bine.

Se auzi un bâzâit și încuietoarea electrică a ușii se deschise. Privind încă o dată în susul și în josul străzii, Mandino și Rogan pășiră înăuntru, merseră direct spre lift și apăsară butonul pentru etajul lui Mark.

După ce ușile liftului se deschiseră, verificară numerele apartamentelor, apoi o luară cu pași mari pe coridor. Se opriră în fața apartamentului lui Mark, iar Mandino bătu la ușă și se dădu la o parte.

În momentul în care ușa fu descuiată, Rogan îi trase un picior cât putu de tare. Ușa se deschise larg, doborându-l pe Mark pe pardoseala holului îngust de la intrare. Rogan păși repede înainte, îngenunche și îl lovi în cap cu o măciucă. Lovitura fu destul de puternică, încât Mark să își piardă cunoștința timp de câteva minute de care aveau nevoie.

– Aici, spuse Mandino intrând în sufragerie și arătând spre un scaun sculptat. Leagă-l de ăsta.

Rogan împinse scaunul în mijlocul camerei. Cei doi bărbați îl târâră pe Mark până acolo și îl așezară. Acesta se lăsă în față, dar Mandino îl trase înapoi de umeri și îl ținu nemișcat în vreme ce Rogan își făcea treaba. Luă o bucată de sfoară de rufe din geanta lui Mandino, o înfășură de două ori în jurul pieptului lui Mark și o legă la spatele scaunului, ca să-l țină drept. Apoi, luă niște coliere, înfășură câte unul în jurul fiecărei încheieturi a bărbatului și folosi o pereche de clești ca să le

strângă. Repetă același procedeu în jurul brațelor și coatelor lui Mark, apoi îi legă gleznele de picioarele scaunului în același fel. În mai puțin de trei minute, era complet imobilizat.

– Verifică locul! ordonă Mandino. Vezi dacă a adus cu el vreo copie a inscripției.

Pe când Rogan începu să cerceteze apartamentul, Mandino trecu în bucătărie și își prepară o ceașcă de cafea instant. Nu semăna deloc cu cafeaua *latte* italiană cu care era obișnuit, dar era mai bună decât nimic, iar ultimul lucru pe care-l băuse fusese o cutie cu suc de portocale în timpul zborului de la Roma.

– Nimic, raportă Rogan în vreme ce Mandino se întorcea în cameră.

– Bine. Trezește-l!

Rogan păși spre Mark, îi săltă capul și îi deschise ochii cu forța. Captivul se mișcă, apoi își recăpătă cunoștința.

Când își reveni, Mark văzu un om bine îmbrăcat și solid care stătea pe un scaun în fața lui, sorbind cu înghițituri mici o băutură fierbinte dintr-o ceașcă de-a lui.

– Cine dracu' sunteți? întrebă Mark cu o voce aspră și joasă. Și ce faceți la mine în casă?

Mardino zâmbi ușor.

– Eu pun întrebările acum, mulțumesc. Știm despre cele două pietre inscripționate pe care le-ai găsit în casa ta din Italia și știm că tu sau prietenul tău Christopher Bronson v-ați hotărât să ștergeți inscripția de pe piatra din sufragerie. Vreau să-mi spui ce-ați găsit.

– Voi sunteți nenorociții care au ucis-o pe Jackie?

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Mandino.

– Am zis că eu pun întrebările. Asociatul meu te va face să înțelegi acest lucru.

Rogan făcu un pas înainte cu cleștele în mână, se aplecă și prinse degetul mic de la mâna stângă a lui Mark, ridicându-l

încet. Cu un sunet pe care îl auziră ambii italieni, unul dintre oase se rupse, fiind imediat urmat de urletul de durere al lui Hampton.

– Sper că izolarea fonică este bună, remarcă Mandino. Nu mi-aș dori să-i deranjez pe vecini. Acum, continuă el ridicând vocea ca să acopere gemetele lui Mark, răspunde-mi la întrebări repede și sincer, iar după aceea poți beneficia de o îngrijire medicală corespunzătoare. Dacă nu ne spui ce vrem să știm, mai ai încă degete de care asociatul meu se poate ocupa.

Rogan flutură cleștele în fața lui Mark.

Mark se holbă neîncrezător la italian, printr-o ceață roșie și lacrimi de durere.

– OK, rosti Mandino vesel, să începem. Ce ai văzut pe cea de-a doua piatră inscripționată? Și nici nu te gândi să mă minți. Colegul meu se uita pe fereastră când Bronson a dezvelit-o.

– Un poem, oftă Mark. Arăta ca un poem. Două strofe.

– În latină?

– Nu. Am crezut că este o limbă numită occitană.

– Ați tradus-o?

Mark clătină din cap.

– Nu. Chris a încercat, dar a găsit doar câteva cuvinte pe internet, așa că nu avem nici o idee despre ce înseamnă versurile acelea.

– Ce *ați* reușit să traduceți?

– Numai câteva cuvinte despre copaci, cred că stejar și ulm. Și cred că era și un cuvânt latin. Ceva despre o cupă sau un potir. Asta este tot ce am putut să facem.

– Ești sigur? întrebă Mandino aplecându-se înainte.

– Da, eu...

Mark țipă când Rogan strânse din nou cleștele pe degetul său fracturat, deja umflat și plin de sânge.

Mandino așteptă câteva secunde înainte de a continua.

– Sunt tentat să te cred, zise el pe un ton egal, de conversație. Deci, unde este inscripția? Presupun că ați copiat-o sau ați făcut ceva cu ea, înainte ca prietenul tău să o distrugă.

– Da, da, suspină Mark. Chris a fotografiat-o.

– Și ce a făcut cu fotografia?

– Fosta lui soție l-a pus în legătură cu un bărbat pe care îl cheamă Jeremy Goldman și care lucrează la British Museum. Îi va arăta lui fotografiile, ca să încerce să le traducă.

– Cînd? întrebă Mandino moale.

– Nu știu. Ne-am întors din Italia chiar azi. A condus timp de două zile, așa că probabil va ajunge acolo mâine. Dar nu știu, adăugă el grăbit când Rogan flutură amenințător cleștele.

Mandino ridică mâna calm.

– Și ai o copie a acestor fotografii?

– Nu. N-avea rost. Pe Chris îl interesa acest lucru, nu pe mine. Eu doar îmi voiam soția înapoi.

– Și mai sunt alte copii în afară de cele pe care le are Bronson?

– Nu, tocmai v-am spus asta.

Era timpul să termine. Mandino îi făcu lui Rogan semn cu capul și acesta se duse în spatele prizonierului, luă o rolă de bandă adezivă și rupse o fâșie de vreo 15 centimetri, pe care o lipi fără menajamente pe gura lui Mark, ca un căluș rudimentar. Apoi, tăie aproximativ un metru de sfoară de rufe și-i înnodă capetele pentru a forma o buclă.

Italianul era conștient de groaza lui Mark din timpul pregătirilor.

Rogan introduse capul lui Mark prin buclă, se duse în bucătărie și, câteva secunde mai târziu, se întoarse cu cea mai banală ustensilă, un făcăleț. Se așeză chiar în spatele lui Mark, așteptând instrucțiuni.

– Nici tu, nici prietenul tău polițist nu aveți habar în ce v-ați băgat, spuse Mandino. Instrucțiunile mele sunt explicite.

Oricine are cunoştinţă despre aceste două inscripţii – chiar şi cunoştinţe limitate, cum ai tu din câte se pare – este considerat prea periculos pentru a rămâne în viaţă.

Îi făcu semn lui Rogan care băgă făcăleţul în buclă si începu să-l răsucească, formând garou simplu, dar eficient. Mark începu imediat să se zbată într-un efort disperat de a se elibera.

Când sfoara se strânse în jurul gâtului englezului, Rogan făcu o scurtă pauză, aşteptând confirmarea finală.

Mandino dădu din nou din cap şi privi cum laţul începea să-i preseze gâtul lui Mark, iar cu cât acesta se zbătea mai tare, roşeaţa se ridica şi mai mult pe faţa lui.

Rogan icni din cauza efortului de a strânge garoul, aşteptând sfârşitul.

Mark se mai smuci o dată, apoi, după încă o secundă, se prăbuşi în faţă, atât cât îi permise sfoara. Rogan mai menţinu presiunea încă un minut, apoi dădu drumul ştreangului şi îi verifică pulsul. Nu se mai simţea deloc.

Mandino îşi termină cafeaua, apoi se ridică şi duse cana în bucătărie, unde o spălă bine. Nu era prea îngrijorat de posibilitatea ca ADN-ul său să fie găsit în apartament, deoarece nu exista absolut nimic care să îl lege pe el sau pe Rogan de crimă, dar vechile obiceiuri dispar greu.

În hol, Rogan îl dezlegase deja pe Mark de pe scaun şi târâse cadavrul într-un colţ al camerei. Apoi, răvăşiră locul, încercând să lase impresia că avusese loc o luptă violentă. În cele din urmă, Mandino scoase o agendă legată în piele, o deschise, rupse câteva pagini din ea, o mânji cu sânge de pe degetul rupt al lui Mark şi îi dădu drumul lângă cadavru. Numele de pe prima pagină era „Chris Bronson", fiind unul dintre lucrurile pe care oamenii lui Mandino le găsiseră în casa din Italia.

Făcură o inspecţie finală a apartamentului, apoi Rogan deschise uşa şi verifică holul într-o parte şi în cealaltă. Îi făcu

semn lui Mandino şi părăsiră apartamentul, trăgând uşa după ei, apoi se îndreptară spre lift.

Afară, o luară încet în josul străzii, spre maşina închiriată. Rogan porni motorul şi se îndepărtă de bordură. Apropriindu-se de capătul drumului, Mandino arătă spre o cabină telefonică publică.

– Asta este bună. Opreşte lângă ea.

Se dădu jos din maşină, se apropie de cabina telefonică, verifică dacă are încă mănuşile puse, apoi ridică receptorul şi formă 999. După numai câteva secunde, se auzi o voce la capătul celălalt:

– Serviciul de urgenţă. Ce doriţi?

– Poliţia, răspunse Mandino, vorbind repede, încercând să pară cât mai speriat. A fost o luptă îngrozitoare, îi spuse el ofiţerului de la celălalt capăt al firului.

Dădu adresa apartamentului lui Mark şi puse receptorul în furcă exact când ofiţerul îi cerea informaţii personale.

– Ia-o înapoi. E o străduţă laterală, nu departe de blocul tipului. Ia-o pe acolo.

Rogan parcă maşina unde îi indică Mandino, cu faţa la strada principală. Din acea poziţie, puteau vedea blocul lui Mark.

– Şi acum?

– Acum, aşteptăm, îi zise Mandino.

După 20 de minute, auziră zgomotul inconfundabil al unei sirene de poliţie şi imediat pe lângă ei trecu o maşină în viteză, oprind brusc în faţa clădirii. Doi ofiţeri de poliţie intrară în fugă în clădire.

– Putem să plecăm acum? întrebă Rogan.

– Nu încă, spuse Mandino.

După încă vreo 15 minute, apărură încă trei maşini de poliţie cu sirenele pornite. Mandino dădu din cap plin de satisfacţie. *El*

nu putuse să-l găsească pe Bronson până atunci, dar nu avea nici o îndoială că poliția britanică îl va repera în scurtă vreme. Aveau dovezi aproape suficiente ca să îl aresteze și să-l acuze de uciderea lui Hampton.

Având de înfruntat o acuzație de crimă, Bronson nu se va mai gândi la descifrarea inscripției antice scrise în occitană. Organizația lui Mandino avea contacte bune cu Poliția Metropolitană, iar el era sigur că putea să afle unde va fi închis Bronson și, lucru și mai important, când și unde va fi eliberat.

– Acum putem să plecăm.

III

Bronson descuie ușa de la intrare și păși în casă. Prinsese unul dintre ultimele trenuri care plecau din Charing Cross și ajunsese acasă ceva mai devreme decât se așteptase. Intră în bucătărie și dădu drumul cănii electrice, apoi se așeză la masă ca să studieze din nou inscripția. Tot nu o înțelegea.

Se uită la ceas și se hotărî să îl sune pe Mark. Voia să ia masa cu el ca să-i arate traducerea. Știa că prietenul său era într-o stare emoțională fragilă. S-ar fi simțit mai bine dacă nu l-ar fi lăsat singur pe Mark în prima lui seară după întoarcerea în Marea Britanie, după moartea soției sale.

Bronson ridică receptorul și îl sună pe Mark pe mobil, dar acesta era închis, așa că încercă pe fix. I se răspunse după ce telefonul a sunat de șase ori.

– Da?

– Mark?

– Cine e la telefon, vă rog?

Bronson își dădu seama imediat că era ceva în neregulă.

– Cine este? întrebă vocea din nou.

– Sunt un prieten de-al lui Mark Hampton şi aş dori să vorbesc cu el.

– Regret, dar acest lucru nu este posibil, sir. A avut loc un accident.

Cuvântul „sir" îl făcu să îşi dea seama imediat că vorbea cu un ofiţer de poliţie.

– Mă numesc Chris Bronson şi sunt sergent-detectiv la poliţia din Kent. Spuneţi-mi ce naiba s-a întâmplat.

– Aţi zis Bronson, sir?

– Da.

– Aşteptaţi un moment.

După o pauză, un alt om ridică receptorul.

– Îmi pare rău că trebuie să vă spun că domnul Hampton este mort, domnule detectiv.

– Mort? Nu se poate. L-am văzut acum câteva ore.

– Nu pot să discut împrejurările la telefon, dar considerăm că această moarte este suspectă. Aţi zis că sunteţi prieten cu decedatul. Vreţi să veniţi până la Ilford să ne asistaţi la acest caz? Sunt câteva probleme pe care ne puteţi ajuta să le înţelegem.

Bronson era în stare de şoc, dar încă putea să gândească limpede. Era contrar tuturor procedurilor să-i ceri unui ofiţer dintr-o altă unitate să apară la locul unei morţi suspecte.

– De ce?

– Încercăm să stabilim ultimele acţiuni ale decedatului şi sperăm să ne puteţi ajuta. Ştim că îl cunoşteaţi pe domnul Hampton deoarece am găsit aici, în apartament, agenda dumneavoastră, iar ultimele însemnări sugerează că tocmai v-aţi întors din Italia împreună. Ştim că nu este o procedură obişnuită, dar suntem convinşi că ne puteţi fi de mare ajutor.

– Da, desigur, voi veni. Mai am câteva lucruri de făcut aici, dar o să ajung la dumneavoastră cam într-o oră şi jumătate, două.

– Mulțumesc, domnule detectiv Bronson. Apreciem mult acest lucru.

După ce închise telefonul, Bronson formă imediat alt număr. Telefonul sună mult până când cineva răspunse.

– Ce vrei, Chris? Ți-am zis să nu mă mai suni.

– Angela, nu închide. Ascultă, te rog. Nu pune întrebări, doar ascultă-mă. Mark este mort și cred că a fost omorât.

– Mark? Dumnezeule! Cum?...

– Angela, te rog, ascultă și fă ce-ți spun. Știu că ești supărată și că nu vrei să ai de-a face cu mine deloc. Dar viața ta este în pericol și trebuie să pleci din casă chiar acum. O să-ți explic când o să ne vedem. Împachetează cât mai puține lucruri posibil – doar pentru trei sau patru zile –, dar ia-ți cu tine pașaportul și permisul de conducere. Așteaptă-mă la cafeneaua unde ne întâlneam de obicei, în Shepherd's Bush. Nu-i spune numele, fiindcă s-ar putea să fim ascultați.

– Da, dar...

– Te rog, o să-ți explic când ne vedem. Te rog, ai încredere în mine și fă ce-ți spun. OK? A, și ține-ți mobilul deschis.

– Eu... Încă nu pot să cred. Bietul Mark. Dar cine crezi că l-a omorât?

– Am o idee destul de clară, dar poliția are un alt suspect.

– Pe cine?

– Pe mine.

14

I

Cu toate că era obişnuit cu traficul din Roma, Mandino era încă surprins de numărul mare de maşini de pe străzile Londrei. Şi de ritmul de melc în care se mişcau, de la un semafor roşu până la lucrări de reparaţii, apoi la un alt semafor roşu.

Distanţa dintre apartamentul din Ilford şi cel al Angelei Lewis din Ealing era cam de 24 de kilometri, vreo 15 minute de mers cu maşina dacă drumul era liber. Dar le luase deja peste o oră până acum. Rogan încetini pe Clerkenwell Road, înjurând în gând traficul şi GPS-ul pentru că îi băgase pe drumul ăsta.

– Ne apropiem de Gray's Inn Road, spuse Mandino consultând o hartă a Londrei de la A la Z, format mare, pe care o cumpărase de la un chioşc de ziare cu un sfert de oră în urmă, când stătuseră în trafic mai mult decât de obicei. Când ajungem la intersecţie, ignoră ce-ţi indică porcăria aia electronică şi ia-o la dreapta dacă ai voie.

– Dreapta?

– Da. Vom merge pe King's Cross şi, dacă facem la stânga, vom putea ajunge pe Euston Road şi apoi direct pe autostradă. Este un drum mai lung, dar sigur e mai rapid decât să stăm aici, spuse Mandino făcând un semn cu mâna spre traficul aproape staţionar din jurul lor.

După numai zece minute, Rogan accelera Fordul sedan până la 80 de kilometri pe oră pe A40.

– Dacă nu mai sunt alte blocaje, zise Mandino calculând distanța pe hartă, ar trebui să ajungem la locuința femeii ăleia Lewis în mai puțin de douăzeci de minute.

În apartamentul ei din nordul Ealingului, Angela puse receptorul în furcă și rămase pentru câteva secunde în salon, în picioare, nehotărâtă. Telefonul lui Chris o speriase și, pentru o clipă, se întrebă dacă nu ar trebui să ignore ceea ce el îi ceruse să facă și, în loc de asta, să zăvorască ușa și să rămână înăuntru.

Chris avea dreptate – ea *era* încă furioasă pe el deoarece, după părerea ei, căsătoria lor se terminase din vina lui și numai din cauza faptului că el fusese dintotdeauna îndrăgostit de soția celui mai bun prieten. El nu vorbise niciodată de sentimentele lui pentru Jackie, dar Chris nu fusese vreodată foarte priceput în a discuta *nici unul* dintre sentimentele lui. Era suficient pentru oricine să îi observe reacția când apărea Jackie: toată fața i se lumina. Realitatea tristă era că, în căsătoria lor, fuseseră întotdeauna trei persoane.

Iar Mark era mort! Această veste șocantă, venită atât de repede după accidentul fatal din Italia al lui Jackie, era aproape de necrezut. Doi oameni pe care îi cunoștea de ani întregi muriseră în numai câteva zile.

Angela simți că îi dau lacrimile, dar dădu din cap enervată. Nu avea de gând să se transforme într-o epavă plângăcioasă, știa ce avea de făcut. Chris avea multe defecte pe care ea ar fi putut – și într-adevăr o făcuse – să le analizeze în detaliu în timpul căsătoriei lor scurte, dar niciodată nu o amăgise. Dacă a zis că viața ei era în pericol, atunci ea era gata să-l creadă.

Se duse repede în dormitor, își scoase geanta favorită de sub pat – era un Gucci fantastic, pe care îl cumpărare cu ani în urmă, dintr-o piață de pe o stradă din Paris – și îngrămădi repede în ea niște haine și farduri. Luă și o geantă mai mică

în care îndesă câteva perechi favorite de pantofi, apoi verifică dacă telefonul mobil era în poşetă, scoase încărcătorul din priza lui obişnuită de lângă pat şi îl îndesă în geanta mare, după care alese o haină din şifonier.

Verifică pentru ultima dată dacă luase tot, înşfăcă bagajele, încuie uşa şi coborî cele două rânduri de scări până în stradă.

Mersese numai vreo 100 de metri pe Castlebar Road când văzu un taxi negru liber. Flutură mâna şi fluieră. Taxiul făcu o întoarcere în U şi se opri aproape de ea.

– Încotro, iubire?

– Shepherd's Bush. Imediat după colţul de la Bush Theatre, te rog.

În vreme ce taxiul prindea viteză pe Castelbar Road spre Uxbridge Road, un Ford sedan dădea colţul spre Argyle Road dinspre Western Avenue şi se oprea în faţa clădirii unde se afla apartamentul Angelei.

II

Bronson închise telefonul, o luă la fugă în sus pe scări, scoase o geantă din dulap, înşfăcă nişte haine curate din şifonier şi din sertare şi le îndesă în ea. Se asigură că lăsase un anumit lucru pe măsuţa de lângă pat, apoi coborî scările.

Luă geanta laptopului din salon, verifică dacă stickul de memorie era încă în buzunarul jachetei, apucă de pe masa din bucătărie traducerea inscripţiei făcută de Jeremy Goldman şi o îndesă în buzunar. În cele din urmă, deschise un sertar încuiat al biroului din salon şi scoase toţi banii şi Browningul pe care îl „căpătase" în Italia. Strecură arma în geanta calculatorului, doar aşa, ca să fie.

În timp ce făcea toate astea, trăgea cu ochiul la ce se întâmpla afară, uitându-se fie după ucigașii lui Mark, fie după poliție. Poliția Metropolitană știa acum că era detectiv la poliția din Kent și, după numai câteva telefoane, ar fi putut să-i afle adresa. Nu avea nici o idee dacă faptul că acceptase să se ducă în Ilford le alimentase sau nu suspiciunile, dar nu se simțea pregătit să riște. La mai puțin de patru minute după ce o sunase pe Angela, închidea ușa din față în urma lui și alerga pe trotuar spre Miniul lui. Puse bagajele în portbagaj și se îndreptă spre Londra, luând-o spre nord.

Cam la 200 de metri de casă, auzi sirenele apropiindu-se din față și o coti pe primul drum la dreapta. Merse pe acea stradă, o luă apoi la stânga în capătul ei, și făcu din nou la stânga, astfel încât mașina să se îndrepte din nou spre drumul principal. Văzu două mașini de poliție trecând în viteză prin intersecția din fața lui. Presupuse că plecase din casă la mustață.

O oră mai târziu, Bronson își parca mașina la o stradă depărtare de Sheperd's Bush Road și parcurgea pe jos scurta distanță până la cafenea. Angela stătea singură la o masă în spate, la mare depărtare de fereastră.

În vreme ce Bronson își croia drum printre mese spre fosta lui soție, avu un sentiment de ușurare că ea era în siguranță amestecat cu teama față de starea ei de spirit. Ca de fiecare dată când o privea, rămânea mereu uimit de înfățișarea ei. Angela nu era o frumusețe în sensul clasic al cuvântului, dar părul ei blond, ochii de culoarea alunei și buzele mai mult decât asemănătoare cu cele ale lui Michelle Pfeiffer îi confereau o înfățișare care nu trecea neobservată.

Când își dădu părul pe spate și se ridică să-l salute, puținii bărbați din cafenea își întoarseră privirile cu admirație.

– Ce dracu' se întâmplă? întrebă Angela. Mark e într-adevăr mort?

– Da.

Bronson simți un junghi de durere, dar trecu repede peste el. Trebuia să se controleze, spre binele amândurora. Comandă cafea și un alt ceai pentru Angela. Știa că ar trebui să mănânce ceva, dar numai gândindu-se la mâncare simți că i se face greață.

– Am sunat la apartamentul lui Mark, spuse, și la telefon a răspuns un bărbat. Nu s-a prezentat, dar vorbea ca un ofițer de poliție.

– Cum vorbește un ofițer de poliție? întrebă Angela. Bănuiesc că tu știi.

Bronson ridică din umeri.

– E felul în care ni se spune să folosim „sir" și „madam" când vorbim cu populația. Aproape nimeni altcineva nu mai folosește cuvintele astea în zilele noastre, nici măcar chelnerii. În orice caz, când m-am prezentat, mi-a zis că Mark e mort și că moartea lui le trezea suspiciuni. Apoi, un alt bărbat, tot un polițist, fără îndoială, și probabil detectiv, m-a întrebat dacă pot să merg în Ilford și să le explic anumite lucruri.

Își lăsă capul în mâini.

– Nu pot să cred că e mort. Am fost cu el mai devreme azi. Nu ar fi trebuit să-l las singur deloc.

Angela îl luă de mână peste masă, cu grijă.

– De ce nu te-ai dus la Ilford cum ți-a cerut polițistul?

– Deoarece totul s-a schimbat când mi-au descoperit numele. Al doilea bărbat – detectivul – mi-a spus că știa că sunt un prieten de-al lui Mark, deoarece îmi găsiseră agenda în apartament și că în ea erau notițe despre vizita noastră în Italia.

– Dar de ce ți-ai lăsat agenda la Mark?

– Tocmai asta e ideea. Ultima oară când am văzut agenda era în dormitorul de oaspeți din casa lui Mark din Italia. Singura explicație pentru găsirea ei în apartament este că ucigașii au lăsat-o acolo în încercarea deliberată de a-mi înscena mie crima.

În continuare, îi povesti despre „jafurile" din casa lui Mark, urmate de descoperirea celei de-a doua inscripții și de posibilitatea ca Jackie să fi fost ucisă cu ocazia primei spargeri.

– O, Doamne! Biata Jackie. Și acum, Mark. Ăsta e un coșmar. Dar de ce suntem și noi în pericol?

– Pentru că am văzut inscripțiile de pe pietre, chiar dacă nici unul din noi nu are nici o idee de ce sunt atât de importante. Faptul că Mark a fost ucis în apartament, sau cel puțin acolo a fost găsit cadavrul, înseamnă că ucigașii au aflat unde stă. Și, dacă i-au aflat lui adresa, asta înseamnă că la fel de bine ar fi putut să o afle și pe a mea și, mai important, și pe a ta. *De asta* am vrut să pleci din apartament. Vor veni după noi, Angela. Ne-au omorât prietenii și urmăm noi.

– Dar încă nu mi-ai explicat de ce. Angela bătu cu palma în masă de frustrare, vărsând niște ceai. *De ce* sunt aceste inscripții atât de importante? De ce oamenii ăștia omoară pe oricine le văd?

Bronson oftă.

– Nu știu.

Angela se încruntă, iar Bronson își dădu seama că ea încerca să dezlege misterul. Avea o inteligență extrem de ascuțită și ăsta era unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea la început.

– Hai să privim faptele, Chris. Am vorbit cu Jeremy despre pietrele astea și mi-a zis că prima datează din secolul I și conține fix trei cuvinte latinești. Cea de-a doua este cu o mie cinci sute de ani mai recentă, scrisă în occitană și pare a fi un fel de poezie. Ce legătură poate exista între ele, în afară de faptul că au fost găsite în aceeași casă?

– Nu știu, repetă Bronson. Dar cele două persoane care dețineau casa unde au fost ascunse pietrele sunt acum moarte, iar banda italiană de ucigași despre care cred că este responsabilă

de crime mi-a înscenat destul de profesionist moartea lui Mark. Trebuie să-i oprim. Nu pot scăpa nepedepsiți.

Angela se cutremură ușor și luă o gură de ceai.

– Care e planul acum? Ai un plan, nu-i așa?

– Trebuie să facem două lucruri: să ieșim din Londra fără a lăsa nici o urmă și apoi să ne așezăm undeva și să descifrăm cele două inscripții.

– Undeva anume?

– Da. Undeva nu prea departe de Londra, dar cu acces ușor la o bibliotecă bună, unde un cuplu de cercetători ca noi n-ar ieși în evidență. Undeva cum e Cambridge, poate?

– Orașul bicicletelor? Da, OK. Sună la fel de bine ca oriunde altundeva. Când plecăm?

– De îndată ce-ți termini ceaiul.

Câteva minute mai târziu, se ridicară să plece. Bronson se uită la bagajul Angelei.

– Două bagaje?

– Pantofi, răspunse scurt Angela.

Bronson plăti nota și ieșiră din cafenea. Făcu la dreapta, nu la stânga unde își parcase Miniul, ci spre un ATM de la o bancă de pe Uxbridge Road.

– Credeam că fugarii nu folosesc cardurile, spuse Angela când Bronson își scoase portmoneul.

– Te uiți la prea multe filme americane. Dar ai dreptate. De asta folosesc bancomatul acesta, și nu pe cel din Cambridge.

Bronson scoase 200 de lire. Nu-i păsa că tranzacția putea să indice locul unde se află, deoarece nu avea să rămână în zonă decât câteva minute.

Îndesă banii în buzunar și porniră spre Mini. Repetă operațiunea, retrăgând de fiecare dată câteva sute de lire de la alte patru ATM-uri aflate cam la o un kilometru distanță unul

de altul, dar din zona Sheperd's Bush, White City. Își atinse limita de credit la ultima retragere.

– Bine, spuse el în vreme ce se așeza pe scaunul șoferului după ultima retragere. Să sperăm că asta va convinge poliția că ne-am ascuns undeva prin zona asta. De acum încolo, vom folosi numai bani gheață.

15

I

Angela ieși din dușul înghesuit, înfășurată într-un prosop, și se îndreptă spre chiuvetă. În timp ce își usca părul, se privea critic în oglinjoară și se întreba din nou ce dracu' făcea.

În ultimele 24 de ore, lumea ei se întorsese complet cu susul în jos. Înainte, viața ei fusese ordonată și previzibilă. Acum, unul dintre cei mai buni prieteni ai ei fusese omorât, iar fostul soț era suspectul principal și ea fugea împreună cu el, încercând să evite poliția și o bandă de ucigași italieni.

Dar, în mod ciudat, părea să se distreze. În ciuda eșecului căsătoriei, ea încă îl plăcea pe Chris și se simțea bine în compania lui. Deși nu ar fi recunoscut niciodată față de nimeni, considera că înfățișarea lui brunetă îl făcea la fel de atrăgător acum ca și atunci când îl întâlnise prima oară. Încă se înfiora când îl vedea intrând în cameră, atrăgând atenția imediat.

Poate, reflectă ea în vreme ce se îmbrăca, asta era o parte a problemei. Chris *era* atrăgător și poate că asta îi întunecase judecata când o ceruse de soție. Poate că, dacă s-ar fi uitat mai cu atenție la el, ar fi observat că afecțiunea lui era direcționată în altă parte, către inaccesibila Jackie. Ar fi fost scutită de o mare bătaie de cap dacă și-ar fi dat seama din timp.

Tresări ușor când auzi o bătaie în ușă.

– Bună dimineața, spuse Chris. Ai luat micul dejun? Trebuie să mergem la lucru.

– Voi lua ceva mai târziu, răspunse Angela. Mă duc să dau niște telefoane și să cercetez împrejurimile. Stai înăuntru până mă întorc.

Ieșind din hotel, merse repede pe stradă până găsi un telefon public, băgă cartela telefonică și formă numărul șefului ei de la British Museum.

– Sunt Angela, mormăi ea. Mă tem că mă îmbolnăvesc. Gripă sau altceva. Trebuie să-mi iau câteva zile libere.

– Dumnezeule, ai o voce de parcă ești pe moarte. Să nu îndrăznești să apari pe aici până nu te faci bine. Serios, ai nevoie de ceva, mâncare, medicamente, orice altceva?

– Nu, mulțumesc. O să stau în pat până îmi trece.

Cu o seară înainte, în trenul spre Cambridge, Angela și Bronson discutaseră ce plan să urmeze. Folosea un telefon public ca să nu lase nici o urmă – Bronson știa că telefoanele mobile permiteau localizarea imediată, cu o marjă de eroare de câțiva metri, așa că acestea erau închise și puse în bagaje, cu bateriile scoase, ca o precauție suplimentară.

Angela mai dădu un telefon, apoi o luă pe East Road, făcând niște cumpărături de la o brutărie din drum.

– Uite, zise ea când intră în camera lui Bronson și îi dădu un pachețel învelit în hârtie. Am cumpărat niște produse de patiserie care să ne ajungă până la prânz.

– Mulțumesc. Ai dat telefoanele? întrebă Bronson.

Angela dădu din cap.

– Cu Roger, va fi OK. E paranoic când e vorba de aproape orice fel de răceală sau gripă.

– Și Jeremy?

– Ei, l-am sunat și am transmis mesajul. I-am explicat despre Mark și i-am spus că noi suntem de părere că moartea lui are de-a face cu inscripțiile. L-am avertizat că ar putea fi și el o țintă, dar a râs. Tot mai consideră că versurile sunt lipsite de sens pentru oricine din secolul ăsta.

Bronson se încruntă.

– Aș vrea să pot crede că are dreptate, spuse. Dar ai făcut tot ce ai putut.

– Bine, zise Angela curățându-și firmiturile din poală. Să începem. Ai vreo idee?

– Nu chiar. Problema cu versurile în occitană este că mesajul lor pare a fi extrem de clar, dar habar n-am care ar putea fi de fapt înțelesul lor. Așa că mă întreb dacă nu ar fi mai bine să începem cu inscripția în latină, sau mai degrabă cu literele de sub ea, și să vedem dacă îl putem identifica pe omul care a comandat gravarea pietrei.

– Are sens, spuse Angela. Sunt câteva internet café-uri nu departe de aici, pline de studenți nebărbieriți, neîngrijiți, care accesează probabil site-uri porno. Făcu o pauză și se uită la el cu un ochi critic. Te potrivești perfect.

Bronson alesese o deghizare rudimentară. Nu se mai bărbierise, cu toate că mai era nevoie de câteva zile pentru ca barba să devină observabilă și renunțase la cămașă și cravată în favoarea unui tricou neglijent, blugi și pantofi sport.

Zece minute mai târziu, intrau în prima cafenea pe care o identificase Angela.

Erau disponibile trei calculatoare, așa că își luară două cafele și începură să caute pe internet.

– Ești mulțumit de sugestia lui Jeremy cum că PO ar însemna *per ordo?* întrebă Angela.

– Da. Cred că ar trebui să considerăm cert acest lucru și să ne concentrăm să aflăm cine a fost LDA. Celălalt lucru pe care

l-a sugerat el este că gravarea a fost făcută în secolul I după Hristos. Angela, trebuie să ne mișcăm repede. După ceea ce s-a întâmplat cu Jackie, o să stau la calculatorul acesta numai o oră. Indiferent dacă o să găsim ceva sau nu în timpul ăsta, ne ridicăm și plecăm.

Angela aprobă din cap.

– Să începem simplu, rosti și introduse „LDA" pe Google, apăsă tasta de căutare și se aplecă în față în așteptare.

Rezultatul nu i-a surprins: aproape un milion și jumătate de răspunsuri, dar, din câte puteau observa la o privire rapidă, nici unul nu era folositor decât dacă erai încă interesat de Agenția londoneză de dezvoltare sau de Asociația de învățare a persoanelor cu dizabilități.

– Ar fi fost prea ușor, șopti Bronson. Să restrângem căutarea. Încearcă să găsești o listă de senatori romani și vezi dacă se potrivește vreunul.

Asta era mai ușor de zis decât de făcut, însă, până la sfârșitul orei pe care o alocase Bronson acestui demers, găsiseră detalii despre viețile a numeroși senatori, dar nici o listă pe care ar fi putut să o cerceteze cu atenție.

– OK, zise Bronson uitându-se repede la ceas. O ultimă încercare. Scrie „Senat roman LDA" și vezi ce apare.

Angela scrise și așteptară.

– Nimic, spuse Angela căutând în jos pe pagină.

– Așteaptă, rosti Bronson, ce e asta? Arătă spre intrarea „Pax Romana" care includea o referință la „LDA și Aurora". Încearcă aici, spuse el.

Angela deschise site-ul. În partea stângă a ecranului apăru o listă lungă de nume romane înșirate sub titlul „Membrii obișnuiți".

– Ce dracu' e asta? se întrebă Bronson cu voce tare.

– A, știu! zise Angela, derulând pagina în sus și în jos. Am auzit de asta. E un fel de roman online despre Roma antică. Îl poți citi sau poți scrie despre el, dacă vrei. Poți să și afli câteva lucruri.

Bronson se uită în jos peste lista cu nume, apoi se opri.

– Să fiu al dracului! Ia uită-te – este ăsta noroc chior sau nu? Și arătă spre numele Lucius Domitius Ahenobarbus aflat cam spre ultimul sfert al listei. Colaboratorii acestui site trebuie că folosesc numele romanilor care chiar au existat.

Angela copie numele și îl introduse pe Google.

– În mod cert, a existat, rosti ea uitându-se la ecran, și a fost consul în anul 16 înainte de Hristos. Poate că Jeremy a greșit datarea. Ar putea fi cam cu cincizeci de ani mai veche.

Bronson se aplecă și apăsă pe mouse.

– S-ar putea să fie chiar mai simplu de atât, spuse. Se pare că ăsta era un număr de familie destul de comun. Pe listă sunt zece oameni pe care îi cheamă Domitius Ahenobarbus, din care cinci au ca nume de botez Gnaeus, iar ceilalți cinci Lucius. Trei dintre cei pe care îi cheamă Lucius Domitius Ahenobarbus au fost consuli: cel pe care l-ai găsit în anul 16 înainte de Hristos, plus încă doi, în 94 înainte de Hristos și 44 tot înainte de Hristos.

– Dar al patrulea Lucius?

Bronson accesă un alt link.

– Aici e, dar acesta pare un pic diferit. Ca și ceilalți trei, și bărbatul acesta a primit la naștere numele Lucius Domitius Ahenobarbus, dar numele lui întreg a fost Nero Claudius Caesar Augustus Germanicus, cunoscut și ca Nero Claudius Drusus Germanicus. Pentru a complica și mai mult lucrurile, când a ajuns pe tronul imperiului, în 54 după Hristos, și-a luat numele de Nero Claudius Caesar Drusus.

Citi mai departe și chicoti.

– Dar este cunoscut mai bine ca împăratul care cânta în timp ce Roma ardea.

– Nero? Crezi că inscripția se referă la Nero?

Bronson scutură din cap.

– Mă îndoiesc, cu toate că se potrivește mai bine cu data estimată de Jeremy. El a sugerat că inițialele se refereau probabil la un consul sau senator. Să ne gândim un moment că inscripția ar fi fost realizată din ordinul lui Nero – nu ar fi mai probabil ca abrevierea PO NCCD să facă trimitere la numele lui imperial?

– Poate că inscripția a fost sculptată înainte ca el să devină împărat? sugeră Angela. Sau poate că se voia a fi personală, să sublinieze că acela care a realizat inscripția știa multe despre Nero și poate că era chiar rudă cu el.

– Să ieșim de aici, spuse Bronson uitându-se la ceas și ridicându-se să plece. Deci socotești că Nero merită o altă cercetare?

– Absolut, fu de acord Angela. Hai să găsim o altă cafenea.

II

Merseră cam o jumătate de kilometru până la o a doua cafenea pe care Angela o localizase mai devreme. Asta era aproape goală, probabil datorită orei, iar ei se așezară la calculatorul din capătul rândului, cel mai apropiat de peretele din spate al cafenelei.

– Ce facem de acum încolo?

– A dracului de bună întrebare. Nu sunt încă sigur că am luat-o în direcția bună, dar trebuie să începem de undeva. Uite, hai să uităm de LDA pentru moment. Jeremy a sugerat că restul literelor de pe piatră, MAM, erau inițialele zidarului care le-a inscripționat. Dar dacă există o altă explicație?

– Ascult.

– E un pic cam subțire, așa că ascultă-mă. Să presupunem că PO LDA înseamnă „din ordinul lui Lucius Dominitius Ahenobarbus" și că face referire la Nero însuși. Jeremy a presupus că *piatra* a fost inscripționată la instrucțiunile lui Nero. Dar să presupunem că nu fost așa. Să presupunem că poate Nero a ordonat să fie făcut cu totul altceva, o cu totul altă acțiune, iar o altă persoană, cu inițialele MAM, a hotărât că acel eveniment trebuia consemnat.

– Îmi pare rău, am pierdut șirul.

– Ia un exemplu din ziua de azi. Vedem destul de des monumente și pietre inscripționate în Marea Britanie care comemorează vreun eveniment: numele unor oameni care au murit în război sau datele unei clădiri care cândva a fost ridicată în locul acela, chestii de genul ăsta. Câteodată, la sfârșit, există o notă care explică faptul că piatra, sau ce o fi, a fost plătită de Clubul Rotary sau de alt grup. Ideea e că aceia care au plătit pentru piatră nu au nimic de-a face cu evenimentul descris de inscripție. Ei doar au aranjat ca monumentul să fie ridicat. Poate și aici e ceva asemănător.

– Vrei să spui că Nero a făcut ceva ce-ar putea fi descris de expresia „Aici odihnesc cei mincinoși", dar *altcineva*, MAM, a ordonat ca piatra să constituie o consemnare a ceea ce făcuse Nero?

– Exact. Și asta dovedește că orice ar fi făcut Nero era ilegal sau particular și nu avea nimic de-a face cu poziția lui de împărat. Așa că tot ce avem de făcut este să aflăm dacă el era în legătură cu cineva cu inițialele MAM. Dacă da, am putea avea ceva. Dacă nu, o luăm de la început.

Căutarea dură foarte puțin. În câteva minute, găsiră o posibilă potrivire.

– Acest bărbat se potrivește, spuse Angela. Numele lui era Marcus Asinius Marcellus și a fost senator în timpul ambilor împărați: Claudius și Nero. Ce e cel mai interesant e că ar fi trebuit să fie executat în anul 60 după Hristos din cauza implicării într-un complot legat de falsificarea unui testament. Toți complicii au fost executați cu sabia, dar el a fost iertat de Nero. Mă întreb de ce.

– Asta merită aflat.

Angela căută în josul paginii.

– Ah, uite aici. Marcellus era rudă îndepărtată cu împăratul. De asta l-a lăsat Nero în pace.

– Da, asta ar putea fi explicația.

– Nu înțeleg.

Bronson făcu o scurtă pauză pentru a-și pune ordine în gânduri.

– Să presupunem că împăratul l-a salvat pe Marcellus pentru că erau rude, desigur, dar și pentru un alt motiv. Nero nu era cunoscut pentru compasiunea lui. A fost unul dintre cei mai necruțători și însetați de sânge împărați romani – dacă memoria mă ajută, a ordonat să fie ucisă propria mamă –, așa că nu cred că un văr de-al cincilea sau ce i-o fi fost Marcellus l-ar fi făcut să-și piardă somnul. Dar să presupunem că Nero avea nevoie de serviciile cuiva care îi era dator, cineva în care să aibă încredere totală. În acest caz, inscripția are mai mult sens. Nero ordonase altceva, altceva ilegal sau particular, sau ambele, și îi ceruse lui Marcellus să o facă, poate chiar împotriva voinței lui. Poate că inscripția descrie tocmai acest *fapt*.

– Da, ai dreptate, *este* cam ciudat. Dar ce ordine să fi dat Nero?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Bronson se ridică și se întinse. Fusese o dimineață lungă.

- Mai e ceva. Cum ai descrie inscripția pe care am găsit-o pe piatră? Acele trei cuvinte latinești?

– Criptică, probabil.

– Exact. Presupunând că ai dreptate, de ce ar fi simțit Marcellus nevoia să execute o inscripție criptică? De ce nu a făcut o inscripție care să explice situația? Sau poate că exact asta a făcut în secțiunea care lipsește a pietrei? Poate că expresia latină pe care am găsit-o este chiar titlul inscripției?

Se opri și se uită la Angela.

– Trebuie să facem *mult mai multe* cercetări.

Două ore mai târziu, Angela era în camera de hotel a lui Bronson, înconjurată de cărți despre Imperiul Roman. Știau acum mult mai multe despre Nero, dar informațiile despre Marcellus erau îngrozitor de sporadice. Părea un personaj extrem de tenebros și nu găsiseră despre el nimic în plus față de ceea ce știau deja. Și tot nu aveau nici cea mai vagă idee la ce se referea inscripția aia.

– Chiar nu ajungem nicăieri cu asta, spuse Angela închizând una dintre cărțile de specialitate cu o izbitură nervoasă. O să încep să mă uit la a doua inscripție. Se ridică și se duse după haină. Voi fi în cea de-a treia cafenea de pe lista noastră dacă ai nevoie de mine.

– Bine, răspunse Bronson. Voi continua să mă chinui cu astea un timp. Ai grijă de tine.

– Voi avea, dar nu uita că nimeni nu mă caută pe mine, din câte știu.

Angela lucrase la calculator cam 20 de minute când ușa cafenelei se deschise. Un ofițer de poliție intră și se duse la fata de la tejghea.

– Bună ziua, domnișoară, zise ofițerul. Căutăm un bărbat despre care credem că a fost în zona asta, azi, mai devreme, și a folosit un calculator. Mă întreb dacă l-ați văzut pe aici.

Scoase o fotografie din mapa pe care o căra cu el și o puse pe tejghea. Când făcu asta, Angela văzu fața din poză și inima i se opri un moment când își dădu seama că era Chris.

– Îmi pare rău, rosti fata, mi-am început tura acum câteva ore și sunt sigură că nu a fost aici în după-amiaza asta. I-ați putea întreba pe clienți. Făcu un gest cu mâna, arătând spre cele aproximativ 20 de calculatoare și cele douăsprezece persoane care le foloseau. Unii sunt clienți fideli. Dar ce a făcut?

– Mă tem că nu sunt autorizat să vă spun, zise ofițerul.

Se duse la primul calculator ocupat și repetă întrebarea. Până ajunse la al treilea, lumea se strânsese în jurul lui, uitându-se la poză. Angela își dădu seama că, dacă *nu* se va duce și ea să se uite, va părea suspectă. Așa că, deși nu era foarte sigură pe picioare, se apropie și se uită la poza bărbatului pe care îl știa cel mai bine din lume.

– Și dumneavoastră, domnișoară? o întrebă ofițerul uitându-se direct la ea.

Angela clătină din cap.

– Nu, nu l-am văzut niciodată. Dar arată bine, nu?

Câteva fete dintr-un grup chicotiră, dar polițistul nu păru amuzat.

– Nu știu, rosti el și se întoarse să plece.

– Acest tip, întrebă fata de la tejghea, dacă apare ce trebuie să fac? Să fug și să mă ascund în toaletă sau să-i dau de băut? Vreau să spun, e periculos sau ce?

Ofițerul se gândi la întrebare câteva momente.

– Nu credem că vă va pune în pericol pe dumneavoastră personal, domnișoară, dar ar trebui să telefonați la secția din Parkside cât mai repede posibil. În cazul în care aveți nevoie, numărul este 358966.

Angela se întoarse la calculator și se strădui să mai rămână câteva minute, apoi se ridică.

– Ai găsit ce căutai, iubire? o întrebă fata.

Angela clătină din cap.

– *Niciodată* nu am găsit exact ceea ce am căutat, replică ea cu un zâmbet ușor, gândindu-se la preferințele ei față de bărbați.

– Nenorociții de polițiști te caută, Chris, îl anunță Angela în momentul în care închise în urma ei ușa camerei de hotel.

Îi povesti repede ce se întâmplase la cafenea.

– Deci știu că am folosit internetul? spuse Bronson.

– Da, ți-am zis. Aveau chiar și poza ta și spuneau că ai fost în zonă azi-dimineață.

– Isuse, băieții ăștia sunt buni, șopti Bronson. Au chiar și poliția care le face treburile murdare. Sunt mult mai periculoși decât am crezut.

– Pot înțelege că poliția te caută din cauza morții lui Mark, dar cum e posibil să fi aflat că ai folosit internet-café-urile?

– M-am gândit de la bun început că italienii ăștia au un sistem de monitorizare a internetului – de asta a murit Jackie. Au un contact în poliția britanică pe care îl informează despre cercetările pe care le facem, ceea ce înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Trebuie să o ștergem de aici cât mai repede.

– Unde? întrebă Angela.

– În Italia, unde a început totul.

– Dar nu crezi că, dacă poliția te caută deja prin cafenele, o face și în porturi, și aeroporturi?

– Da, desigur, spuse Bronson, dar m-am asigurat că pașaportul meu rămâne în casă și nu am nici un dubiu că au intrat și l-au văzut deja. Poate că au pe cineva la pândă în fiecare aeroport, dar nu se așteaptă să plec din țară fără pașaport. Și exact asta voi face. Le va fi mult mai greu să ne găsească în Europa.

– Credeam că Interpolul ajută la cooperarea internațională dintre forțele de poliție.

– Vezi să nu! Interpolul este un concept minunat, dar este și un sistem imens. Ca să obții ceva folositor, trebuie să completezi formulare, să vorbești cu persoanele cu care trebuie și, chiar și așa, îți va lua o groază de timp să cerni informațiile. Oricum, nu e chiar atât de greu să plecăm din Marea Britanie fără să fim detectați. *Ai* pașaportul și permisul de conducere la tine?

Angela dădu din cap.

– Bine. Acum, vreau să iei banii ăștia – băgă mâna în buzunar, scoase un teanc de bancnote și le numără pe masă –, sunt pe puțin o mie cinci sute de lire. Folosește-i ca avans și du-te să cumperi o mașină uzată pe numele tău. Un Chrysler Voyager, un Renault Espace, chiar și o dubiță Ford Transit ca ultimă opțiune, și asigur-o ca să poată fi condusă pe continent.

– Și apoi?

– Apoi, răspunse Bronson, rânjind din nou, ne ducem să facem cumpărături pentru o baie nouă.

16

I

Puțin după ora 6, Jeremy Goldman ieși pe porțile muzeului și se uită în ambele direcții înainte de a se îndrepta spre strada Great Russell. Telefonul Angelei îl îngrijorase mai mult decât voia să recunoască, iar sentimentul de neliniște crescuse după incidentul cu francezul.

Ceva mai devreme în după-amiaza aceea, ca răspuns la un telefon primit de la recepție, se dusese să se vadă cu un antropolog francez pe nume Jean-Paul Pannetier, care pretindea că îl cunoaște. Numele nu-i spunea nimic, dar, deoarece lucrase cu specialiști din diverse domenii și din toată lumea, vizitele neanunțate nu erau neobișnuite.

Dar când i se prezentase vizitatorului, francezul păruse confuz și îi explicase că îl căuta de fapt pe *Roger* Goldman, nu pe Jeremy Goldman, după care părăsi clădirea.

Se jucase cu mobilul tot timpul cât stătuse în muzeu și Goldman bănuia că Pannetier îl folosise ca să-i facă poze. Acest lucru a fost destul de ciudat, dar ceea ce îl preocupa mai mult era că verificase în fișierul academiei și nu găsise nici o referire la Roger Goldman. De fapt, nici la Jean-Paul Pannetier. Exista un Pallentier, un Pantonnier, dar nici un Pannetier. Desigur, ar

fi putut să audă greșit – în muzeu era destul de mult zgomot –, dar incidentul, corelat cu avertismentul Angelei, îl îngrijora.

Așa că, atunci când ieși în forfota de seară de pe Great Russell, pentru prima dată în viața lui, Goldman deveni atent la ceea ce se întâmpla în jurul lui. Numărul mare de pietoni îl împiedica însă să vadă dacă-l urmărește cineva.

Bine că măcar nu avea mult de mers – doar până la stația de metrou din Russel Square. Merse pe Great Russell, uitându-se din când în când în urma lui, cercetând traficul și trotuarele, apoi o luă pe Montague Street.

Până acolo, Goldman nu văzuse nimic care să-l îngrijoreze, dar, când se mai uită o dată în urma lui, observă un ins cu părul negru care începu să alerge direct spre el. Și mai alarmat, își încrucișă privirea cu un bărbat gras care conducea o mașină ce se deplasa încet, un individ pe care îl recunoscu instantaneu ca fiind acel Jean-Paul Pannetier care îl vizitase mai devreme, la muzeu.

Goldman nu ezită. Coborî de pe trotuar și o luă la fugă, ferindu-se de mașinile din trafic, vrând să ajungă pe partea opusă a străzii. În spatele lui, în timp ce ocolea mașinile, taxiurile și camionetele, se auzi un vacarm de huiduieli, dar el continuă să alerge spre celălalt trotuar și spre siguranța stației de metrou.

Aproape că reuși.

În timp ce fugea prin spatele unei mașini, Goldman întoarse privirea și, pur și simplu, nu-l văzu pe motociclistul care o depășea în viteză. Când îl zări, era la numai câțiva metri de el. Motociclistul frână brusc și Goldman sări instinctiv într-o parte pentru a-l evita.

Roata din față a motocicletei îl lovi în piciorul stâng și îl trânti într-o parte. Dădu din mâini pentru a-și recăpăta echilibrul, se împiedică și aproape căzu, dar se redresă. Aruncă din nou o privire scurtă în spate și reîncepu să fugă în zigzag,

clătinându-se ușor. Bărbatul pe care-l recunoscuse era la câțiva pași și Goldman grăbi pasul.

Dar când se uită din nou în față, tot ce mai putu să vadă fu partea frontală a unui taxi negru. Pentru Goldman era ca și cum totul se întâmpla cu încetinitorul. Șoferul apăsă pe frână, roțile se blocară, dar taxiul continua să înainteze direct spre el. Goldman trecu printr-un moment de teroare, apoi avu loc impactul dur și botul mașinii îl izbi în piept. Simți o durere mistuitoare, apoi se făcu întuneric.

II

După mai puțin de o oră și jumătate, Angela intră din nou în camera de hotel.

– Te-ai mișcat repede, spuse Bronson ridicându-și ochii din cartea pe care o studia.

– Am găsit un garaj în Newmarket Road care vinde mașini la mâna a doua. Am cumpărat un Renault Espace vechi de șapte ani. A cam început să fie mâncat de rugină, dar are un aspect decent, cauciucuri bune și aproape toate verificările tehnice făcute. Toate astea pentru două mii nouă sute nouăzeci și cinci de lire. M-am tocmit cu vânzătorul la două mii cinci sute și i-am spus să uite de garanție, care oricum era aproape inutilă. Cinci sute ca avans și restul în rate.

– Excelent, spuse Bronson începând să împacheteze cărțile științifice pe care le cumpărase Angela. E ideal. Bine, hai să pornim la drum.

În timp ce Bronson ducea bagajele la mașină, Angela predă cheia camerei și plăti cu bani gheață.

– Deci, unde mergem acum? întrebă ea câteva minute mai târziu, când Bronson țâșnea pe A10 spre M11, centura Londrei,

chiar la sud de Trumpington. Știu că vrei să treci canalul, dar care era faza cu baia nouă?

– Criminalii ăia o să încerce să mă caute pe mine, dar nu și pe tine. Și, chiar dacă vor încerca să te găsească, vor căuta, sper, o Angela Bronson, nu o domnișoară pe nume Angela Lewis. Umplem portbagajul cu cutii de mobilă demontabilă și luăm un feribot de la Dover. Iar eu o să stau ascuns sub cutii.

Angela se holbă la el.

– Vorbești serios?

– Absolut. Cele două puncte de control de la Dover și Calais sunt aproape rudimentare, asta ca să nu zic mai mult. Ăsta e cel mai simplu mod la care mă pot gândi pentru traversarea canalului.

– Și dacă mă opresc?

– Le zici că nu știi de mine. Spune-le că nu m-ai mai văzut de câteva săptămâni. Prefă-te surprinsă dacă mă caută cineva. N-ai auzit de moartea lui Mark și zi-le că ai cumpărat o casă dărăpănată în Dordogne – chiar lângă Cahors – și că ai luat câteva pachete din cele mai bune materiale de la B&Q pentru a reface baia.

– Și ce fac dacă mă duc zona în care se fac inspecțiile și încep să descarce cutiile?

– În acest caz, rosti Bronson, în momentul în care mă găsesc, sari și te ascunzi în spatele celui mai masiv vameș pe care îl vezi. Ești îngrozită pentru că te-am amenințat cu arma ca să mă ajuți să scap din Marea Britanie. Ești o victimă, nu un complice. Eu o să-ți susțin povestea.

– Dar nu ai armă, obiectă Angela.

– Ba am!

Bronson scoase Browningul din buzunarul jachetei.

– De unde dracu' a apărut ăsta?

Bronson îi explică pe scurt despre spargerea eșuată din casa din Italia.

– Știi că ai putea merge la închisoare pentru armă?

– Știu, dar mai știu și că oamenii cu care ne luptăm au omorât cel puțin o dată, așa că îmi asum riscul când am de-a face cu criminalii.

– Și tu ești considerat criminal, îți amintești? sublinie Angela. Așa că, dacă te găsesc cu armă, e și mai rău.

Bronson ridică din umeri.

– Știu, dar asta este problema mea, nu a ta. Voi face tot ce pot ca să te protejez.

O oră mai târziu, Bronson ieșea din depozitul B&Q din Thurrock cu un cărucior plin. Încărcă totul cu grijă în portbagajul Renaultului, asigurându-se că în mijloc se află cada de acril cu gura în jos.

Porniră din nou, traversară Tamisa pe la Hartford și intrară pe autostrada spre Dover. Bronson trase la ultima zonă de servicii și opri mașina în cea mai pustie parte a parcării.

– E timpul să mă „împachetez", spuse ușor, cu o voce în care se simțea îngrijorarea.

Dacă îi era descoperită ascunzătoarea nu exista nici o certitudine că poliția va crede povestea cum că o forțase pe Angela să-l scoată din țară. Dacă treaba nu mergea bine, amândoi puteau sfârși ca oaspeți ai Maiestății Sale.

Se vârî în partea din spate a mașinii, sub cadă. Era înghesuit, dar, trăgându-și picioarele la piept, reuși să intre. Angela puse cutiile peste cadă și în jurul ei până o acoperi, se așeză la volan și părăsi parcarea.

În port, cumpără un bilet dus-întors valabil cinci zile de la unul dintre birourile cu bilete reduse și porni spre docurile din est, urmând semnele „Îmbarcare". La punctul de control vamal, dădu pașaportul, care fu trecut prin cititorul electronic ce scoase un piuit de confirmare. Ofițerul de poliție francez se uită la coperta maro și îi făcu semn cu mâna să treacă.

Chiar dincolo de cele două gherete mai era un semn pentru îmbarcare, dar, când să accelereze spre el, în fața mașinii îi apăru un bărbat gras care îi făcu semn să o ia la stânga, spre zona de control.

Angela înjură încet, dar îi zâmbi amabilă și o luă spre zona de control. În interior, unul dintre ofițeri veni spre ea și femeia coborî geamul mașinii pentru ca el să se uite în spate.

– Visul franțuzesc? întrebă ofițerul. Oameni care cumpără lucruri din Marea Britanie încercând să renoveze ruine din Franța nu sunt o priveliște chiar rară în Dover.

– Poftim? răspunse Angela.

– O căsuță de piatră la marginea unui sat din Bretania? întrebă el cu un rânjet. Aveți nevoie de o mică restaurare?

– Înlocuiți Bretania cu Dordogne, spuse Angela răspunzându-i la zâmbet, și aproape ați nimerit. E mai mult un orășel decât un sat. Cahors. Îl cunoașteți?

Ofițerul dădu din cap.

– Am auzit de el, dar nu am fost niciodată acolo. Ce aveți în portbagaj?

– Cea mai mare parte din baia principală sau cel puțin ăsta e planul dacă îi conving pe constructori s-o instaleze. Vreți să aruncați o privire?

– Nu, mulțumesc. Se dădu un pas înapoi și îi făcu semn cu mâna să treacă. Puteți pleca! spuse el.

Cu inima zbătându-i-se în piept, Angela îi făcu relaxată cu mâna, bägă în viteză și porni spre poarta de ieșire care se deschidea automat. Trecuseră.

III

Angela se amestecă printre cu ceilalți pasageri, hoinărind prin magazinul de pe feribot, apoi se așeză într-una dintre săli,

aşteptând să acosteze la Calais. Dar, în ciuda faptului că părea de un calm absolut, era torturată de griji.

Ce ar face dacă poliţia franceză ar aştepta-o pe celălalt mal al canalului? Avea Chris destul aer? Dacă va deschide portbagajul undeva în Franţa numai ca să afle că a condus cu un cadavru în portbabaj? Ce s-ar face atunci?

Se simţi aproape uşurată când auzi anunţul prin care li se cerea şoferilor să meargă spre punţile cu maşini. Cel puţin, aşteptarea se terminase.

La două ore după ce suise maşina pe vas, Angela coborî de pe rampa feribotului pe pământ francez şi se alătură cozii de maşini englezeşti care se îndreptau spre autostradă. Nu văzuse poliţie sau vameşi şi nimeni nu păruse interesat de ea sau de oricine altcineva care coborâse de pe feribot. Cei mai mulţi şoferi păreau să se îndrepte către autostrada A26 spre Paris, dar Bronson îi spusese să stea departe de drumurile cu plată şi să se îndrepte în schimb spre Boulogne, pe D940. Căută o parcare izolată unde putea să-l scape din închisoarea lui de acril roz – aleseseră cada în funcţie de mărime, formă şi preţ, nu de culoare.

După-amiaza se transformă în seară, iar în timp ce se întuneca, Angela conduse pe drumul de coastă spre Sangatte şi apoi către Escalles. Chiar la capătul satului, găsi o parcare goală care dădea spre mare şi spre Capul Blanc-Nez. Parcă maşina în colţul cel mai îndepărtat şi, înainte de a deschide portbagajul, verifică dacă fusese urmărită. Apoi, dădu la o parte cutiile care acopereau cada. În vreme ce se strecura afară, Bronson scoase un geamăt încet.

– Eşti OK?

– Mă simt ca şi cum aş fi coborât cascada Niagara într-un butoi, spuse Bronson gemând şi întinzându-se. Mă doare fiecare

mușchi, fiecare încheietură din tot corpul și sunt țeapăn ca un băț. Ai niște aspirine sau orice altceva?

– Bărbații! îl tachină ea. La cel mai mic disconfort, vă transformați în niște plângăcioși.

Își deschise geanta și scoase o folie cu câteva pastile.

– Dacă aș fi în locul tău, aș lua câteva. Vrei să șofezi?

Bronson clătină din cap.

– Sub nici o formă. Am să stau pe scaunul din dreapta, iar tu o să conduci.

Douăzeci de minute mai târziu se îndreptau pe A16 spre sud.

În timp ce conducea, Angela îl informă pe Bronson despre ce găsise înainte ca poliția să intre în cafeneaua din Cambridge.

– Mi se pare că a doua inscripție este legată de catari.

– Catari? Asta a sugerat și Jeremy, dar nu sunt sigur că are prea mult sens. Nu știu prea multe despre ei, dar sunt convins că nu au avut nimic de-a face cu Roma secolului I. Au apărut cu o mie de ani mai târziu.

– Știu, aprobă Angela, și ținutul lor natal a fost sudul Franței, nu Italia. Versurile par să aibă un puternic și distinct iz catar. Unele dintre expresii, cum ar fi „binele", „spirite pure" și „lumea devine perfectă", sunt aproape exclusiv catare. „Cei perfecți" sau *perfecti*, adică preoții, se refereau la ei înșiși folosind expresia „oameni buni" și credeau că religia lor era pură. Una dintre problemele legate de catari este că tot ceea ce se știe despre ei a fost scris de către dușmanii lor, cum ar fi de exemplu Biserica Catolică, așa că e ca și cum ai citi istoria celui de-al Doilea Război Mondial scrisă în întregime din perspectiva naziștilor. Dar știm că mișcarea lor a fost legată sau poate chiar derivată de secta bogomilă, care își avea originea în Europa de Est. Asta era o altă religie dualistă, una dintre cele multe care au înflorit în secolele al X-lea și al XI-lea.

– În ce credeau? De ce se opunea Biserica Catolică așa de mult?

– Catarii credeau că Dumnezeul venerat de Biserica Catolică era un impostor, o zeitate care îl uzurpase pe adevăratul Dumnezeu și care era de fapt dracul. Conform acestei definiții, Biserica Catolică era un rău abominabil, iar preoții și episcopii erau socotiți a fi în serviciul lui Lucifer. De asemenea, au scos în evidență și corupția din sânul bisericii, considerând-o o dovadă parțială a teoriei lor.

– Îmi dau seama că Roma s-a simțit ultragiată. Dar oare acești catari nu erau destul de puternici ca să aibă o influență reală?

– Asta depinde de ce înțelegi prin „puternici". Centrul lor de putere era în sudul Franței și există multe dovezi care sugerează că oamenii din regiune au îmbrățișat catarismul ca o alternativă reală la Biserica Catolică, pe care mulți o considerau ca fiind coruptă în totalitate. Contrastul dintre cele două religii era enorm. Reprezentanții de rang înalt ai Bisericii Catolice trăiau într-o splendoare care în mod normal e asociată cu regalitatea sau nobilimea. Dar preoții catari nu aveau nici un fel de posesiuni, cu excepția unei sutane negre și a unui cordon lung folosit pe post de curea, și trăiau numai din pomeni și din milă. Când acceptau *consolamentum*, jurământul pe care îl făceau ca să devină preoți sau *perfecti*, își cedau comunității toate bunurile lumești. De asemenea, erau vegetarieni și nu mâncau nici măcar produse de origină animală, cum ar fi ouăle sau laptele, și erau celibatari.

– Nu pare foarte distractiv.

– Nu era, dar regimul acesta era respectat numai de *perfecti*. Adepții religiei – cunoscuți sub numele de *credentes* – aveau mai multă libertate și mulți acceptau *consolamentum* când erau pe patul de moarte, iar celibatul nu mai reprezenta o problemă.

După părerea mea, această religie a devenit atât de populară în sudul Franței tocmai pentru că acești *perfecti* erau atât de devotați și umili. În mod semnificativ, în rândurile catarilor se aflau membri care aparțineau unora dintre cele mai importante și bogate familii din regiune. Totuși, dacă stai să te gândești, simpla existență a religiei *era* o adevărată amenințare la adresa Bisericii Catolice.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– La sfârșitul secolului al XII-lea, papa Eugene al III-lea a încercat să-i convingă cu vorbă bună. A trimis oameni în Franța, cum ar fi Bernard de Clairvaux, cardinalul Peter și Henry de Albano, pentru a încerca să reducă influența catarilor, dar nici unul dintre ei nu a avut cu adevărat succes. Nici măsurile luate de consiliile diferitelor religii nu au avut efect, iar când pe tronul papal a ajuns, în 1198, Inocențiu al III-lea, acesta a decis să-i suprime pe catari prin orice mijloace posibile. În ianuarie 1208, a trimis un bărbat pe nume Pierre de Castelnau, un nunțiu papal, la contele Raymond de Toulouse, care era atunci liderul catarilor. Întâlnirea lor a fost destul de dură, iar în ziua următoare de Castelnau a fost atacat de niște necunoscuți și omorât. Asta i-a oferit lui Inocențiu scuza de care avea nevoie și a pornit o cruciadă împotriva acestui ordin religios. Cruciada albigensiană – catarii erau cunoscuți și ca albigensieni – care a durat patruzeci de ani și a fost unul dintre cele mai sângeroase episoade din istoria Bisericii.

– Totul e foarte interesant, remarcă Bronson, dar tot nu înțeleg ce au de-a face toate astea cu două pietre inscripționate și zidite într-un perete dintr-o casă din Italia.

– Nici eu, spuse Angela. Asta e problema. Dar mai am câteva cărți prin care doresc să mă uit, așa că poate vom avea niște răspunsuri până mâine.

Începuse să se lase întunericul, așa că se gândiră să caute un loc unde să-și petreacă noaptea.

– Cea mai bună alegere ar fi o pensiune mică. Nu vrem să mergem într-un loc unde să trebuiască să ne folosim cărțile de credit.

– N-or să vrea să ne vadă pașapoartele?

– S-a renunțat la legea aia veche a guvernului francez cu ceva timp în urmă. Acum, singurul lucru care contează este dacă ai sau nu bani să achiți nota.

După 20 de minute, se cazară într-un motel aproape de centrul unui sat, nu departe de Evreux.

Luară cina târziu, se plimbară prin sat și găsiră un mic internet café cu câteva computere.

– O să-mi verific e-mailul, spuse Angela și plăti pentru a avea acces la calculator timp de o oră.

Majoritatea noutăților primite pe e-mail erau dintre cele obișnuite pe care oricine are un cont le primește zilnic, așa că trecu repede peste ele, ștergând spamurile. La sfârșitul listei erau câteva e-mailuri de la administrația muzeului, pe care le deschise ca să le citească. Primul era de rutină, amintind personalului de un eveniment care urma să aibă loc, dar, când îl deschise pe al doilea, se dădu în spate cu un strigăt șocat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bronson.

– Jeremy Goldman, răspunse. Conform mesajului, a murit azi într-un accident, chiar pe strada de lângă muzeu.

Pentru o secundă, Bronson nu zise nimic.

– Spune ce s-a întâmplat?

– Nu spune decât că a fost implicat într-un accident rutier pe Montague Street și că a fost declarat mort la sosirea la spital.

Se răsuci pe scaun, ca să se uite la Bronson.

– Crezi că a fost un accident?

Fața îi era albă.

– Nu, zise el. Și nici tu nu crezi. Apoi, înjură în șoaptă. Întâi Jackie, apoi Mark și acum Jeremy. Îi voi vâna pe nenorociții ăștia și, jur pe Dumnezeu, îi voi prinde.

17

I

Amândoi știau că avea să fie o zi lungă. Bronson voia să ajungă în seara aceea la casa din Italia a familiei Hampton, o călătorie de aproximativ 1600 de kilometri, care era posibilă doar dacă ar fi mers pe autostrăzi. Se sculară la 7, renunțară la micul dejun, achitară camera și cina cu bani-gheață și plecară.

Când, cu o seară înainte, Bronson se dusese în camera lui, Angela rămăsese în a ei, căutând prin cărțile pe care le cumpărase din Cambridge. Era obosită, dar ideea îi venise în timp ce se uita la ecranul calculatorului din a treia cafenea din Cambridge.

În vreme ce Bronson conducea, ea îi explică teoria, apelând din când în când la un carnețel în care notase niște observații cu scrisul ei mic, îngrijit.

– Cred că Jeremy avea dreptate, începu ea. Cel puțin o parte din acest puzzle se referă la catari și la cruciada albigensiană, dar poate nu în felul în care ne imaginăm. Dacă presupunem că versurile celei de-a doua strofe au fost scrise despre și poate chiar de catari, atunci unele trimiteri încep să capete înțeles. Cel mai evident exemplu este „muntele sigur". Asta este o expresie neobișnuită și nu există nici un motiv evident pentru care cineva s-ar referi la un munte ca fiind „sigur", numai dacă

nu era cumva catar. Atunci, cuvintele pot fi recunoscute ca fiind o trimitere directă la fortăreaţa Montségur al cărei nume în occitană înseamnă de fapt „munte sigur". A fost ultimul bastion important al religiei care a dispărut în urma cruciadei din 1244.

– Dacă te uiţi la primul vers al inscripţiei, nu numai cuvintele „munte sigur" capătă înţeles, dar primele două versuri descriu probabil chiar sfârşitul asediului: „Din muntele sigur a coborât adevărul, Abandonat de toţi cei care salvează binele". Am vorbit puţin despre asta noaptea trecută, îţi aminteşti? Existau două categorii de catari. Preoţii, care erau recunoscuţi ca fiind *parfaits* sau perfecţi, şi credincioşii, care erau numiţi *credentes*, dar interesant este că nici unii dintre ei nu se refereau la ei înşişi ca fiind catari. De fapt, există câteva sugestii conform cărora numele – derivat, se crede, din grecescul *katharoi*, care înseamnă „cei puri" – era folosit numai de persoanele din afara religiei. Catarii aproape întotdeauna s-au referit la ei înşişi ca la *bons hommes* sau *bonnes femmes* – bărbaţi buni şi femei bune –, aşa că, atunci când Montségur a căzut în cele din urmă, s-ar fi putut spune că a fost „abandonat de toţi cei care salvează binele" deoarece cei *parfaits* nu au plecat, ci au fost executaţi pe loc.

– Şi „adevărul" care a coborât? Ce dracu' înseamnă asta? întrebă Bronson.

Angela îi zâmbi.

– Am o idee despre asta, dar mai întâi sunt câteva alte lucruri pe care trebuie să le înţelegi.

– OK, profesore. Să le auzim.

– Bine. Am presupus că aceste versuri au legătură cu catarii şi am lucrat pornind de la această ipoteză. Am început cu începutul, cu titlul GB PS DDDBE. Îţi aminteşti că Jeremy a crezut că această expresie se referă probabil la ceva ce a fost de uz comun în jurul secolului al XIV-lea, ceva la fel de clar

și evident oamenilor ca RIP din zilele noastre? M-am întrebat dacă expresia fusese alterată, dacă înțelesul ei fusese modificat sau distorsionat, la fel ca RIP. Întreabă-i astăzi pe oameni ce înseamnă literele astea și ei îți vor spune *rest in peace,* dar nu e așa. Inițialele se referă la expresia latină *requiescat in pace.*

– Dar astea înseamnă mai mult sau mai puțin același lucru, nu-i așa? întrebă Bronson.

– Da, „odihnească-se în pace", dar ideea e că majoritatea oamenilor nu știe că atunci când spune RIP citează de fapt o expresie latină, și nu una englezească. Așa că m-am întrebat dacă asta nu a fost tot o veche expresie latină care a fost modificată. Dar am greșit. Nu a fost. Era pur occitană și pur catară. Am început cu GB, dar nu m-a dus nicăieri. Apoi, m-am uitat la celelalte inițiale, în special la ultimele cinci, DDDBE. După ce le-am înțeles pe acestea, PS a devenit evident și problema era doar să aflu înțelesul lui GB, iar asta nu a fost prea dificil după ce am decodat celelalte litere.

– Deci acele inițiale se referă la o persoană? întrebă Bronson.

Angela dădu din cap.

– Cred că GB era Guillaume Bélibaste.

– N-am auzit niciodată de el.

– N-aveai cum, dacă nu ai studiat istoria medievală a Franței. Guillaume Bélibaste este ultimul *parfait* cunoscut și a fost ars de viu în 1321. Asta era metoda de execuție preferată de Vatican în cazul ereticilor care, în Evul Mediu, însemnau oricine nu era de acord cu papa.

– Deci ce înseamnă titlul?

– Când catarismul era pe moarte, răspunse Angela uitându-se în caietul ei, se spuneau rugăciuni care începeau cu o anumită expresie occitană: *Payre sant, Dieu dreiturier dels bons esperits.* Inițialele acestei expresii sunt PS DDDBE care, în mare, se traduc prin „Dumnezeule sfânt, adevăratul Dumnezeu al

sufletelor pure" și care este cumva asemănătoare cu începutul rugăciunii Domnului: „Tatăl nostru care ești în ceruri". Era o expresie comună în acele vremuri și încă poate fi întâlnită în regiunea Languedoc din Franța. În conformitate cu aceste cărți, există un exemplu extrem de edificator gravat pe o piatră din Minerve, în Herault, unde un grup de catari s-a refugiat după masacrul din Béziers, când aproximativ douăzeci de mii de oameni au fost măcelăriți de cruciați. Dar era doar o amânare temporară. În 1210, cam o sută optzeci de *parfaits* au fost arși de vii de către cruciați.

– Asta e ceea ce spaniolii au denumit un autodafé?

– Nu. Execuția ereticilor nu a avut niciodată loc în timpul unui autodafé. Expresia însemna doar „act de credință" și era condus de Inchiziție. Era un eveniment public care dura ore, uneori zile, și care implica adesea mii de spectatori. Începea cu o mesă urmată de rugăciuni, apoi de procesiunea celor găsiți vinovați de erezie și de citirea sentințelor. Pedeapsa era executată numai după terminarea autodaféului.

– Oamenii ieșeau în față și se confesau?

Angela râse.

– Nu sau, în orice caz, nu foarte des. Potrivit mărturiilor istorice, cei mai mulți dintre așa-zișii eretici erau pârâți de vecinii lor și e destul de sigur că sosirea Inchiziției le oferea o ocazie minunată de a tranșa dispute vechi. Problema cu care se confruntau cei acuzați era că nu puteau învinge niciodată. Dacă recunoșteau orice acuzație le-ar fi adus Inchiziția, atunci erau condamnați la moarte pe rug. Dacă respingeau acuzațiile, erau torturați până mărturiseau. În ceea ce-i privea pe inchizitori, nici nu se punea problema ca un acuzat să fie nevinovat – faptul că fusese formulată o acuzație era o dovadă suficientă de vinovăție și tot ce aveau de făcut era să obțină o declarație semnată de la eretic. Asta presupunea întotdeauna

o tortură prelungită și inventivă, care avea loc pe ascuns, în camere de tortură special amenajate. Inchizitorilor li se interzisese să facă vărsare de sânge în timpul interogatoriilor sau a execuției, așa că făceau uz de instrumente pentru dislocarea încheieturilor. S-a folosit și arderea membrelor la foc încet, de obicei a picioarelor, astfel încât ereticul să poată fi capabil să semneze confesiunea folosindu-și mâinile când totul se termina.

– Drăguți oameni, observă sec Bronson.

– Scopul lor era să provoace cea mai mare durere posibilă pentru perioade lungi de timp, așa că s-au specializat în metode care necesitau un efort minim din partea celor care se ocupau de interogări, așa că ereticii aveau destulă vreme ca să se roage pentru îndurare. Aprinderea unui foc, de exemplu, sau ridicarea victimei pentru a i se disloca încheieturile durează doar câteva minute, însă ereticul ar fi agonizat ore sau zile. Una dintre metodele lor favorite era cizma de fier. Puneau piciorul victimei într-o cizmă de oțel, apoi băteau în jurul piciorului bucăți de lemn, zdrobind fluierul și glezna piciorului. Asta era destul de rău, dar era numai primul pas. Ca rafinament, turnau apă în cizmă și îl lăsau pe om așa peste noapte. Marginile de lemn absorbeau apa și se umflau, crescând presiunea asupra părții inferioare a piciorului. După câteva ore, în timp ce torționarii dormeau profund sau se rugau în genunchi, oasele fluierului piciorului și ale gleznei erau rupte, mușchii – făcuți fâșii și, în mod sigur, omul acela nu ar mai fi putut merge din nou. Dacă execuția era necesară, singura metodă aprobată de Vatican era arderea pe rug, deoarece nu vărsa sângele victimei, dar chiar și atunci existau rafinamente. Dezicerea în ultimul moment le aducea condamnaților o favoare, fiind strangulați înainte de a se aprinde rugul. Ereticii care refuzau să se dezică erau făcuți să sufere și mai mult prin folosirea unor lemne care ardeau greu. Călăii ar fi putut să adauge lemn ud sau verde, care ar fi generat

un fum înecăcios ce ar fi omorât victimele înainte de a ajunge focul la ei – un neînsemnat act de milă. Ca metodă de execuție, arderea oferă o varietate considerabilă de metode și, din câte se pare, spaniolii și portughezii erau foarte pricepuți la asta. E drept că aveau și o grămadă de victime cu care să exerseze.

– Iar francezii?

– Presupunerea mea este că ei doar își legau victimele de pari de lemn, aprindeau focul și așteptau ca victimele să țipe pentru a cere îndurare.

Angela rămase tăcută în vreme ce Renaultul Espace gonea pe autostradă, îndreptându-se spre sud-est, către granița cu Italia, cu portbagajul încă plin de cutiile pe care le cumpăraseră de la B&Q.

– OK, recunoscu Bronson, dar tot nu înțeleg cu ce ne poate ajuta asta. Casa familiei Hampton este în Italia, nu în Franța, și, chiar dacă ai dreptate, iar cea de-a doua inscripție se referă la catari, cealaltă este scrisă în latină și e cu aproape o mie cinci sute de ani mai veche. Deci ce legătură poate exista între ele?

– Ei bine, am o teorie. Este o idee nebunească, dar răspunde cel puțin la una dintre întrebările tale.

– Ia încearcă-mă.

– În primul rând, trebuie să ne întoarcem înapoi în 1244 și la sfârșitul asediului de la Montségur, când garnizoana fortăreței s-a predat în cele din urmă. Fusese un asediu lung și dificil, dar, judecând realist, nu putea avea decât un singur rezultat și toată lumea îl știa. La 1 martie în acel an, copleșiți și rămânând fără apă și mâncare, în cele din urmă, asediații au capitulat. Acest asediu ținuse ocupat timp de câteva luni un mare număr de soldați și presupusese costuri enorme pentru cruciați. În plus, papa inițiase cruciada albigensiană cu intenția clară de a distruge complet erezia catară și se știa că în fortăreață se refugiaseră în

jur de două sute de *parfaits*. În aproape orice alt caz, apărătorii oraşelor şi castelelor capturate de cruciaţi au fost măcelăriţi fără milă. Deci, ce condiţii crezi că au propus cruciaţii?

– Probabil, să aleagă între decapitare, spânzurare sau ardere pe rug.

– Exact, spuse Angela. Asta este mai mult sau mai puţin ce ar fi ghicit orice observator imparţial. Ai vrea să ştii ce condiţii au oferit de fapt?

– Mai rele decât astea?

Angela clătină din cap şi se uită din nou în carneţel.

– Ascultă aici. În primul rând, soldaţilor – adică soldaţilor mercenari şi altor angajaţi din garnizoana din Montségur – li se permitea să plece cu toate bunurile şi armele lor şi erau iertaţi pentru rolul avut în apărarea garnizoanei.

– Bine, zise Bronson calm, presupun că ei nu erau eretici. Vreau să spun, nu erau catari, doar oameni angajaţi de ei?

– Sunt de acord, rosti Angela. Ai auzit vreodată de un loc numit Bram?

– Nu.

– A fost o altă fortăreaţă catară care a capitulat în 1210, după un asediu de trei zile, dar nu este nimic semnificativ în asta. Dar, curând după aceea, când cruciaţii conduşi de Simon de Montfort au încercat să...

– Simon care? întrebă Bronson.

– Simon de Montford. A fost comandantul cruciaţilor în acea perioadă şi a încercat să captureze cele patru castele de la Lastours, la nord de Carcassonne, dar a întâmpinat o rezistenţă înverşunată. Pentru a-i convinge pe asediaţi să renunţe la luptă, oamenii lui Simon au luat o sută de prizonieri din cei pe care i-au capturat la Bram şi le-au tăiat buzele, nasurile şi urechile. Apoi, le-au scos ochii, cu excepţia unuia singur, pe care

l-au lăsat cu un singur ochi, astfel încât să-i poată conduce pe ceilalți într-o paradă însângerată prin fața castelelor.

– Dumnezeule! șopti Bronson. A funcționat tactica?

– Bineînțeles că nu. Doar i-a îndârjit pe asediați să lupte în continuare pentru a evita să aibă aceeași soartă. Castelele au căzut, dar nu mai devreme de un an. Ăsta e numai un exemplu de „milă a lui Dumnezeu", așa cum a fost interpretată în timpul cruciadei albigensiene.

– Sau masacrul de la Beziers, unde aproximativ douăzeci de mii de bărbați, femei și copii au fost măcelăriți în numele aceluiași Dumnezeu și a milei creștine. Înainte de atac, episcopul Arnauld Armaury, delegatul papal și reprezentantul personal al papei, a fost întrebat de cruciați cum îi puteau identifica pe eretici, deoarece credeau că în oraș erau cam cinci sute de catari. Replica lui în latină a fost consemnată: *Caedite eos. Novit enim Dominus qui sunt eius* care se poate traduce ca: „Omorâți-i pe toți. Dumnezeu îi va cunoaște pe ai lui". Și exact așa au făcut.

– Nu știam nimic de toate astea, spuse Bronson. Este de necrezut. Oricum, să revenim la Montségur. Cruciații au fost îngăduitori cu soldații, dar bănuiesc că nu și cu catarii.

– Greșit din nou. Catarilor li s-a spus că, dacă renunță la convingerile lor și își mărturisesc păcatele în fața Inchiziției, sunt lăsați să plece cu toate lucrurile lor.

– Cu alte cuvinte, interveni Bronson, atât soldaților, cât și catarilor li se ofereau permise de „ieșire din închisoare". Dar de ce?

– Încă n-ai auzit ce e mai bun. Prima anomalie a fost reprezentată de condițiile îngăduitoare de predare. Asediații au cerut un armistițiu de două săptămâni pentru a se gândi la termenii de predare – termeni care, dacă ar fi fost acceptați, i-ar fi permis întregii garnizoane să plece nevătămată. Asta

e cea de-a doua anomalie: ai fi crezut că nu ar fi avut nevoie mai mult de două minute să accepte, nu de două săptămâni. Oricum, în mod, surprinzător, cruciații au fost de acord.

Făcu o pauză.

– Aici devine de-a dreptul ciudat. Când a expirat armistițiul, la 15 martie, nu numai că acei *parfaits* au refuzat oferta de predare în mod clar, dar cel puțin douăzeci de asediați care nu erau catari au ales să depună jurământul catar – *consolamentum* – care îi condamna la o moarte sigură și oribil de dureroasă.

– Deși ar fi putut să plece, ei au ales moartea?

– Da. În zorii zilei de 16 martie 1244, peste două sute catari au fost scoși din fortăreață și escortați la poalele muntelui. Acolo, au fost aruncați pe rugul construit în grabă și arși de vii. Nici unul nu și-a mărturisit erezia, în ciuda faptului că li s-au oferit toate posibilitățile de a o face.

Bronson rămase tăcut pentru câteva momente.

– Asta nu are nici un înțeles. De ce ar fi respins termenii capitulării după ce au cerut două săptămâni de gândire? Și, mai ales, de ce catarii și, din câte spui tu, și douăzeci de oameni care nu erau catari se hotărăsc să se ducă spre moarte în flăcări, în loc să plece pur și simplu?

– Asta e partea interesantă. Merită subliniat că, și atunci când erau legați pe rug, ereticilor li s-a oferit o ultimă șansă să se dezică.

– Și ar fi putut pleca? întrebă Bronson.

– Nu, atunci nu. Dar, așa cum am zis mai devreme, ar fi fost strangulați ca un act de milă, în loc să fie arși de vii. Deci ce i-a făcut pe catari atât de siguri de credința lor, încât să fie pregătiți să moară în cel mai dureros mod cu putință, în loc să o respingă?

Bronson își frecă barba.

– Trebuie să fi avut un motiv al dracului de bun.

– Este o poveste cunoscută – am găsit referințe despre ea, și pe internet, și în cărțile pe care le-am studiat, care sugerează că exista un motiv clar pentru întârzierea catarilor de a accepta sau respinge termenii de capitulare și pentru decizia lor de a pieri în flăcări. Își protejau comoara.

Bronson se uită la Angela ca să vadă dacă era serioasă, dar expresia ei rămăsese neclintită.

– Comoara? Dar cum era posibil ca moartea în foc a două sute de catari să protejeze o comoară?

– Cred, și asta e chiar o bănuială, că acești catari erau pregătiți să se sacrifice pentru a crea o diversiune. S-au gândit că, dacă mor în flăcări, cruciații ar fi supravegheat cu mai puțină atenție Montségur, iar asta le-ar fi permis câtorva dintre ei să scape cu cele mai prețioase lucruri pe care le aveau. Nu cred că vorbim de o comoară în adevăratul sens al cuvântului. Nu aur, nu bijuterii, nimic de genul ăsta. Cred că această comoară era o relicvă religioasă, un obiect de o proveniență de netăgăduit, care dovedea veridicitatea religiei catare dincolo de orice îndoială. Asta ar putea fi destul nu numai pentru a-i convinge pe membrii dedicați ordinului să moară de mâna cruciaților, dar și pentru a-i convinge pe douăzeci de mercenari să li se alăture.

– Deci, la urma urmei, comoara nu era o comoară în adevăratul sens al cuvântului, interveni Bronson. Era probabil fără nici o valoare intrinsecă – doar o bucată veche de pergament sau ceva de genul ăsta –, dar neprețuită pentru ceea ce dovedea?

– Exact.

– Dar ce ar putea fi?

– E imposibil să spunem cu certitudine, dar putem bănui anumite lucruri despre ea din ceea ce știm. Dacă sursele pe care le-am cercetat au dreptate, cândva, în timpul ultimei nopți

la Montségur, în timp ce flăcările uriașului rug de la poalele muntelui se stingeau transformându-se într-o tristă vâlvătaie roșie, ultimii patru *parfaits* au scăpat. Membrii garnizoanei îi ascunseseră în fortăreață și au ales o cale extrem de riscantă, dar aproape nedetectabilă de a evada, folosind frânghii pentru a coborî pe partea abruptă din vestul muntelui.

– Și-au asumat riscul ăsta deoarece duceau cu ei comoara catarilor. Au ajuns la poalele muntelui și au dispărut în noapte și din paginile de istorie. Nimeni nu știe ce duceau cu ei, unde s-au dus sau ce li s-a întâmplat. Dacă este ceva adevăr în povestea asta, atunci există două lucruri care merită evidențiate. În primul rând, indiferent ce conținea „comoara", aceasta trebuie să fi fost mică și nu prea grea, altfel cei patru bărbați n-ar fi putut-o cără în timpul coborârii periculoase. În al doilea rând, trebuie să fi fost un obiect, nu doar cunoștințe, pentru că altfel cei patru *parfaits* s-ar fi putut deghiza în soldați sau servitori și ar fi putut părăsi fortăreața cu soldații, în ziua următoare. Acestea sunt simple presupuneri, care nu pot fi susținute nici de cea mai mică dovadă, dar furnizează o explicație plauzibilă pentru ceea ce s-a întâmplat când s-a terminat asediul de la Montségur. Dar ce s-a petrecut după aceea pe munte *există* în analele istoriei. După ce fortăreața a fost părăsită, cruciații, acționând conform instrucțiunilor precise date de papă, au dărâmată-o într-o încercare disperată de a găsi obiectul numit „comoară". Dar, indiferent ce căutau, în mod sigur, nu au găsit, deoarece literalmente au dezmembrat castelul piatră cu piatră. Nu toată lumea știe că citadela care acum poate fi la Montségur a fost de fapt ridicată la începutul secolului al XVII-lea și în acel loc nu mai există nici o rămășiță din castelul catar original. În următoarea jumătate de secol, Roma a ordonat ca toate urmele ereziei catare să fie eliminate din locul respectiv. Continuând să-i execute pe toți *parfaits* care le cădeau

în mână, cruciații și-au continuat cercetările pentru a găsi acel ceva ținut în secret la Montségur, dar fără rezultat. În cele din urmă, amintirea „comorii catarilor" s-a pierdut în negura istoriei. Asta este povestea așa cum o cunoaștem astăzi: un amestec de fapte istorice, zvonuri și presupuneri.

– Dar ce dracu' are asta de-a face cu casa unei ferme vechi de șase sute de ani de pe un deal din Italia? întrebă Bronson dând din mână plin de frustrare.

– Totul este în inscripție, explică Angela. Prima strofă din poemul occitan poate fi interpretată ca fiind o trimitere precisă la sfârșitul asediului.

Citi de pe carnețelul ei traducerea versurilor făcută de Goldman:

> Din muntele sigur a coborât adevărul
> Abandonat de toți cei care salvează binele
> Flăcările purificatoare înăbușă numai carnea,
> Iar spiritele pure planează deasupra rugului
> Pentru ca adevărul puternic ca piatra pe veci
> să îl îndure.

– Cel de-al doilea vers ar putea descrie capitularea garnizoanei de la Montségur, iar cel de-al treilea și al patrulea s-ar putea referi la execuția în masă a catarilor care au fost arși de vii. Dar cred că expresiile „a coborât adevărul" și „pentru ca adevărul puternic ca piatra pe veci să îl îndure" se referă la scăparea celor patru *parfaits* rămași, ducând cu ei vreun document sau vreo relicvă pe care se bazează miezul credinței lor – „adevărul de netăgăduit". Indiferent ce-o fi fost acel obiect, era atât de convingător în implicațiile lui, încât catarii au preferat să moară pe rug decât să renunțe la convingerile lor.

– Iar cea de-a doua strofă? vru să știe Bronson.

– Aceasta e la fel de interesantă și, din nou, câteva versuri par să se refere la catari.

Citi versurile cu voce tare:

Aici, stejarul și ulmul descoperă semnul
Așa cum e deasupra, așa e și dedesubt
Cuvântul devine perfect
În potir, totul este fără valoare
Și îngrozitor de privit.

– Expresia din al doilea vers era uzuală pentru catari, iar „cuvântul" din cel de-al treilea vers ar putea fi „adevărul" care le ghida așa-zișilor *parfaits* credința. Primul vers nu are nimic de-a face cu catarii, dar cred că referirea la două specii de copaci ar putea indica o ascunzătoare.

– Și ultimele două versuri? Despre potir?

– Bănuiesc – de fapt, am tot dat cu presupusul, dar acum *chiar* ghicesc – că ei credeau că obiectul a fost ascuns într-un fel de vas, un potir, și că este periculos.

Bronson reduse viteza. Se apropiau de Vierzon, autostrada se bifurca, iar ei o luară către sud-est, spre Clermont-Ferrand.

– Sugerezi, spuse Bronson, că acești catari aveau un fel de relicvă care le-ar fi confirmat credința și care ar fi fost considerată periculoasă de către alte religii? Iar papa a pornit cruciada pentru a o recupera sau a o distruge?

– Exact. Cruciada albigensiană a fost pornită în 1209 de către papa Inocențiu al III-lea – și rar a avut un papă un nume mai nepotrivit.

– Exact. Deci crezi că papa a știut de această relicvă și a crezut că e ascunsă undeva în Montségur? Acesta să fi fost motivul pentru care i-a tratat diferit pe catarii și pe cei din garnizoana de acolo și de asta, după masacru, cruciații au dărâmat fortăreața?

– Da. Iar dacă am interpretat corect aceste versuri, înseamnă că locul unde a fost ascunsă comoara catarilor ar putea să fie casa lui Mark din Italia.

II

Odată întorşi la hotelul de lângă Gatwick, Mandino şi Rogan petrecură câteva ore folosindu-şi laptopurile pentru a studia şirurile de cuvinte căutate din internet café-urile din Cambridge şi care fuseseră interceptate de sistem.

Păreau să fi epuizat toate celelalte opţiuni. Aşteptaseră în faţa clădirii Angelei, dar luminile apartamentului rămăseseră stinse şi nu răspunsese nici la telefon, nici la soneria de la uşă. Casa lui Bronson era la fel de goală, iar Mandino îşi dădu seama că amândoi dispăruseră. Le mai rămăsese numai sistemul de interceptare.

Cea mai mare problemă a lor era volumul imens de informaţii cu care trebuiau să lucreze. Carlotti, adjunctul lui Mandino, care rămăsese în Italia, îi trimisese trei fişiere Excel. Două conţineau căutările făcute din cafenelele despre care credea că fuseseră vizitate de Bronson, în timp ce al treilea, care era şi mult mai mare, conţinea o listă, pe care o ceruse Mandino, a expresiilor căutate în celelalte şase internet-café-uri de pe o rază de opt kilometri.

El şi Rogan cercetară cuvintele despre care ştiau că fuseseră căutate de cei pe care îi urmăreau, inclusiv „LDA", „consul", „senator" şi altele. De fiecare dată când dădeau peste ceva, copiau şi următoarele 50 de expresii găsite şi le salvau în fişiere separate. Ca să facă asta aveau nevoie de mult timp şi îşi dădură seama că nu avansau mai deloc.

– Nu ajungem nicăieri cu asta, rosti Mandino iritat. Ştim deja că Bronson a înţeles ce înseamnă literele suplimentare de

pe inscripția latină. Dar nu am găsit nimic care să se refere la cea de-a doua inscripție.

Rogan se lăsă pe spate.

– La fel și aici, răspunse el.

– Cred că trebuie să încercăm să-l prindem pe Bronson, zise Mandino căzând pe gânduri. Mă întreb...

Avea o armă puternică în arsenalul lui. Cartea pe care o păstra în seiful lui din Roma conținea primele versuri din textul latinesc al relicvei pierdute. Mai important, avea și câteva pagini, posibil folositoare, care detaliau încercările Vaticanului de a depista de-a lungul timpului locul unde fusese ascuns documentul.

– Casa din Italia, întrebă el întorcându-se spre Rogan. Ai aflat data exactă când a fost construită?

Colegul lui clătină din cap.

– Nu. Am căutat într-un registru de cadastru din Scandriglia și am găsit câteva înregistrări ale unor vânzări, dar toate sunt foarte recente. Cea mai veche referință pe care am putut-o găsi pe o hartă a zonei a fost despre o casă din zona respectivă datată din 1396, deci știm că această casă este acolo de cel puțin șase sute de ani. Am găsit și o hartă mai timpurie, din prima jumătate a secolului al XIV-lea pe care *nu* apare nici o clădire în locul ăla. De ce, *capo?*

– Doar o idee, spuse Mandino. Este un paragraf în cartea care mi-a fost dată de Vatican ce conține o listă cu grupurile care ar fi putut deține relicva de-a lungul timpului. Candidații posibili îi includ pe bogomili, catari și pe Mani, părintele maniheismului. Acum, continuă Mandino, cred că perioada maniheiștilor și a bogomililor a fost prea timpurie, dar catarii sunt o posibilitate, deoarece casa aia trebuie să fi fost construită la puțină vreme după terminarea cruciadei albigensiene din secolul al XIV-lea. Mai e ceva. Cruciada aia a fost una dintre cele mai sângeroase din istorie – mii de oameni au fost execu-

taţi în numele lui Dumnezeu. Justificarea Vaticanului pentru masacre şi pentru jafurile generalizate era hotărârea papei de a scăpa lumea de erezia catarilor. Dar cartea sugerează că motivul *adevărat* era suspiciunea în creştere a papei că aceşti catari reuşiseră să pună cumva mâna pe *Exomologesis.*

– Pe ce anume?

– Relicva pierdută. Papa Vitalian o numea *Exomologesis de assectator mendax,* care înseamnă „Confesiunea păcatului de către discipolul fals", dar, în cele din urmă, a devenit cunoscută în interiorul Vaticanului numai ca *Exomologesis.*

– De ce se crede că aceia care au găsit-o au fost catarii?

– Pentru că aceşti catari se opuneau în mod implacabil Romei şi Bisericii Catolice, iar Vaticanul credea că aveau un document de netăgăduit care justifica opoziţia lor. *Exomologesis* s-ar fi potrivit foarte bine. Cruciada albigensiană a avut succes numai pe jumătate. Biserica a reuşit să-i elimine ca mişcare religioasă, dar nu a găsit niciodată relicva. Din ce am citit, cruciaţii au fost aproape de recuperarea ei la Montségur, dar le-a scăpat printre degete. Acum, continuă Mandino, uitându-ne la date – care se pare că se potrivesc –, mă întreb dacă un catar a pus cea de-a doua inscripţie în casa din Italia sau poate chiar el a construit casa. Ştim ce ne-a spus Hampton, că versurile au fost scrise în occitană. De ce nu încerci să cauţi cuvinte ca „Montségur", „catar" şi „occitană", iar eu, expresii catare.

Mandino se conectă la internet şi identifică rapid o duzină de texte occitane cu traducerile lor în engleză, dar îşi îndreptă atenţia asupra căutărilor înregistrate de sistemul de supraveghere. Găsi aproape imediat două piste.

– Da, răsuflă el cu putere. Iată! Bronson, sau cineva de la cafeneaua aia, a căutat „perfect" şi apoi expresii ca „Aşa cum e deasupra, aşa e şi dedesubt". Voi încerca doar „Montségur".

Nu a găsit nici o potrivire, dar „muntele sigur" da, iar când a verificat, Mandino a descoperit că toate cele trei căutări îşi

aveau originea într-un singur calculator aflat în cea de-a doua cafenea pe care bănuia că o vizitase Bronson în Cambridge.

– Ăsta e şpilul, spuse el şi Rogan se aplecă să vadă ecranul laptopului. Cea de-a treia expresie pe care a căutat-o este o propoziţie completă: „Din muntele sigur a coborât adevărul". Sunt convins că se referă la sfârşitul asediului de la Montségur şi înseamnă totodată că acei catari aveau *Exomologesis* – „adevărul" lor – şi că au reuşit să-l scoată din fortăreaţă.

– Toate căutările sunt în engleză, sublinie Rogan.

– Ştiu, aprobă Mandino, ceea ce înseamnă că Bronson a obţinut de la Goldman o traducere a inscripţiei aproape imediat după întoarcerea lui în Marea Britanie. Dacă Goldman nu ar fi fost lovit de un taxi, ar fi trebuit oricum să-l omorâm.

Mai căutară timp de o jumătate de oră, dar nu mai găsiră nimic demn de interes.

– Şi acum ce facem, *capo?*

– Avem două posibilităţi. Fie îl găsim pe Bronson cât mai repede cu putinţă – ceea ce nu pare probabil –, fie ne întoarcem în Italia şi aşteptăm să apară şi să înceapă să sape în grădină sau să caute oriunde crede el că este ascuns *Exomologesis.*

– Mă duc să rezerv biletele, zise Rogan întorcându-se la laptop.

III

– Glumeşti! spuse Bronson.

– Nu, ripostă Angela. Uită-te la date. Mi-ai zis că reşedinţa familia Hampton a fost construită cândva pe la mijlocul secolului al XIV-lea. Asta înseamnă în jur de o sută de ani după căderea Montségurului şi cam douăzeci şi cinci de ani după executarea ultimului catar *parfait* cunoscut.

– Odată ce au ajuns în Italia, prioritatea lor a fost să ascundă „comoara" – „adevărul" pe care reușiseră să îl scoată din Montségur la terminarea asediului – într-un loc sigur. Aveau nevoie de o ascunzătoare permanentă, un loc care să reziste, nu doar o groapă în pământ pe undeva. Cred că s-au hotărât să ascundă relicva într-un loc permanent sau într-unul cât mai sigur, iar o alegere evidentă ar fi fost o casă solidă, probabil în fundații, astfel încât modificările făcute ulterior construcției să nu ducă la descoperirea ei. Dar nici nu ar fi vrut să o îngroape undeva de unde să nu poată fi recuperată, deoarece era cel mai important document pe care îl aveau și sigur sperau că religia lor va reînvia într-o zi. Așa că, indiferent cine a ascuns relicva, a lăsat un semn, un indiciu de vreun fel, astfel încât, mai târziu, cineva care înțelege religia catarilor să fie capabil să descifreze mesajul codat ca să-l recupereze. Dacă am dreptate, atunci acesta era scopul inscripției occitane.

Bronson își mută atenția de la autostrada dreaptă din față la fosta lui soție. Obrajii îi erau îmbujorați de entuziasmul descoperirii. Cu toate că avusese întotdeauna un respect enorm pentru capacitatea ei analitică și pentru expertiza ei profesională, felul în care disecase problema și ajunsese la o soluție de o logică desăvârșită, deși incredibilă, îl uimise.

– OK, Angela, zise el, ce spui are sens. Tot ce spui tu are întotdeauna sens. Dar care sunt șansele ca a doua casă a familiei Hampton, cea din Italia, să fie locația aleasă? Nu știu, pare cumva improbabil.

– Dar comorile – comorile adevărate – apar tot timpul și adesea în cele mai neașteptate locuri. Uită-te la Mildenhall Hoard. În 1942, un plugar a găsit în mijlocul unui câmp din estul Angliei cea mai mare colecție de argint roman descoperită vreodată. Cât de improbabil este asta? Ce altă explicație poți avea pentru piatra gravată? Datele se potrivesc bine. Piatra

pare să aibă origine catară și a fost în casă încă de la construcție. Faptul că inscripția e scrisă în occitană creează o legătură cu Languedoc, iar însuși conținutul versurilor are sens numai dacă îi înțelegi pe catari. Există și o probabilitate mare ca acea „comoară" catară să fi fost scoasă din Montségur. Dacă e așa, trebuie să fie ascunsă undeva. De ce nu în casa aia?

18

I

– În sfârșit, șopti Bronson în timp ce trăgea Renaultul Espace pe aleea pietruită a Villei Rosa.

Era trecut bine de miezul nopții, iar ei erau pe drum de la 8 dimineața.

Opri motorul și, pentru câteva momente, se relaxară în liniște, nemișcați.

– Ai de gând să o lași aici? întrebă Angela.

– N-am de ales. Mark a încuiat garajul înainte de a pleca la înmormântare, deci cheile sunt probabil undeva în apartamentul lui din Ilford.

– Cheile casei? *Ai* cheile casei, sper.

– Nu, nu le am, dar asta n-ar trebui să fie o problemă. Mark păstra întotdeauna un rând de chei de rezervă în afara casei. Dacă nu sunt acolo, va trebui să intru prin efracție.

Bronson ocoli casa, folosind lanterna de la breloc pentru a vedea pe unde merge. Cam la jumătatea drumului pe lângă zid era un pietroi maro-deschis și, chiar în dreapta lui, ceva ce părea a fi o piatră ovală, mai mică, de culoare cenușie. Bronson luă de jos piatra falsă, o întoarse, trase capacul și o scutură până

ce căzu cheia de la intrare. Se duse înapoi la ușa din față și o descuie.

– Vrei să bei ceva? întrebă el în timp ce punea bagajele jos, în hol. Scotch sau brandy? S-ar putea să te ajute să dormi.

Angela clătină din cap.

– Tot ce-mi trebuie ca să dorm în seara asta e un pat.

– Ascultă, spuse Bronson. Sunt îngrijorat din cauza oamenilor care ne caută. Cred că, din motive de siguranță, ar trebui să dormi în aceeași cameră cu mine, câtă vreme stăm aici. Există o cameră de oaspeți cu două paturi, sus, în capul scărilor, la dreapta. Cred că ar trebui s-o folosim.

Angela se uită la el câteva secunde.

– Avem o relație profesională, nu-i așa? N-ai de gând să te strecori în patul meu, nu?

– Nu, zise Bronson pe un ton aproape convingător. Cred că ar trebui să fim împreună în cazul în care oamenii ăia se întorc.

– Bine, cât timp păstrăm o relație pur profesională.

– Plec numai ca să verific dacă toate ferestrele și ușile sunt închise, apoi urc înapoi, spuse Bronson închizând ușa din față.

I se părea ciudat să fie aici, când atât Mark, cât și Jackie erau morți. Simți un val de emoție, un sentiment de pierdere și de regret că nu își mai vedea prietenii niciodată, dar îl înăbuși cu fermitate. Va fi vreme pentru durere când toate astea se vor fi terminat. Pentru moment, trebuia să rezolve situația.

Bronson se trezi după 10 dimineața, se uită la Angela, care încă dormea profund în celălalt pat de o persoană, își puse un halat pe care îl găsise în baie și coborî în bucătărie, să facă micul dejun. Reușise să fiarbă un ibric de cafea, să găsească jumătate de franzelă în frigider din care prăjise două felii de pâine până aproape le arse când Angela apăru în pragul ușii.

– Bună dimineața, spuse ea frecându-se la ochi. Văd că încă arzi pâinea.

– În apărarea mea, răspunse Bronson, pâinea era înghețată și nu sunt obișnuit cu prăjitorul de pâine.

– Scuze, scuze! Angela merse spre prăjitor și se uită la cele două felii. De fapt, nu sunt prea rele. O să le iau eu pe astea și poți să arzi altele pentru tine.

– Cafea?

– Trebuie să întrebi? Bineînțeles că vreau cafea.

O jumătate de oră mai târziu, erau îmbrăcați de oraș și stăteau în bucătărie. În afară de dormitoare, bucătăria era singurul loc unde mobila nu era acoperită de cearșafuri împotriva prafului. Bronson puse pe masă traducerea inscripției în occitană.

– Înainte de a începe să ne uităm la asta, pot să văd cele două pietre gravate? întrebă Angela.

– Desigur, răspunse Bronson și îi arătă drumul spre salon.

Trase o scară până la șemineu, iar Angela se urcă să examineze inscripția în latină. Își trecu degetele cu un fel de reverență peste literele gravate.

– Am avut întotdeauna un sentiment ciudat ori de câte ori am atins ceva așa de vechi ca asta, zise ea. Vreau să spun că, atunci când conștientizezi că omul care a gravat piatra asta a trăit cu un mileniu și jumătate înaintea lui Shakespeare, înțelegi cu adevărat ce înseamnă trecerea timpului.

Aruncă inscripției o ultimă privire, apoi se dădu jos de pe scară.

– Iar a doua piatră era exact în spatele acesteia, dar în sufragerie? întrebă.

– *Era*, da, răspunse Bronson conducând-o, dar oaspeții noștri neinvitați au scos-o.

Arătă spre gaura mai mult sau mai puțin pătrată din peretele camerei și către resturile rămase pe podea în urma procesului de îndepărtare.

– Au luat-o ca să încerce să reconstruiască inscripția pe care ai șters-o?

– Cred că da. Este singura explicație care are sens.

Angela dădu din cap.

– Bine. De unde începem?

– Ei, indiciul cel mai evident este primul vers din strofa a doua a inscripției: „Aici, stejarul și ulmul descoperă semnul". Asta ar putea să însemne că obiectul ascuns se află într-un crâng sau într-o pădure, locul fiind indicat prin două specii diferite de copaci, dar există o problemă evidentă...

– Corect, spuse Angela. Versul a fost scris probabil acum aproximativ șase sute cincizeci de ani. Stejarul este o specie care trăiește mult, cred că poate supraviețui în jur de cinci sute de ani, dar ulmul, chiar dacă nu se îmbolnăvește de boala ulmului olandez, nu rezistă decât cel mult jumătate din această perioadă. Deci, chiar dacă acest vers se referă la doi puieți, aceștia nu ar fi rezistat până acum.

– Ce-ar fi să presupunem că autorul acestei strofe se aștepta ca obiectul să fie descoperit la puțină vreme după aceea, să zicem, în câțiva ani?

Angela clătină din cap hotărâtă.

– Nu, nu cred. Prigonirea catarilor de către papă era așa de aprigă, încât nu exista nici o șansă ca religia lor să supraviețuiască altfel decât ca o mișcare ascunsă, subterană. Indiferent cine a scris acest vers, a anticipat o așteptare lungă înainte ca mișcarea să aibă vreo șansă de a renaște.

– În orice caz, versul e prea vag. Să presupunem că pe dealul de lângă casă exista un loc cu stejari lângă un pâlc de ulmi. Unde ai începe să sapi? Și, nu uita, versul spune „stejar și ulm", nu „stejari și ulmi". Jeremy a fost destul de clar în această

privință. Putem să aruncăm o privire afară dacă vrei, dar cred că doar ne-am pierde timpul. Versul se referă la ceva fabricat din stejar și din ulm care exista deja în momentul când a fost scris.

Bronson făcu un gest larg cu mâna, cuprinzând întreaga casă.

– Casa este construită din lemn și piatră. E plină cu mobilă din lemn și știu că familia Hampton a moștenit o mare parte din ea când a cumpărat proprietatea, parțial din cauza faptului că unele piese erau prea grele pentru a fi mutate.

– Deci undeva în casă există un cufăr sau o altă piesă de mobilier făcută din stejar și din ulm și vom găsi pe ea sau în ea un indiciu. Poate o altă strofă sau o hartă, sau ceva de genul ăsta.

Casa avea un pod care se întindea pe toată lungimea ei. Bronson găsi o lanternă mare și urcară scările. La prima vedere, podul părea aproape gol, dar, după ce începură să caute, deveni clar că, deși printre resturile inevitabile care se acumulează în casele vechi, cum ar fi cutii goale de carton, valize rupte, haine nefolosite, pantofi vechi și o colecție impresionantă de pânze de păianjen, erau și multe obiecte din lemn care trebuiau examinate. Erau cutii mari și mici, unele cu capace, altele fără, bucăți și piese de mobilier stricate și chiar niște bârne de cherestea rămase probabil de la construcțiile care nu mai fuseseră finalizate.

După aproape două ore terminaseră de verificat tot. Erau amândoi acoperiți de praf și aveau mâinile murdare și pânze de păianjen în păr. Nu găsiseră absolut nimic.

– Crezi că e suficient? întrebă Bronson.

Angela aruncă o ultimă privire prin pod înainte de a încuviința.

– Da. Hai să mergem să ne spălăm și să bem ceva. De fapt, deși știu că e devreme, hai să mâncăm de prânz. Cel puțin s-a terminat cea mai neplăcută căutare.

Bronson clătină din cap.

– Nu uita că în casă sunt și pivnițe. Asta înseamnă șobolani și șoareci, dar și păianjeni.

– Tu chiar știi cum să faci o fată să se simtă bine, nu-i așa? Gândește pozitiv – poate că vom găsi indiciul înainte de a fi nevoiți să coborâm acolo.

Cercetarea dormitoarelor nu le-a luat atât de mult timp cât ar fi crezut Bronson, deoarece nu erau multe de verificat. Verificară cutii, dulapuri și paturi care fuseseră moștenite odată cu achiziționarea proprietății, multe dintre ele făcute din stejar, dar, în ciuda faptului că le goliseră pe toate, nu găsiră nimic care să nu fi aparținut soților Hampton. Nu exista nici un indiciu că vreo piesă de mobilier era confecționată din două tipuri de esențe, cu excepția a trei dulapuri independente care aveau un ornament incrustat al cărui lemn nu era în mod sigur ulm. Bronson credea că părea mai degrabă cireș.

– Nu e ușor, remarcă el punând la loc un morman de lenjerie de pat într-un cufăr mare de la capătul patului dintr-unul dintre dormitoarele pentru oaspeți.

– Nici nu m-am așteptat să fie. Obiectul ăsta a fost ascuns peste șase sute de ani de oameni urmăriți prin jumătate de Europă de armate de cruciați care nu voiau nimic altceva decât să-i ardă de vii. Când au ascuns relicva, știau exact ce fac și, cu certitudine, s-au asigurat că nu va fi găsită din întâmplare. Să fim realiști: s-ar putea să n-o găsim nici noi.

Bronson suspină, se duse într-un colț al camerei și deschise capacul unui alt mic cufăr construit, ca multe altele la care se uitaseră, din stejar. În vreme ce se apleca pentru a se uita înăuntru, îi veni o idee.

– Stai puțin, spuse el. Cred că suntem pe un drum greșit.

– Ce vrei să zici?

– Gândește-te din nou la inscripția occitană. Ce spune de fapt versul?

– Știi ce spune: „Aici, stejarul și ulmul descoperă semnul".

– Am presupus că strofa ne zice să găsim un obiect făcut din stejar și din ulm și că vom găsi un cufăr sau orice altceva cu capac realizat din cele două feluri de lemn și că, atunci când îl vom deschide, vom găsi înăuntru o hartă sau niște indicații.

Angela se așeză pe podea, lângă el.

– Dar, în cazul în care catarii ar fi procedat așa, atunci sigur cineva ar fi găsit relicva până acum. Relicva era de o importanță crucială pentru catari, nu? Așa că, dacă doar gravau o hartă sau altceva în interiorul unui cufăr sau al unui dulap, cum puteau fi siguri că nu va vinde sau nu va distruge cineva acel obiect pentru lemn de foc, de-a lungul câtorva ani sau câtorva secole? Dacă s-ar fi întâmplat asta, atunci secretul lor ar fi fost pierdut pe veci. Iar în cazul în care proprietatea ar fi fost vreodată călcată de cruciați, catarii nu ar fi vrut să existe nici un indiciu vizibil sau evident. Cu certitudine, piatra inscripționată a fost acoperită cu un lambriu sau chiar cu ipsos și, chiar dacă ar fi fost descoperită, cruciații ar fi putut-o considera o lamentație a catarilor pentru moartea lui... cum îl chema pe bărbatul ăla?

– Guillaume Bélibaste, răspunse Angela automat. Ce sugerezi?

– Este posibil ca indiciul sau ce-o fi să nu se găsească pe o fragilă piesă de mobilier. Cred că o să-l găsim încastrat într-un element din construcția casei. Ar trebui să ne uităm la grinzi, la elementele de susținere, la podele. Ar trebui să studiem materialele – piesele din lemn – pe care le-au folosit catarii când au clădit acest loc.

Angela încuviință ezitând.

– Știi, spuse ea rar, asta ar putea fi cea mai inteligentă sugestie pe care ai făcut-o de când am început treaba asta. OK, să uităm de mobilă. Să începem cu tavanul.

Construcția casei era tipică pentru clădirile din vremea aceea. Scânduri groase de lemn se sprijineau pe grinzi uriașe, cu extremitățile introduse în găuri făcute în pereții externi

solizi, construiți din piatră, formând astfel podelele, inclusiv pe cea a podului. Bârnele de pe acoperiș erau aproape la fel de solide ca și grinzile, fiind acoperite de plăci groase de teracotă: era clar că acea clădire fusese construită ca să reziste. Lemnul se înnegrise odată cu trecerea timpului și din cauza fumului de la cele două guri de șemineuri, iar podelele fuseseră lustruite de perindarea unui infinit număr de pași de-a lungul secolelor, fiind acum acoperite de niște carpete ușoare.

– Podelele ar putea fi confecționate și din stejar, și din ulm, sugeră Bronson.

Luară din nou la verificat toată casa, începând cu podul. Toate dușumelele păreau făcute din același lemn maro-închis, vopsit și lăcuit, și care lui Bronson nu i se părea nici stejar, nici ulm.

Verificară întâi primul dormitor pentru oaspeți, apoi pe al doilea: nimic. În dormitorul principal, cea mai mare parte din podea era acoperită de uriașul pat cu baldachin achiziționat odată cu casa și care domina încăperea. Cercetară bucata de podea vizibilă, dar fără rezultat. Apoi, Bronson verifică patul în întregime.

Era un pat dublu, mare, cu o bază sculptată de lemn. În fiecare colț era câte un stâlp de lemn maro-închis, conic și canelat, și care se termina într-un baldachin aproape de tavan, drapat cu un material greu, roșu-închis, după toate aparențele, brocart. Cearșafurile fuseseră scoase, iar cele două saltele de aproape un metru grosime stăteau pe baza solidă de lemn. Ar fi fost nevoie de cel puțin patru sau cinci bărbați puternici ca să-l mute din loc.

– Cum dracu' îl mutăm? întrebă Angela.

– Nu-l mutăm. Mă bag eu sub el și arunc o privire. Dă-mi, te rog, o lanternă.

– Ai găsit ceva? întrebă Angela la câteva minute după ce Bronson se vârâse sub pat.

– Foarte mult praf și asta e tot până acum. Nu, nu e nimic aici...

Vocea îi deveni mai slabă.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– E ceva aici care arată ca un cerculeț pe una dintre scânduri. Ar putea fi un nod, dar este primul lucru neobișnuit pe care îl văd pe podea. Am nevoie...

– Ce? Ce vrei?

Vocea Angelei suna din ce în ce mai entuziasmată.

– Un cuțit, cred, dar nu un cuțit de bucătărie. Am nevoie de ceva cu lamă puternică. Uită-te în cutia cu unelte a lui Mark – este sub chiuveta din bucătărie. Vezi dacă poți găsi un briceag sau ceva de genul ăsta. Dacă o să râcâi vopseaua și lacul, atunci o să pot să spun dacă acest cerc face parte din structura lemnului sau e altceva.

– Imediat.

Bronson o auzi ieșind din cameră și coborând scările. Se întoarse câteva minute mai târziu, aducând cu ea un briceag cu piedică și cu o lamă groasă. Se aplecă și i-l dădu sub pat.

– Mulțumesc, e perfect. Acum, adăugă el, poți să îmi ții lanterna? Îndreapt-o spre mâna mea stângă.

Desfăcu lama cuțitului, o trase ușor și începu să râcâie vopseaua.

După câteva minute, Bronson reușise să îndepărteze câteva dintre numeroasele straturi care acopereau lemnul, dar, din cauza unghiului oblic în care bătea lumina lanternei, nu putea să vadă bine ce descoperise.

– Dă-mi mie lanterna, te rog, spuse el.

Angela i-o înmână.

– Ce e? întrebă impacientată.

– Nu e un nod din structura lemnului, zise Bronson cu o voce plină de entuziasm.

– Nu e un nod?

– Nu. Este un fel de inserție în scândură. Arată ca două semicercuri din două tipuri diferite de lemn.

Făcu o pauză lungă.

– Iar unul pare din stejar.

II

Bronson se întinse sub pat, uitându-se la cerculeţul de lemn pe care îl dezvelise. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să marcheze locul. Înfipse lama briceagului în mijlocul cercului din lemn şi îl folosi ca punct de reper pentru a-i măsura poziţia exactă faţă de pereţii dormitorului.

– Nu sunt sigură cât ne ajută asta, zise Angela în vreme ce Bronson nota numerele într-un carneţel. Această podea este făcută din scânduri puse peste grinzi, aşa că nu poate fi nimic ascuns sub ele pentru că pur şi simplu *nu* există loc dedesubt. Dacă mergem jos în sufragerie vom putea vedea grinzile şi partea inferioară a podelei.

– Ştiu asta, spuse Bronson. Dar cercul de lemn trebuie să fi fost pus aici intenţionat. Trebuie să însemne *ceva,* altfel de ce s-ar fi obosit să-l facă şi să-l pună într-un loc practic inaccesibil?

– Ai dreptate... aşteaptă puţin. Vocea i se entuziasmă. Adu-ţi aminte versul al doilea din inscripţia occitană: „Aşa cum e deasupra, aşa e şi dedesubt". Să presupunem că acel cerc pe care l-ai descoperit a avut rolul unui semn care indică spre ceva din sufragerie. Un semn pe tavan care de fapt semnalează ceva ascuns sub podeaua acelei camere?

– Dumnezeule, Angela, cât mă bucur că eşti aici. Dacă eram singur, încă aş fi băut cafea în bucătărie şi aş fi mâncat pâine prăjită arsă.

Coborâră repede scările în sufragerie. Îşi scoase carneţelul şi o ruletă de oţel şi începu să caute poziţia exactă de sub cercul

de lemn. După ce o localizară mai mult sau mai puțin exact, se așezară unul lângă altul și începură să studieze cu atenție lemnul tavanului.

În mare, măsurătorile lui Bronson indicau unde ar fi trebuit să se afle partea de dedesubt a cercului, dar nici el, nici Angela nu o putură identifica. Scândurile tavanului aveau o culoare maro-închis uniformă, fiind rezultatul nenumăratelor vopsiri și lăcuiri efectuate de-a lungul timpului.

– Ești sigur că asta e poziția corectă? întrebă Angela. Nu văd nimic.

– Nici eu, răspunse Bronson iritat. Dar acesta-i locul indicat de măsurători. Am verificat de două ori.

Își lungiră gâturile, uitându-se concentrați la tavan.

– Aici, rosti Bronson în cele din urmă, arătând cu degetul. Cred că văd un semn circular pe scândura aia. Trebuie să mă urc mai aproape ca să fiu sigur.

Pata pe care credea Bronson că o văzuse era exact deasupra mesei din sufragerie. Folosind unul dintre scaune, se cățără pe ea. Tavanul din lemn era încă destul de sus deasupra capului lui, dar putea distruge semnul mult mai clar.

– Ei, ce crezi? întrebă Angela. Ăsta e?

Bronson nu răspunse imediat.

– Cred că da. În mod clar, este un semn circular pe scândură și e prea uniform ca să fie natural.

Coborî de pe masă și amândoi se holbară în sus, apoi se uitară în jos, la masă. Era masivă, făcută din stejar și, în jurul ei, puteau încăpea cu ușurință o duzină de oameni. Ca și patul cu baldachin din dormitorul principal, era mult prea mare pentru a putea fi scoasă din casă într-o bucată și, în mod evident, fusese asamblată la fața locului când clădirea fusese construită. Sub cele șase picioare ca niște coloane ale mesei era un covor mare și roșu, uzat și decolorat de vreme.

– Va trebui să o mutăm ca să vedem ce e dedesubt.

Bronson se duse la un capăt al mesei, o apucă de partea de sus și se încordă să o ridice, dar structura masivă de-abia se clinti.

– Isuse, ce grea e! șopti.

– Să te ajut? întrebă Angela.

Bronson clătină din cap.

– Sub nici o formă nu o putem ridica noi doi. Cel mai bine ar fi să o târâm într-o parte pe covor. Să o împingem încolo, adăugă el arătând spre o parte a camerei.

Angela îl ajută să mute scaunele de lângă masă pentru a face loc.

– Sprijină-te cu spatele de ea, zise Bronson, și împinge cu picioarele. Așa ai mai multă forță.

Se așezară câte unul la fiecare capăt al mesei și începură să împingă. Vreme de câteva secunde nu se întâmplă nimic, dar apoi simțiră o mișcare ușoară și împinseră cu și mai multă putere.

– Se mișcă! Continuă.

De îndată ce masa începu să alunece, păru să se miște mai ușor și, după câteva minute, o împinseseră într-o parte, cam la trei metri de poziția ei inițială.

– Bine, spuse Bronson încercând să respire din nou normal. Acum, să vedem ce-am făcut.

Păşiră direct spre locul de sub cercul de pe tavan și se uitară la podea. Ca mai toată dușumeaua de la parter, și aceasta era făcută din plăci de parchet, fiecare cu o suprafață de jumătate de metru pătrat și formate cam din douăsprezece bucăți de lemn dispuse în spic.

– Placa asta arată exact ca și celelalte, zise Angela cu dezamăgire în voce.

Bronson scoase briceagul din buzunar, se aplecă și începu să îndepărteze vopseaua și lacul de deasupra. Observă imediat

că nervurile celor două bucăți centrale erau diferite. Curăță ambele bucăți de lemn și apoi făcu la fel cu celelalte patru plăci adiacente.

– Uite, îi spuse. Cele patru plăci din jur sunt făcute din exact același tip de lemn, dar pe placa asta cele două piese centrale – și *numai* acestea două – sunt diferite. Sunt sigur că nu întâmplător.

Bronson apăsă cu cuțitul în jurul plăcii, apoi introduse lama în acel spațiu și încercă să o ridice, dar erau mult prea grea ca să o miște.

– Așteaptă un moment, zise. O să iau ceva mai solid din trusa lui Mark.

Intră în bucătărie, scotoci prin ea și luă două șurubelnițe mari. Întors în sufragerie, le introduse în marginile opuse ale plăcii și le apăsă pe amândouă deodată, întâi ușor și apoi din ce în ce mai tare. Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi, cu un scârțâit brusc, lemnul vechi începu să se ridice. Placa se săltă câțiva milimetri. La cea de-a treia încercare, șurubelnițele căzură pe podea, iar lemnul ieși.

– Excelent, respiră el ușurat, aplecându-se să ridice placa de lemn și să o dea la o parte.

Amândoi încercară să vadă ceva în cavitatea care tocmai apăruse.

III

Afară, doi bărbați priveau cu interes cum Bronson și Angela scotoceau în sufragerie. Când Bronson ridică parchetul, Mandino îi făcu semn colegului lui. Știa că sfârșitul jocului era aproape și se părea că englezul găsise exact ceea ce căutau ei. Tot ce aveau de făcut era să intre în casă și să-i ucidă pe amândoi.

Cei doi bărbați se aplecară până sub nivelul ferestrelor de la sufragerie, îndreptându-se spre ușa din spate. Bodyguardul – Rogan aștepta în mașina parcată pe aleea de lângă proprietate – scoase un șperaclu pliant din buzunar, dar Mandino doar răsuci clanța ușii care nici măcar nu era încuiată și intrară. Mandino se îndreptă spre sufragerie, iar bodyguardul, cu pistolul încărcat în mâna dreaptă, îl urmă îndeaproape.

Ușa camerei nu era închisă, iar spațiul dintre ușă și toc era destul de larg, încât cei doi să poată vedea și auzi cu ușurință ce se întâmplă înăuntru. Mandino ridică mâna și amândoi se opriră acolo și ascultară. De îndată ce aveau să fie siguri că englezii găsiseră *Exomologesis,* puteau să intre și să-i termine.

Bronson și Angela se uitară în gaura pătrată. Era căptușită de pietre, avea o diagonală de aproximativ 60 de centimetri și o adâncime de aproximativ o jumătate de metru. De jos venea un miros de mucegai – ca de ciuperci, praf și umezeală. Chiar în mijloc era un obiect voluminos, învelit într-un fel de material.

Bronson își băgă mâinile în gaură, ca să îl scoată.

– Este rotund ca un cilindru sau poate ca un vas, spuse.

Materialul care învelea relicva se rupse chiar când îl atinse și Bronson îndepărtă imediat resturile rămase.

– Arată ca un recipient de ceramică, zise el.

Angela respira sacadat. Entuziasmul ei era evident.

– Scoate-l de acolo, ca să ne putem uita la el. Du-l la capătul mesei, lângă ușă, sugeră ea. Acolo, lumina e mai bună.

Bronson ridică obiectul și îl scoase, ducându-l până la capătul mesei și punându-l jos cu atenție. Părea să fie un vas de ceramică smălțuit cu verde, decorat cu un model oarecare și avea două toarte rotunde. Nu exista un capac, dar partea de sus era închisă cu un dop plat de lemn, având marginile lipite cu un material ce părea a fi ceară, pentru a forma un sigiliu impermeabil.

– Arată ca un *skyphos* roman sau grecesc, spuse Angela examinând obiectul cu atenție. Este un fel de vas de băut cu două toarte. Exact la asta trebuia să ne așteptăm dacă ne gândim la strofa a doua din inscripția occitană.

– Hai să îl deschidem, zise Bronson luând din nou briceagul.

– Nu, așteaptă puțin. „În potir, totul este fără valoare și îngrozitor de privit". Dacă se referă la ceva periculos din interiorul recipientului? Poate, un fel de otravă?

Bronson clătină din cap.

– Chiar dacă ar fi fost plin cu cianură când a fost ascuns, posibilitatea ca aceasta să fie încă activă după șase sute de ani este nulă. S-ar fi degradat cu secole în urmă. Oricum, nu cred că strofa se referă la ceva periculos din punct de vedere fizic. Spune că, indiferent ce conține, este „îngrozitor de privit". Asta sugerează că există ceva periculos de privit, referindu-se probabil la cunoștințe interzise sau la un secret îngrozitor.

– Dar, în mod sigur, vasul este foarte vechi și e posibil ca expunerea lui bruscă la aer să îi distrugă conținutul, obiectă Angela.

– Știu, zise Bronson. Dar, indiferent ce e înăuntru, din pricina acestui recipient au murit Jackie și Mark și chiar și Jeremy Goldman. Nu sunt dispus să aștept câteva săptămâni ca un angajat al muzeului să-l deschidă în condiții controlate de mediu. O să mă uit înăuntru chiar acum.

– OK, spuse Angela, dar așteaptă puțin. Ar trebui să pozăm fiecare etapă a găsirii și deschiderii recipientului.

Scoase un aparat foto digital din buzunar și poză recipientul etanș de câteva ori, apoi făcu același lucru cu gaura din podea.

– Continuă, zise ea. Îndepărtează capacul.

Bronson desfăcu briceagul și tăie cu grijă sigiliul de ceară. Așteptă până ce Angela mai făcu încă două fotografii, apoi folosi vârful lamei pentru a scoate dopul de lemn. Era înțepenit, așa că

trebui să-l ridice de margini încetul cu încetul. În cele din urmă, ieşi. Înainte de a îndepărta dopul în totalitate Angela făcu din nou fotografii şi apoi încă una, direct în interiorul recipientului.

– Înainte de a băga mâna înăuntru, spuse Angela, înveleşte-ţi degetele într-o batistă. Umezeala de pe mâini ar putea să deterioreze ce e înăuntru.

– OK, răspunse Bronson conformându-se. Gata! Bagă mâna în recipient şi scoase un mic obiect cilindric.

Angela suspină.

– Fii atent, zise ea grăbită. Arată ca un papirus intact. Este o descoperire incredibil de rară. Ţine-l o secundă.

Angela traversă rapid camera, luă o pernă de pe unul dintre scaune şi o puse pe masă.

– Pune-l pe asta, comandă ea.

– Mai exact, cât e de rar? întrebă Bronson punând relicva unde îi indicase ea.

– Sulurile sunt destul de des întâlnite, dar contează condiţiile în care sunt găsite. De-a lungul secolelor, cele mai multe suluri, inclusiv cele de la situri arheologice precum Qumran – ştii, sulurile de la Marea Moartă –, s-au dezintegrat în mare parte. Papirologii au trebuit să studieze fragmentele disparate şi să încerce să reconstruiască astfel sulurile în întregime, bucată cu bucată, încercând să potrivească la loc fragmentele de papirus.

– Nu ştiam că papirusul poate să reziste atât de mult timp... Cât de vechi crezi că e?

– Lasă-mă un minut. Nu e ca şi cum te-ai uita într-un roman modern. Sulurile nu au date de publicare.

Îşi trase scaunul mai aproape de masă şi scoase din buzunar o pereche de mănuşi din latex.

– Ai venit pregătită, observă Bronson.

– Întotdeauna sunt pregătită, spuse ea, cel puţin pentru anumite lucruri.

La început, nu atinse relicva, ci doar se uită la ea, întorcând perna astfel încât studieze sulul din unghiuri diferite. Deşi era specializată în ceramică, lui Bronson îi era clar că Angela ştia destul de multe şi despre documentele timpurii, deoarece asta era o necesitate pentru slujba ei. După câteva minute, se lăsă pe spate pe scaun.

– Bine, din câte îmi pot da seama, este un document timpuriu în special pentru că *este* un sul. În mod normal, sulurile sunt scrise numai pe o parte a papirusului, cu toate că există şi exemple mai recente cu ambele părţi scrise. Acest sul pare să fi fost scris numai pe o parte, aşa că asta e o altă indicaţie că e un document timpuriu.

– Una dintre problemele evidente pe care le-au descoperit anticii, continuă Angela verificând cu atenţie interiorul vasului de ceramică de pe masă, este că singurul mod în care se putea citi ce se afla scris pe un sul era doar deschizându-l, citind efectiv textul şi tocmai de aceea a fost inventat *sittybos.* Asta e o etichetă ataşată de mânerul unui sul pentru a putea fi identificat de către vânzător sau cumpărător şi avea rostul pe care îl are azi cotorul unde e scris titlul unei cărţi. Tocmai am verificat recipientul şi nu există o etichetă nici în el, nici pe sul.

– Ce înseamnă asta? întrebă Bronson.

– Nimic semnificativ, probabil doar că pe sul nu există prea mult text. Asta sugerează că nu e un document comercial, că nu este un text cunoscut, care probabil ar fi avut un *sittybos* ataşat. E mai probabil să fie un text particular. Voi fi încântată să mă uit puţin la el, dar nu e meseria mea şi, indiferent ce crezi, trebuie văzut de un expert.

Angela deschise sulul cu atenţie, doar atât cât să poată vedea primele şiruri de litere şi îl închise înapoi cu grijă.

– Este scris în latină, spuse, iar literele sunt neobişnuit de mari. Cred că e un text compact, ceea ce sugerează că e un

document timpuriu. Scrierile mai târzii includ în mod normal un *spatium* – un spațiu între strofe – și un *paragraphus* – o linie orizontală sub începutul fiecărei propoziții noi.

– Deci, cât de vechi crezi că e? întrebă Bronson și se aplecară amândoi peste masă, cu spatele la ușă, uitându-se cu atenție la relicvă.

– Dacă ar fi să ghicesc, aș spune secolul al III-lea sau al IV-lea după Hristos. Trebuie să...

Angela țipă când simți că o strânge cineva de braț. Fu împinsă violent de la masă și trântită de peretele de lângă ușă.

Bronson se întoarse. Nu auzise pași, nu auzise nici un zgomot.

Un bărbat solid, îmbrăcat într-un costum gri-deschis o apucase pe Angela și o țintuise la perete. Dar atenția lui Bronson fu îndreptată spre celălalt bărbat sau mai degrabă către pistolul semiautomat pe care îl ținea în mâna dreaptă. Pentru că Bronson avea impresia că acesta știa exact cum să-l folosească.

19

I

– Greşeşti, o corectă pe Angela bărbatul îmbrăcat în costum gri.

Engleza îi era fluentă şi aproape lipsită de orice accent.

– Este din secolul I.

– Cine dracu' eşti? întrebă Bronson ocărându-se în gând că nu verificase ca toate uşile şi ferestrele să fie închise.

În mod bizar, omul care o ţinea pe Angela arăta aproape ca un bancher sau ca om de afaceri, dacă îl judecai după înfăţişare – costum impecabil, mocasini negri foarte lustruiţi şi păr negru, neted şi bine tuns. Asta până când Bronson se uită în ochii lui. Erau negri, reci şi goi ca un mormânt deschis.

Spre deosebire de colegul lui, bărbatul care avea armă purta blugi şi o jachetă lejeră. Bronson bănui că erau cei care spărseseră casa, omorându-i pe Jackie şi pe Mark şi posibil pe Jeremy Goldman. Se simţi cuprins de furie, dar ştia că trebuia să se concentreze.

– Nu e important cine suntem noi, spuse bărbatul mai solid. Căutăm asta – făcu un gest cu mâna spre sulul de pe masă – de foarte mult timp.

Încă ținând-o pe Angela de braț, merse către masă și luă sulul în timp ce cel al doilea bărbat ținea pistolul îndreptat spre Bronson.

– Ce e așa de important la sulul acesta pentru ca prietenii mei să moară? Voi i-ați *ucis*, nu?

Bronson își încleștă pumnii și încercă să respire adânc, regulat. Nu-și putea permite să greșească.

Bărbatul în costum își înclină capul în semn de aprobare.

– Nu a fost nimic personal, spuse, dar a trebuit să urmez ordinele.

– Dar de ce e sulul atât de important? întrebă Bronson din nou.

Bărbatul nu răspunse imediat, ci împinse un scaun departe de masă și o așeză pe Angela pe el.

– Stai jos! se răsti el uitându-se la ea cum se așază supusă.

Desfăcu unul din capetele sulului, se uită la primele câteva rânduri și dădu din cap satisfăcut, apoi îl băgă în buzunarul hainei.

– O să-ți răspund la întrebare, Bronson. Vezi, știu cine ești. O să-ți zic exact de ce merită să ucizi pentru acest sul. Cred că știi de ce fac asta. Înțelegi situația, nu?

Bronson dădu din cap. Știa exact de ce italianul era dispus să vorbească – cei doi intruși nu aveau nici o intenție să îi lase pe el și pe Angela în viață la plecarea din casă.

– Cine sunt oamenii ăștia, Chris? întrebă Angela.

Bronson observă că vocea îi era sigură, dar cu o nuanță de mânie. Părea că întreabă despre identitatea unui cuplu de oaspeți neinvitați la o petrecere. Brusc, simți admirație pentru ea.

Bronson se concentră asupra bărbatului masiv.

– Spune-ne, zise scurt.

Italianul zâmbi, dar fără nici o urmă de amuzament în ochi.

– Acest sul a fost scris în 67 după Hristos, din ordinele precise ale împăratului Nero de către o persoană care se semna

de obicei SQVET. Oamenii care ne-au angajat l-au căutat în ultimii o mie cinci sute de ani.

Bronson se uită la Angela.

– Despre ce dracu' vorbești? întrebă ea șocată.

Italianul clătină din cap.

– Am spus destul. Tot ce o să vă mai zic e că noi credem că sulul conține un secret pe care Biserica nu dorește să îl dezvăluie. De fapt, sugerează că întreaga religie creștină a fost fondată pe o minciună, așa că puteți ghici ce se va întâmpla cu el.

– Tu sau angajatorul tău, care presupun că e Vaticanul, îl veți distruge de îndată ce va fi posibil? sugeră Bronson.

– Asta nu este decizia mea, evident, dar îmi imaginez că asta vor face sau îl vor încuia pentru eternitate în Penitenciarul Apostolic.

Bronson îi observase cu atenție pe cei doi bărbați. Încercase să-i țină de vorbă, trăgând de timp în vreme ce punea la cale următoarea mișcare.

Italianul cel masiv făcu un pas îndărăt spre ușă și se uită la colegul lui.

– Ucide-i pe amândoi! șuieră în italiană. Împușcă-l mai întâi pe Bronson.

Ăsta era momentul pe care îl așteptase. În timp ce primea ordinele, cel de-al doilea bărbat se întoarse pe jumătate spre bărbatul masiv, dădu din cap și ridică arma ca să-l țintească pe Bronson.

Dar Bronson se mișca deja. De când părăsise casa din Anglia, nu se dezlipise de Browningul Hi-Power. Băgă mâna sub haină, scoase pistolul din toc, eliberă piedica și-l ridică spre italian.

– Lasă arma! țipă într-o italiană fluentă. Dacă miști acel pistol chiar și un centimetru, trag.

Vreme de câteva secunde interminabile, nimeni nu se clinti.

– E alegerea ta, țipă Bronson fără a-și lua ochii de la arma bărbatului. Ia sulul ăsta blestemat și cară-te de aici și nimeni nu va fi rănit. Încearcă să faci altceva și cel puțin unul dintre noi va muri.

II

Deși Bronson ținea pistolul ațintit asupra italianului înarmat aflat la o distanță de aproximativ patru metri și jumătate, bărbatul masiv în costum gri se mișcă la fel de repede și de agil ca o pisică. O apucă pe Angela de păr și o smuci de pe scaun, ținând-o în fața lui ca pe un scut.

– Chris! țipă Angela, dar Bronson nu putea să facă nimic ca să-l oprească.

Dacă ar fi tras, ar fi nimerit-o probabil pe ea.

În câteva secunde, italianul masiv o împinsese pe Angela, care se lupta să scape din strânsoare, afară pe ușă.

Bronson rămase pe loc, concentrându-se asupra celui de-al doilea bărbat. Se uitară unul la altul câteva secunde lungi, apoi italianul murmură ceva și își mișcă pistolul. Bronson nu avu de ales. Îl ținti și apăsă pe trăgaci. Browningul avu recul și zgomotul împușcăturii se auzi șocant de tare în spațiul închis, iar cartușul se rostogoli în dreapta lui cu un zgomot metalic.

Italianul țipă și căzu pe spate, iar umărul stâng i se înroși instantaneu. Își duse mâna la rană, iar pistolul căzu pe podea.

Bronson fugi și luă arma de jos, pe care o identifică imediat ca fiind un Beretta de nouă milimetri. Nici măcar nu se mai uită la rănit. Întreaga lui atenție era îndreptată spre Angela și ce se întâmpla dincolo de ușa închisă a sufrageriei.

Antrenamentul său militar îi era de ajutor. Dacă ar fi împins ușa și ar fi intrat în cameră, acestea ar fi putut fi ultimele

lucruri pe care le-ar fi făcut în viață în cazul în care bărbatul ar fi avut un pistol, deoarece ar fi fost o pradă ușoară în cadrul ușii. Asta nu ar fi ajutat-o pe Angela.

Așa că înaintă cu precauție până la ușă, se lipi de peretele de piatră și răsuci clanța. Apoi, trase cu ochiul în cameră prin deschizătură. Italianul nu-l aștepta, ci era aproape de ușa care ducea în hol, târând-o cu brutalitate pe Angela, ținând-o cu un braț musculos în jurul gâtului.

Bronson deschise ușa cu o smucitură, intră în încăpere, ținti rapid și trase în peretele de piatră de lângă ușa din hol. Italianul se întoarse cu o expresie confuză și aproape înfricoșat, iar în momentul ăla Angela acționă.

Când bărbatul se opri, ea își ridică piciorul drept și îl lovi puternic cu pantoful în fluierul piciorului, apoi îi înfipse tocul în laba piciorului.

Italianul icni de durere și se clătină spre spate, eliberând-o pe Angela din strânsoare. Ea se aplecă într-o parte, ieșind din raza de tragere a lui Bronson, în timp ce bărbatul șchiopăta spre ușă.

Bronson ținti direct spre italian, dar acesta dispăru imediat în hol și, câteva secunde mai târziu, auzi ușa din față trântindu-se. Alergă la fereastră, se uită pe geam și îl văzu pe bărbat fugind, șchiopătând mai puțin.

Bronson se întoarse spre Angela.

– Ești teafără? o întrebă.

Angela dădu din cap afirmativ, cu părul ciufulit și cu fața roșie de efort.

– Mulțumită lecțiilor de aerobică și pantofilor Manolo, spuse ea. Întotdeauna mi-au plăcut pantofii ăștia. Ce s-a întâmplat cu celălalt?

– L-am rănit, zise Bronson. E în sufragerie, sângerează pe podea.

– Aveau de gând să ne ucidă, nu-i așa? De asta ai adus arma.

– Da și încă nu suntem în siguranță. Trebuie să ieșim de aici cât mai repede, în cazul în care nemernicul ăla mare se întoarce cu ajutoare.

– Ce facem cu ăsta? întrebă Angela arătând spre ușa de la sufragerie, din spatele căreia se auzeau gemete și urlete de durere. Trebuie să-l ducem la spital.

– Voia să ne ucidă, Angela! Nu-mi pasă dacă trăiește sau moare.

– Nu poți să-l lași așa. E inuman. Trebuie să facem ceva.

Bronson se uită din nou spre sufragerie.

– OK. Du-te sus și adună-ți lucrurile. O să văd ce pot să fac.

Angela îl privi insistent.

– Nu-l ucide! îi ceru ea.

– N-am de gând să o fac.

Bronson se duse în baia de la parter, luă câteva prosoape și se întoarse în sufragerie, cu pistolul Browning Hi-Power pregătit. Dar arma nu era necesară. Italianul stătea gemând într-o baltă de sânge, încercând să oprească sângele care curgea din rana de la umărul stâng cu mâna dreaptă.

Bronson puse cele două pistoale pe masă, unde bărbatul nu putea ajunge, apoi se aplecă și îl așeză mai bine pe italian. Îi scoase haina și îi îndepărtă hamul pentru pistol. Împături unul dintre prosoape și îl puse pe rana făcută de ieșirea glonțului, întinzându-l din nou pe podea, astfel încât greutatea corpului să-i reducă pierderea de sânge.

– Ține asta, spuse Bronson în italiană, apăsându-i mâna dreaptă plină de sânge pe celălalt prosop așezat peste rana provocată de glonț.

– Mulțumesc, zise italianul respirând cu dificultate, dar trebuie să merg la spital.

– Știu, zise Bronson. O să dau telefon într-un minut. Dar, mai întâi, am nevoie de niște răspunsuri clare la câteva întrebări și cu cât îmi răspunzi mai repede, cu atât telefonez mai devreme. Cine ești? Pentru cine lucrezi? Și cine e prietenul tău gras?

Pe fața rănitului se putu zări umbra unui zâmbet.

– Numele lui e Gregori Mandino și este *capofamiglia* – șeful – organizației *Cosa Nostra* din Roma.

– Mafia?

– Nume greșit, organizație corectă. Sunt doar unul dintre *picotti*, un soldat, zise bărbatul, unul dintre bodyguarzii șefului. Fac ce mi se cere și merg acolo unde e nevoie de mine. N-am nici cea mai vagă idee de ce suntem aici.

O spuse cu atâta convingere, că Bronson aproape îl crezu.

– Dar lasă-mă să-ți dau un sfat, englezule. Mandino este un om lipsit de inimă, iar adjunctul lui e și mai rău. Dacă aș fi în locul tău, aș pleca de aici cât mai repede și nu m-aș mai întoarce în Italia. Niciodată. *Cosa Nostra* are o foarte bună memorie pe termen lung.

– Dar de ce cuiva ca Mandino îi pasă de un pergament vechi de două mii de ani? întrebă Bronson.

– Ți-am spus, n-am nici o idee.

Conceptul „nu trebuie să știe" îi era foarte familiar lui Bronson din armată și bănui că o organizație ca Mafia lucra într-un mod asemănător. Era foarte probabil ca rănitul să *nu* fi știut ce se întâmplă. Fiind angajat numai pe baza priceperii lui la arme – deși nu fusese foarte priceput în această situație –, nu i se spusese decât ce era necesar pentru a îndeplini sarcina cerută.

– OK, rosti Bronson. Sun acum.

Scotoci cu atenție în haina bărbatului și găsi mai multe cartușe de nouă milimetri pe care le luă. Apoi, căută pe podea cartușul tras din Browning. Glonțul care-l rănise pe italian

îi trecuse direct prin umăr și se înfipsese în tocul ușii, dar îl scoase repede cu una dintre șurubelnițele pe care le folosise ca să ridice placa din podea. Asta era tot ce putea face pentru a îndepărta probele incriminatorii.

În cele din urmă, luă tocul pistolului și cele două arme și, după ce se gândi mai bine, luă și *skyphosul*, apoi părăsi încăperea. Angela îl aștepta în hol, cu ambele bagaje la picioare.

– Am încercat să-I opresc hemoragia cu niște prosoape, explică Bronson, și am sunat la Urgențe chiar acum. Treci în mașină.

Peste un sfert de oră, erau în mașina al cărei portbagaj fusese golit, Bronson aruncând cada și celelalte cutii lângă garajul lui Hampton, fără prea multă ceremonie. Se îndreptară spre vest, cât mai departe de acea casă.

III

Bronson ieși în drumul principal și se uită la Angela.

– Te simți bine? o întrebă.

– Sunt furioasă, izbucni ea.

Bronson își dădu seama că tremuratul pe care îl pusese pe seama șocului sau a fricii era de fapt o furie intensă. Fiecare mușchi din corpul ei exprima furia.

– Știu, spuse Bronson cu o voce intenționat calmă și măsurată, este păcat că nu am avut șansa să examinăm sulul, dar *suntem* în viață. E cel mai important lucru.

– Nu e numai asta, răspunse Angela. Am fost îngrozită înăuntru, știi asta? Nu am mai văzut un pistol adevărat până când nu mi-ai fluturat tu unul pe la nas în Anglia și, câteva ore mai târziu, m-am pomenit în mijlocul unui schimb de focuri cu un escroc italian umflat care mă strângea de gât. E destul de rău.

Apoi, chiar când reușisem să decodificăm inscripția și să găsim relicva, nemernicii ăia doi au venit și ne-au luat-o. După ce am trecut prin atâtea! Sunt oficată rău.

Bronson zâmbi în sinea lui. „Vechea Angela", se gândi. Avea încredere în ea că se va întoarce la luptă.

– Ascultă, Angela, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo. E vina mea că au intrat în casă. Ar fi trebuit să verific de două ori că toate ușile și geamurile sunt încuiate.

– Dacă ai fi încuiat toate ușile, probabil că tot ar fi reușit să intre și, dacă i-am fi auzit venind, ne-am fi trezit într-un schimb de focuri din care nu ar fi supraviețuit nimeni. Așa că, datorită ție, amândoi suntem în viață. Dar e păcat de sul.

– Am luat *skyphos*-ul. Cel puțin, avem un suvenir. În mod evident, e vechi. Crezi că are vreo valoare?

Angela se aplecă spre bancheta din spate și luă vasul pentru a-l examina cum trebuie. În casă, nu prea avusese ocazia.

– Ăsta e un fals, spuse câteva minute mai târziu, dar unul bun. La prima vedere, arată exact ca un *skyphos* roman original. Dar forma e ușor diferită: înălțimea e puțin prea mare pentru lățimea lui. Smaltul nu se simte la mână cum trebuie și bănuiesc că nici compoziția ceramicii nu e chiar din secolul I. Sunt multe teste pe care le-am putea face, dar cred că nu merită efortul.

– Deci am trecut prin toate astea pentru un fals? întrebă Bronson. Și, adu-mi aminte, ce este mai exact un *skyphos?*

– Numele este grecesc, nu roman. Este un fel de vas originar din estul îndepărtat al Mediteranei, cam din secolul I după Hristos. Un *skyphos* este un vas de băut cu două toarte. Acesta este într-o formă excelentă, iar, dacă ar fi fost original, ar fi valorat în jurul a patru-cinci mii.

– Și când a fost făcut?

Angela se uită la *skyphos* cu un ochi critic.

– În mod sigur, în al doilea mileniu, răspunse ea. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune secolul al XIII-lea sau al XIV-lea. A fost făcut mai mult sau mai puţin în aceeaşi perioadă în care a fost construită casa familiei Hampton.

Bronson se uită la ea.

– Asta e interesant.

– Mai degrabă, e o coincidenţă decât altceva, aş zice eu.

– Nu neapărat, dacă *ai* dreptate şi cele două sunt mai mult sau mai puţin contemporane. Cred că ar putea fi mai mult decât o simplă coincidenţă că un vas din secolul al XIV-lea – şi pe deasupra un fals – a fost ascuns într-o casă tot din secolul al XIV-lea.

– De ce?

Bronson făcu o pauză pentru a-şi pune ordine în gânduri.

– Tot traseul pe care l-am urmat este obscur şi complicat şi mă întreb dacă strofa în occitană nu e mai complexă decât am crezut şi dacă nu cumva ne scapă ceva.

– Nu te înţeleg.

– Uită-te la strofă, spuse Bronson, este scrisă în întregime în occitană cu excepţia unui singur cuvânt, *calix* – care este latinescul pentru „potir". Urmând celelalte indicii din ghicitoare, am descoperit în cele din urmă ceva ce arată ca un vas de băut latin, dar nu este. În vers apare cuvântul latin pentru potir, iar ceea ce am descoperit este o copie a unui vas de băut latin falsificat. Nu ţi se pare foarte ciudat? Sau măcar complicat?

– Continuă, zise Angela pe un ton încurajator.

– De ce să treacă prin toate complicaţiile pe care le presupune crearea unui fals, când ar fi putut să îngroape sulul în orice alt tip de vas vechi de ceramică? Ca şi cum au vrut să ne atragă atenţia spre elementul roman din toată povestea asta, spre inscripţia latină din salon.

– Dar am mai discutat despre asta. Nu există nici un indiciu în acele trei cuvinte latinești. Sau, dacă există, e al dracului de bine ascuns.

– De acord. Deci, poate că strofa occitană ne conduce spre altceva. Spre altceva mai mult decât locul sulului ascuns? Poate spre vasul însuși?

– Dar nu mai e nimic altceva înăuntru, rosti Angela, întorcând vasul cu fundul în sus. Am verificat atunci când mă uitam după *sittybos.*

Bronson păru confuz.

– Îți amintești? spuse Angela. Este un fel de etichetă atașată unui sul pentru a lămuri asupra conținutului.

– A, da, zise Bronson. Poate că nu e nimic înăuntru, dar în *afară?* Oare ceea ce se află pe partea exterioară a vasului e doar un model întâmplător?

Angela se uită cu atenție la vasul de ceramică verde și observă aproape imediat ceva. Chiar sub o margine erau inscripționate trei litere mici separate de trei puncte – H·V·L care, fără îndoială, însemnau *HIC VANIDICI LATITANT.*

– „Aici se odihnesc cei mincinoși", șopti Bronson. Asta e o legătură evidentă. Ce-i modelul ăla de sub litere?

Sub literele inscripționate se putea vedea ceva ce părea aproape ca o curbă sinusoidală: o linie ondulată regulat în sus și în jos, sub care erau niște dungi diagonale scurte, orientate dinspre dreapta-sus spre stânga-jos. Sub linia ondulată mai era și un model geometric, trei linii drepte care se intersectau la mijloc, cu un punct la fiecare capăt. De-a lungul liniilor erau cifre latine urmate de literele M·P, apoi alte cifre și litera A. Lângă fiecare punct erau alte cifre, fiecare fiind urmată de un „P". Chiar în mijlocul desenului se aflau literele PO·LDA, iar dedesubt M·A·M.

– Nu e întâmplător, spuse Angela pe un ton ferm. Indiferent ce înseamnă literele astea, în mod sigur trimit spre ceva, sunt aproape ca o hartă.

Bronson se uită la *skyphos*-ul pe care îl ținea Angela.

– Dar a cui hartă?

20

I

Târziu în după-amiaza aceea, soarele care apunea scălda într-o strălucire aurie acoperișurile neregulate și zidurile vechi ale centrului vechi al Romei. Pietonii se îmbulzeau încoace și încolo pe trotuarele largi, iar un zumzet constant de înjurături și înghionteli își făcea loc în Piazza di Santa Maria alle Fornaci. Dar Joseph, cardinalul Vertutti, nu vedea nimic din toate acestea.

Stătea lângă Mandino în aceeași cafenea în care se întâlniseră prima oară. Acum, după ce operațiunea fusese încununată de succes, se gândise că, pentru a încheia frumos toată povestea, ar fi bine ca ultima lor întâlnire să aibă loc exact în același loc în care avusese loc și prima. Dar, de data asta, Mandino insistase ca ei să se întâlnească într-o cămăruță din spate.

– Îl ai? întrebă Vertutti cu o voce înaltă și entuziasmată.

Mandino observă că mâinile îi tremurau ușor.

– Toate la timpul lor, cardinale, toate la timpul lor.

Un chelner bătu la ușă și intră cu două cafele. Le puse cu atenție pe masă și se retrase, închizând ușa în urma lui.

– Înainte de a vă livra ceva, avem de rezolvat o mică problemă administrativă. Ați transferat banii?

– Da, izbucni Vertutti. Am transferat o sută de mii de euro în contul pe care mi l-ai dat.

– *Dumneavoastră* puteți crede că vorbele dumneavoastră sunt suficiente, Eminență, dar eu știu din experiență că Vaticanul poate fi la fel de duplicitar ca oricine. Dacă nu aveți o dovadă a transferului, această conversație se termină chiar acum.

Vertutti își scoase portofelul din buzunarul hainei. Îl deschise și scoase o bucată de hârtie pe care i-o dădu peste masă.

Mandino se uită la ea și zâmbi, apoi o ascunse în portofelul lui. Suma era corectă, iar la rubrica „mențiuni", Vertutti scrisese „cumpărare de artefacte religioase", ceea ce constituia o descriere surprinzător de precisă a tranzacției.

– Excelent, spuse Mandino. Acum, veți fi fericit să aflați că am reușit să recuperez relicva. L-am pândit pe bărbatul acela, Bronson, prietenul lui Mark Hampton, în timp ce recupera sulul și am intervenit imediat. Nici Bronson, nici soția lui, care era și ea în casă, nu știu prea multe despre ceea ce conține *Exomologesis,* așa că nu trebuie eliminați.

Mandino nu îi menționă lui Vertutti nimic despre ce le spusese el despre pergament sau despre situația jenantă în care îl văzuse Bronson, fugind pentru a-și salva viața, ori că acesta îl împușcase pe unul dintre bodyguarzii lui.

– Ești foarte generos, remarcă Vertutti sarcastic. Unde sunt acum?

– Probabil, sunt în drum înapoi spre Anglia. Acum, că am recuperat relicva, nu mai au ce face aici.

Mandino era din nou foarte zgârcit cu adevărul. Îl instruise deja pe Carlotti să-l prevină pe unul dintre oamenii pe care îi aveau în rândul carabinierilor că Bronson, care era căutat pentru crimă de către poliția metropolitană britanică, hoinărea de capul lui prin Italia. Dăduse și detalii despre Renaultul Espace

pe care îl văzuse parcat în fața casei. Era sigur că englezii vor fi prinși cu mult înainte de a ajunge la granița italiană.

– Deci, unde e relicva? întrebă Vertutti nerăbdător.

Mandino deschise servieta, luă un recipient de plastic umplut cu un material alb, pufos și i-l dădu peste masă.

Vertutti îndepărtă cu grijă cele câteva straturi de vată pentru a ajunge la sul. Cu degetele tremurânde, scoase cu atenție papirusul antic. Îl ținu în mâini – expresia de pe față arăta că era conștient atât de vechimea lui, cât și de puterea lui îngrozitoare de distrugere –, apoi îl desfășură cu grijă pe masă. Dădu din cap cu gravitate, aproape cu reverență, și începu să citească textul scurt.

– Chiar dacă n-aș fi fost sigur, zise, felul în care e scris reprezintă un indiciu al identității autorului.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Mandino.

– Scrisul este îngroșat și literele sunt mari, spuse Vertutti. Nu se știe acest lucru, dar omul care a scris asta suferea de o boală cunoscută sub numele de *oftalmia neonatorum* care pe atunci era destul de frecventă. Această boală cauzează o pierdere progresivă a vederii și o slăbiciune dureroasă a ochilor, ducând la orbire în cele din urmă. A fost dificil pentru el să scrie și cred că, în mod normal, apela la un secretar, la un scrib profesionist. Această facilitate nu îi era la îndemână în Iudeea, atunci când a fost forțat să scrie acest document.

Vertutti continuă să studieze relicva, apoi ridică privirea.

– Știu că am avut diferențe de opinii, Mandino, rosti el cu un zâmbet forțat, dar, în ciuda părerilor noastre divergente despre Biserică și Vatican, aș vrea să te felicit că ai recuperat asta. Papa va fi deosebit de mulțumit că am reușit.

Mandino își înclină capul în semn că luase la cunoștință.

– Ce veți face acum cu el? Îl veți distruge?

Vertutti clătină din cap.

– Sper că nu, zise. Cred că ar trebui ascuns în Penitenciarul Apostolic împreună cu *Codexul Vitalian.* Nu cred că Biserica Catolică va vrea, indiferent de context, să distrugă un obiect de vechimea și importanța acestuia.

Vertutti desfășură și ultimii centimetri ai sulului. Se aplecă să examineze ce era scris la sfârșitul documentului, sub „SQVET".

– Te-ai uitat la asta? întrebă el cu o oarecare tensiune în voce.

– Nu, răspunse Mandino. Am verificat numai începutul documentului, ca să fiu sigur că e cel bun.

– Oh, este documentul bun, da. Dar asta, asta schimbă totul, spuse Vertutti, arătând locul unde se termina documentului.

Mandino se uită chiorâș la document. Chiar deasupra sigiliului imperial al lui Nero erau câteva rânduri scrise de mână, diferit, cu litere mai mici.

Vertutti le traduse cu voce tare din latină și se uită la Mandino:

– Știi ce ai de făcut, încheie el.

II

Bronson și Angela găsiră un motel chiar la periferia orașului Santa Marinella, pe coasta italiană, la nord-vest de Roma. Beneficiau și de loc de parcare în curtea hotelului, undeva în spatele clădirii, și astfel aveau parte de mai multă discreție. Bronson luă ultima cameră dublă liberă și cără bagajele sus.

Camera avea vedere spre sud, era luminoasă și aerisită, cu vedere spre curte. Angela își deschise valiza, scoase o grămadă voluminoasă de haine și o puse pe pat.

– Avem nevoie de o lumină decentă, spuse Bronson mutând una din noptiere în fața ferestrei.

În spatele lui, Angela despături cu atenție hainele, una câte una, pentru a dezveli *skyphos*-ul așezat în mijlocul grămezii. Apoi, îl puse cu grijă pe masa pe care o mutase Bronson.

Bronson scoase aparatul foto digital din bagaj. Se ghemui între masă și fereastră, astfel încât toată lumina care venea de la soarele de după-amiază să cadă pe *skyphos*, făcând să lucească vechiul smalț de culoare verde al vasului de lut. Făcu câteva zeci de poze, din toate unghiurile și pozițiile, apoi luă un creion și hârtie și desenă cât mai precis liniile și schemele inscripționate pe o parte a vasului.

– Tot ce trebuie să facem acum, zise Angela după ce Bronson transferă fotografiile pe laptopul său, este să ne dăm seama ce dracu' înseamnă diagrama sau ce-o fi asta.

– Exact.

Se uitară la linii, la litere și la numere.

– Tot mai cred că e un fel de hartă, sugeră Angela ezitând.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar, chiar dacă e, nu am nici o idee cum s-o interpretez. Ce vreau să spun e că sunt numai trei linii și o mulțime de numere. Ar trebui să le ignorăm pentru moment și să ne uităm la Marcus Asinius Marcellus și la Nero. Am ghicit ce înseamnă MAM și PO LDA, dar nu am priceput cu adevărat de ce sunt inscripționate pe lespedea aia. Dacă am face asta, am putea avea o direcție de urmat.

– Înapoi la cărți?

– Ai verificat cărțile. O să folosesc internetul. Acum, că italienii ăia doi ne-au luat sulul, să sperăm că nici unul n-o să ne mai urmărească.

Bronson se conectă de pe laptop la rețeaua wireless a hotelului, în timp ce Angela frunzărea cărțile pe care le cumpărase din Cambridge.

Bronson începu să caute referințe despre Marcus Asinius Marcellus, deoarece bănuiau că el era răspunzător de inscripția latină de pe piatra din casa familiei Hampton. Știau deja că Marcellus fusese implicat într-un scandal legat de un testament contrafăcut și că nu fusese executat numai datorită intervenției personale a lui Nero.

– Povestea cu testamentul, zise Bronson, i-ar fi oferit lui Nero ocazia de a-l presa pe Marcellus să execute diverse sarcini pentru el. Asta ar explica inscripția PO LDA: *Per ordo Lucius Domitius Ahenobarbus.* Literele de pe piatră se refereau la faptul că sarcina, oricare ar fi fost ea, fusese executată de Marcellus din ordinele lui Nero.

– Așa că poate ar trebui să-l verificăm puțin mai de aproape la împărat? zise Angela.

Își îndreptară toată atenția către Nero și descoperiră, printre alte lucruri, că ura orice ținea de creștinism.

– Dacă banditul ăla italian ne-a spus adevărul, spuse Bronson, sulul conține niște secrete pe care Vaticanul nu le vrea descoperite sub nici o formă. Ceea ce înseamnă că, indiferent ce căutăm, are legătură cu Biserica.

– Și, dacă am dreptate și liniile alea *sunt* un fel de hartă, atunci Marcellus a îngropat sau a ascuns ceva pentru Nero, zise Angela. Trebuie să fi fost ceva atât de important pentru împărat, încât a simțit nevoia să-l încredințeze nu unei echipe de muncitori sau unui grup de sclavi, ci unei rude care îi purta o mare recunoștință.

– Deci, ce dracu' a îngropat Marcellus?

– N-am nici o idee, spuse Angela, dar cu cât mă uit mai mult la aceste linii cu atât sunt mai sigură că, într-adevăr, *ceva* a fost îngropat, iar diagrama asta încearcă să ne zică unde anume.

III

Mandino nu a fost surprins să vadă că Villa Rosa părea pustie. Dacă ar fi fost în locul lui Bronson, ar fi plecat din casă cât mai repede posibil. Mai știa și că bodyguardul lui rănit era acum într-un spital din Roma, deoarece reușise să-i dea un

telefon scurt lui Rogan în timp o carabinerii aşteptau să-l întrebe despre rana de glonţ.

Şoferul opri maşina în faţa casei. Mandino îi ordonă unuia dintre oamenii săi să verifice garajul în cazul în care Renaultul Espace ar mai fi fost încă acolo. Nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală de două ori. Câteva momente mai târziu, bodyguardul se întoarse alergând.

– Uşa e încuiată, dar m-am uitat pe fereastră. Nu e nimic înăuntru, spuse el.

– Bine, zise Mandino, să intrăm.

Uşa din spate era blocată cu un scaun – Rogan putuse vedea asta destul de bine prin geamul uşii –, aşa că merse mai departe, până la fereastra salonului pe care el şi Alberti o spărseseră. Obloanele erau trase şi încuiate, dar cedară uşor când folosi ranga. Geamul nu fusese încă reparat şi, în câteva minute, Rogan reuşi să deschidă uşa din faţă pentru ceilalţi.

Cei doi bărbaţi merseră direct în salon şi se opriră în faţa şemineului.

– Eşti sigur că e aici, *capo?*

– Este singurul loc în care poate să fie. Este singura ascunzătoare care are sens. Continuaţi.

Rogan târî o scară până la şemineu, apoi scoase un ciocan şi o daltă din geanta pe care o căra. Se sui pe scară până când umerii îi ajunseră la nivelul pietrei inscripţionate şi începu să îndepărteze cimentul care o ţinea în perete. Băgă vârful daltei între piatra inscripţionată şi cea de sub ea şi o apăsă. Piatra se mişcă foarte uşor.

– Această lespede nu poate avea mai mult de câţiva centimetri grosime, spuse Rogan, dar aş vrea să mă ajute cineva să o ridic.

– Aşteaptă acolo, zise Mandino şi îi făcu semn unuia dintre bodyguarzii săi, care îşi şi scoase jacheta şi tocul pentru armă şi luă încă o scară.

Rogan apăsă unealta în spaţiul de deasupra lespezii, o ridică, iar partea de sus a pietrei se mişcă în faţă. Răsuci dalta şi împinse în sus, apoi repetă operaţia pentru celelalte părţi ale lespezii până când piatra ieşi suficient de mult pentru a fi ridicată.

– Fii pregătit să o iei, îl avertiză pe bodyguard.

Cei doi bărbaţi mişcară împreună lespedea înainte şi înapoi până când aceasta ieşi. Fiecare o ţinu de câte o parte, dar Rogan îşi dădu imediat seama că nu era aşa de grea.

– Are o grosime de numai doi centimetri şi jumătate, spuse el.

O luă singur şi coborî scara. Duse piatra până la o măsuţă solidă, unde îl aştepta Mandino. Rogan o ţinu în mână, în timp ce Mandino trecu o perie pe partea din spate pentru a o curăţa de praf şi de mortar, căutând litere sau numere.

– Nimic, şopti Mandino.

Partea din spate a pietrei era nemarcată, cu excepţia unor tăieturi mici făcute atunci când fusese turnată.

– Cercetează cavitatea.

Rogan se sui înapoi pe scară şi se uită în interiorul găurii de deasupra şemineului.

– E ceva aici, zise el.

– Ce?

– E o altă piatră în gaură. Nu a fost zidită. E ca şi cum prima piatră ar fi funcţionat ca o uşă.

– Dă-o jos! ordonă Mandino.

Rogan scoase din nişă a doua piatră şi o puse pe masă lângă prima.

– Nu, spuse Mandino. Nu aşa. Pune-o sub cealaltă piatră. Asta e, adăugă el în timp ce cei doi bărbaţi puneau lespedea

cum le ceruse. Uite, asta e secțiunea de jos. Asta e piesa pe care cineva a tăiat-o acum câteva secole.

Cei trei bărbați examinară semnele de pe piatră.

– E o hartă? întrebă Rogan îndepărtând praful și mizeria de pe suprafața inscripționată.

– Ar putea fi, zise Mandino. Dar îmi va lua ceva vreme să o descifrez. Nu seamănă cu alte hărți pe care le-am văzut.

Mandino nu era o persoană religioasă. Credea în lucrurile pe care le putea vedea, cum ar fi banii sau frica. Dar începea să aibă un respect amestecat cu gelozie față de ingeniozitatea catarilor. Cu religia care se prăbușea în jurul lor, cu certitudine, ei trebuie să fi știut că nu mai aveau timp. Dar, pentru că nu voiau să rişte ca piatra sau *Exomologesis* să ajungă în mâinile cruciaților, s-au hotărât să le ascundă pe amândouă. Îngropaseră sulul sub podea și spărseseră piatra în două, îngropând partea de jos în perete, unde ar fi fost ferită de uzură. Apoi, au lăsat două indicii vizibile. Două pietre inscripționate care arătau unde fuseseră ascunse cele două obiecte, dar numai dacă știai exact ce cauți.

21

I

Căutările pe internet fuseseră de ajutor, dar nu foarte mult. Bronson și Angela știau acum mai multe despre romani, în general, și despre împăratul Nero, în particular, dar nu știau aproape nimic despre Marcus Asinius Marcellus, care rămânea un personaj vag și lipsit de substanță, aproape complet absent din însemnările istorice. Și încă nu aveau nici o idee ce îngropase acesta la ordinul lui Nero.

În camera lor din Santa Marinella, Bronson examina *skyphos*-ul cu atenție, în timp ce Angela studia una dintre cărțile despre Nero.

– Singurul lucru la care nu ne-am uitat, zise Bronson încet, este chiar acest recipient.

– Ba da, obiectă Angela. E gol acum pentru că nu mai conține sulul și pentru că am transcris așa-zisa hartă de la exterior. Nu ne mai poate spune nimic altceva.

– Nu la asta m-am referit. Am încercat să reconstruiesc succesiunea evenimentelor. Acest recipient este o copie din secolul al XIV-lea a unui *skyphos* roman din secolul I. Dar de ce nu au folosit catarii un vas din vremea lor ca să ascundă sulul? Ar fi

putut să folosească orice recipient vechi pe care să inscripționeze diagrama. De ce s-au ostenit să creeze o replică a unui recipient roman de băut? Trebuie să ai un motiv bun pentru a face așa ceva. Strofa occitană pe care am găsit-o conține un singur cuvânt latin – *calix* –, care înseamnă „potir". Asta e o indicație precisă către acest vas. Dar faptul că ăsta pare a fi un recipient roman ne duce direct la inscripția latină. Poate că vasul ăsta și cele două pietre fac toate parte din același mesaj secret lăsat de ultimii catari.

– Am mai discutat despre asta, Chris.

– Știu, dar există o întrebare pe care nu ne-am pus-o. Bronson arătă spre *skyphos*. De unde provine ăsta?

– Vasul?

– Nu. Harta sau diagrama sau ce dracu' o fi. Poate că am înțeles greșit „comoara catară". Sau pe jumătate greșit. Cu siguranță, sulul le-a aparținut catarilor – indiciile pe care le-am urmat atunci când l-am găsit erau prea precise ca să fie o simplă coincidență –, dar hai să presupunem că sulul era numai o parte din comoară.

– Ce altceva să mai fi avut?

– Mă întreb dacă nu cumva catarii au găsit sau au moștenit sulul *și* piatra cu inscripția latină.

Angela păru nedumerită.

– Nu înțeleg cum ne ajută asta. Tot ce e pe piatra aia sunt trei cuvinte.

– Nu, spuse Bronson. Este – sau cel puțin a fost – mai mult decât atât. Adu-ți aminte ce mi-a zis Jeremy Goldman. Că piatra fusese tăiată, că partea zidită în peretele din casa familiei Hampton era doar jumătatea de sus. De fapt, acest pont este motivul pentru care eu și Mark am început să căutăm în restul casei. Căutam jumătatea de jos care lipsea.

– Dar nu ați găsit-o, așa că în ce fel ne ajută asta?

– Ai destul de multă dreptate. Nu am găsit-o, dar mă întreb dacă nu cumva am găsit-o acum sau măcar ce era scris pe ea. Gândeşte-te. Cum ai descrie literele inscripţiei romane?

– Toate majuscule, fără înfloriturі. O inscripţie latină tipică pentru secolul I. Sunt sute de exemple asemănătoare.

– Şi ce spui de strofele occitane?

Angela se gândi un moment.

– Complet diferite. Acela era un scris cursiv. Presupun că echivalentul lui modern ar fi scrisul italic.

– Exact. Acum, estimarea ta a fost că inscripţia occitană a fost realizată cam în acelaşi timp cu *skyphos*-ul, probabil în secolul al XIV-lea?

– Probabil, da.

– Acum, uită-te la diagrama de pe vas, la litere şi la cifre. Cifrele sunt latine – ăsta e primul lucru – şi toate literele sunt majuscule. Cu alte cuvinte, deşi *skyphos*-ul şi inscripţia occitană sunt contemporane, tu nu ai putea deduce acest lucru doar uitându-se la cele două texte. Par complet diferite.

– Vrei să spui că, dacă *skyphos*-ul a fost făcut de catari, de ce decoraţiunea de pe vas pare atât de romană? Cu excepţia explicaţiei că e o copie evidentă a unui vas de băut roman, bineînţeles.

– Da, rosti Bronson, dar cred că acest lucru a fost intenţionat. Catarii au făcut o copie a unui vas roman ca să ţină sulul în el, iar decoraţiunea pe care au ales-o pentru *skyphos* este de asemenea romană. Mai mult decât atât, diagrama are titlul H L V – *HIC VANIDICI LATITANT,* exact ca piatra cu inscripţia latină.

– Da, zise Angela cu entuziasm brusc în glas. Vrei să spui că diagrama la care ne uităm noi acum ar putea fi copia exactă a hărţii de pe secţiunea de piatră care lipseşte?

Bronson dădu din cap.

– Să presupunem că, ani de zile, catarii au avut această piatră, dar nu au reușit să o descifreze niciodată. Poate că sulul însuși se referă la piatră sau la ce a fost îngropat și asta i-a convins că harta sau diagrama erau *cu adevărat* importante. Când ultimii catari au fugit din Franța și au ajuns în Italia, știau că religia lor era condamnată, dar încă voiau să păstreze „comoara" pe care reușiseră să o ia de la Montségur. Așa că au spart piatra în două, au lăsat o parte – cea de sus – undeva unde putea fi găsită ușor, dar au ascuns bucata importantă, diagrama, altundeva. Pentru a-i permite unui alt catar sau oricui altcuiva care le cunoștea religia destul de bine să o descifreze, au creat inscripția occitană. Indiciile din ea ar fi dus la sul, ascuns în siguranță în *skyphos,* iar pe vas au lăsat o copie exactă a diagramei pe care nu au reușit să o înțeleagă niciodată. Cred că harta asta arată exact unde sunt ascunși „mincinoșii".

– Dar asta nu seamănă cu alte hărți pe care le-am mai văzut. Sunt numai linii, litere și numere. Pot însemna orice.

Bronson încuviință.

– Dacă ar fi fost ușor, catarii ar fi descifrat-o acum șapte sute de ani. E doar o bănuială, dar cred că Nero a insistat ca ascunzătoarea să fie într-un loc care nu ar fi putut să fie descoperit din greșeală, iar asta însemna în afara imperiului roman. Evident, împăratul, sau poate Marcellus, a hotărât să facă o hartă care să indice locația, astfel încât locul să poate fi găsit mai târziu dacă era necesar. Dar, pentru a proteja totul cât mai bine, a născocit un fel de hartă care trebuia descifrată.

– Înțeleg unde bați, zise Angela, dar acest vas e mult mai mic decât ar fi fost piatra. Ce spui de scara la care a fost făcut?

– M-am gândit la asta, dar nu cred că ar conta. Știu câte ceva despre cartografiere și atât timp cât știi scara poți interpreta o hartă indiferent de mărime. Această diagramă, zise el arătând spre *skyphos,* nu e o hartă convențională, deoarece

nu are o scară, cel puțin din câte văd eu, și nu are nici alt fel de indicații, cum ar fi hotare, râuri sau orașe. Am încercat să mă imaginez în locul persoanei care a făcut-o, străduindu-mă să înțeleg ce ar fi putut să facă pentru a crea o hartă care să reziste, la nevoie, timp de secole. Dacă ascunzătoarea era în afara Romei, nu ar fi putut să facă harta folosindu-se de repere cum ar fi clădirile, deoarece singurele construcții pe care le-ar fi văzut în afara Romei, la țară, nu ar fi fost permanente. Vreau să spun că, dacă ar fi îngropat ceva chiar în Roma, ar fi putut bănui că locuri precum Circus Maximus vor supraviețui și le-ar fi putut folosi pentru a identifica ascunzătoarea. Dar la țară, chiar și o vilă mare ar fi putut fi abandonată sau distrusă după o generație sau două. Deci, singura alegere realistă pe care o avea era folosirea unor caracteristici geografice specifice. Cred că Marcellus, sau cine o fi făcut harta asta, a ales repere permanente care, indiferent ce se întâmpla în Italia, ar fi rămas întotdeauna vizibile și identificabile. Nu cred că această diagramă are nevoie de o scară, deoarece se referă probabil la niște dealuri de lângă Roma. Cred că liniile arată distanțele dintre ele și înălțimile lor relative.

Vreme de câteva secunde, Angela se uită la diagrama de pe *skyphos,* apoi la desenul pe care îl făcuse Bronson și urmări cu degetele literele și numerele pe care el le copiase de pe vas. Apoi, luă o carte despre imperiul roman, o răsfoi până ajunse la index și se duse la o anumită pagină. Conținea un tabel cu litere și numere pe care Bronson nu le putu citi cu susul în jos.

– Asta ar putea avea sens, rosti ea, uitându-se de la copia lui Bronson de pe masă la tabelul din carte. Dacă ai dreptate și liniile reprezintă distanțe, atunci P s-ar putea traduce ca *„passus"*, deschiderea pasului unui legionar roman, care era de un metru jumătate. MP ar putea însemna *mille passus,* o mie de *passus.* Adică mila romană egală cu un metru jumătate.

Marcajele P de lângă puncte ar putea reprezenta înălțimile dealurilor, măsurate în *pes,* pluralul este *pedes,* piciorul roman de 30 de centimetri, și A ar putea însemna *actus,* 120 de *pedes* sau cam 35 de metri.

– Dar ar fi putut fi romanii capabili să facă socoteli atât de precise? întrebă Bronson.

Angela dădu din cap plină de încredere.

– Absolut. Romanii aveau unelte topografice, inclusiv una denumită *groma.* A fost folosită secole de-a rândul înainte de domnia lui Nero și se puteau face măsurători destul de sofisticate cu ea. Amintește-ți cât de multe clădiri impunătoare construite de romani stau în picioare și azi. Nu ar fi rezistat dacă aceia care le-au construit nu ar fi avut cunoștințe avansate de topografie.

Angela se aplecă peste tastatura laptopului, scrise cuvântul *groma* într-un motor de căutare și apăsă tasta „enter". Când apărură rezultatele, alese un site și dădu clic pe el.

– Uite, spuse ea arătând spre ecran. Asta e o *groma.*

Bronson se uită la schema instrumentului. Acesta era format din două brațe orizontale în formă de cruce care se sprijineau pe un alt braț atașat de un picior vertical. Fiecare dintre cele patru brațe avea un cordon cu o greutate de plumb la capăt.

– Și foloseau și o unealtă numită *gnomon* pentru a localiza nordul, e adevărat că nu foarte precis, și puteau măsura distanța și înălțimea cu ajutorul unui *dioptre.*

– Deci tot ce mai trebuie să stabilim acum este ce dealuri a folosit Marcellus ca punct de referință.

– Pare ușor, dar numai dacă o spui repede, comentă Angela cu umor. Cum dracu' să rezolvi asta? Sunt sute de dealuri în jurul Romei.

– Am o armă secretă, zise Bronson zâmbind. Se numește Google Earth și îl pot folosi pentru a verifica altitudinea oricărui

punct de pe planetă. În schemă sunt şase puncte de referinţă, deci tot ce am de făcut este să transform cifrele în unităţi de măsură moderne şi să găsesc cele şase dealuri care se potrivesc acelor criterii. Apoi, îi vom găsi pe mincinoşi.

II

Pe drumul de întoarcere de la Ponticelli la Roma, Gregori Mandino îi dădu telefon lui Pierro şi îi ordonă să-l aştepte într-un restaurant de pe Via delle Botteghe Oscure. Datorită naturii afacerilor sale, Mandino nu deţinea un birou şi avea tendinţa de a-şi ţine cele mai multe dintre întâlniri în cafenele şi restaurante. Îi mai ceru lui Pierro să găsească hărţi detaliate ale oraşului, ale împrejurimilor acestuia şi ale clădirilor construite în Roma antică şi să le aducă pe toate cu el, împreună cu un laptop.

Se întâlniră într-un separeu privat, în partea din spate a restaurantului.

– Aţi găsit *Exomologesis?* întrebă Pierro de îndată ce Mandino şi Rogan se aşezară şi comandară de băut.

– Da, răspunse Mandino, şi credeam că ăsta va fi sfârşitul problemei. Dar, când Vertutti a desfăşurat sulul complet, a găsit un post scriptum la care nu ne-am fi aşteptat.

– Un post scriptum?

– O scurtă notă scrisă în latină, însoţită de sigiliul imperial al lui Nero Claudius Caesar Drusus. L-a cam speriat pe Vertutti, deoarece asta însemna că sulul este numai o parte din ceea ce a ascuns Marcellus la ordinele lui Nero şi nici măcar cea mai importantă.

– Deci ce altceva a îngropat?

Mandino îi zise ce îi tradusese Vertutti din latină.

– Vorbești serios? întrebă Pierro cu un tremur ușor, dar perceptibil, în voce. Nu pot să cred. Amândoi?

– Asta e ceea ce pretinde textul latin.

Cercetătorul era palid, în ciuda luminii calde din încăpere.

– Dar eu nu... vreau să spun... O, Doamne! Chiar crezi asta?

Mandino ridică din umeri.

– Părerile mele sunt irelevante. Sincer, nu-mi pasă dacă orice e scris pe sul este sau nu adevărat.

– Chiar puteau acele relicve să fi rezistat două mii de ani?

– Vertutti nu e pregătit să-și asume riscul. Ideea e, Pierro, că încă trebuie să respectăm contractul și să rezolvăm asta, așa că mă aștept să descifrezi ce e pe piatra aia.

– Unde-i acum?

– Am lăsat-o în mașină. Rogan a făcut poze inscripției, așa că poți lucra cu ele.

Rogan îi înmână un card de date de la aparatul foto.

Pierro îl puse în buzunarul genții în care își ținea laptopul.

– Aș vrea să văd și piatra.

Mandino dădu din cap.

– Mașina e chiar după colț. Mergem să ne uităm în câteva minute.

– Și ce e inscripția aia, mai exact? O hartă? Indicații?

– Nu suntem siguri. Este partea de jos a pietrei pe care se află inscripția latină, asta e clar. Am alăturat cele două părți și s-au potrivit, dar sunt trei linii drepte, șase puncte și câteva litere și cifre. Arată mai mult ca o diagramă decât ca o hartă, dar sigur indică locul unde sunt ascunse relicvele, altfel nu ar fi existat nici un motiv pentru care să fi fost gravată și ascunsă.

– Linii? șopti Pierro. Ai pomenit de litere și cifre. Îți aduci aminte literele? Poate P și MP?

– Da. Și cred că și un A. De ce? Știi ce înseamnă?

– Poate. *Pedes* sau *passus, mille passus* și *actus*. Sunt unități de măsură romane pentru distanță. Cel care a realizat diagrama se poate să fi ales câteva clădiri impunătoare sau locuri de referință din Roma și să le fi folosit ca puncte de reper.

– Sper că ai dreptate, spuse Mandino. Acum, hai să mergem să ne uităm la piatră și după aceea poți să te apuci de lucru.

Se ridică și îi conduse afară din restaurant.

III

Bronson încercase mai mult de o oră să găsească potriviri între altitudinile dealurilor de pe diagrama de pe *skyphos* și cele de pe Google Earth.

– Asta ar putea dura la nesfârșit, șopti el lăsându-se pe spate pe scaun și întinzându-se pentru a-și relaxa încheieturile amorțite. Țara asta afurisită e plină de dealuri și numai Dumnezeu știe pe care l-a ales Marcellus. Asta dacă presupunem că a ales un deal.

– Nici o potrivire? întrebă Angela.

– Nu. Am folosit conversiile unităților romane pe care mi le-ai dat și am luat o marjă de eroare de zece la sută în plus și în minus, dar, chiar și făcând asta, de-abia găsesc pe Google vreun deal care să se potrivească.

– Câte?

– Poate opt sau zece dealuri se potrivesc criteriilor, dar toate sunt pe coastă, la o distanță mare de Roma.

Angela nu răspunse decât după câteva secunde, rămânând cu privirea pironită pe ecranul laptopului, apoi chicoti ușor.

– Și te mai consideri detectiv? întrebă. Inițialele DNS și DNM îți spun ceva?

– Bineînțeles. „Deasupra nivelului solului" și „Deasupra nivelului mării". Eu... stai, înțeleg ce vrei să spui.

– Exact. Google Earth măsoară înălțimea obiectelor deasupra nivelului mării, îți dă altitudinea, dar Marcellus nu avea cum să înțeleagă așa ceva. El stătea pe pământ, aproape de locul ascunzătorii. De acolo, singurul lucru pe care ar fi putut să-l măsoare cu *dioptre* ar fi fost altitudinile dealurilor situate deasupra poziției sale, nu altitudinile situate deasupra nivelului mării.

– Ai dreptate, rosti Bronson cu disperare în voce, dar, pentru că nu știm la ce altitudine era el, suntem terminați.

– Nu, nu suntem. Altitudinea la care era el nu contează. Marcellus ne-a dat altitudinile a șase dealuri, calculate dintr-un loc anume. Dacă vârful unui deal era la opt sute de metri deasupra lui, iar altul la cinci sute de metri, e o diferență de trei sute de metri. Deci, ce ar trebui să faci este să te uiți pe Google Earth la *diferențele* de altitudine dintre oricare două dealuri.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, zise Bronson. Ți-am mai spus, Angela. Sunt cu adevărat bucuros că ești aici.

Luă o foaie de hârtie și alese repede două puncte de pe diagramă. Converti numerele romane în metri, folosind un tabel pe care Angela îl găsise într-una dintre cărți și calculă apoi diferența dintre ele.

– Acum, hai să vedem, șopti el întorcându-se la laptop.

Dar tot nu putu găsi două dealuri a căror diferență să se potrivească. După încă o oră, Angela se apucă și ea de lucru, dar nu avu mai mult noroc.

– Frustrant, nu-i așa? întrebă Bronson când Angela împinse scaunul și se ridică.

– Am nevoie să beau ceva, spuse ea. Să mergem jos la bar și să ne înecăm amarul cu o cantitate mare de alcool.

– Nu cred că asta e cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată, dar este tentantă, fără îndoială, răspunse Bronson. Stai să-mi iau portmoneul.

Găsiră o masă liberă în colțul barului. Bronson cumpără o sticlă cu vin roșu bunicel și turnă două pahare.

– Vrei să mănânci la restaurantul hotelului în seara asta?

– Da, de ce nu?

– OK. O să rezerv o masă.

Când se întoarse de la bar, Angela se uita la copia inscripției pe care o făcuse Bronson. Când el se așeză, ea îi întinse hârtia peste masă.

– Mai e un indiciu aici, zise. Ceva la care nici măcar nu ne-am uitat.

– Ce? întrebă Bronson.

Angela îi arătă linia ondulată despre care Bronson crezuse că arăta ca o curbă sinusoidală.

– Asta e o inscripție pur funcțională, nu? Nu reprezintă un element decorativ. Deci ce se presupune a fi?

– Nu știu. Poate marea? Poate coasta de nord-est a Italiei?

Angela dădu din cap.

– S-ar putea să ai dreptate, dar, indiferent ce a îngropat Marcellus, acel lucru trebuie să fi fost *cu adevărat* important, altfel de ce s-ar fi ostenit atât cu piatra, cât și cu restul? Și, dacă *era* important, Nero nu ar fi vrut să fie îngropat în cealaltă parte a Italiei. Trebuia să-l păstreze destul de aproape de Roma. Cred că forma asta reprezintă probabil un șir de dealuri, iar Marcellus l-a inclus, astfel încât cei care aveau să caute locul să aibă un indiciu evident care să-i ajute să identifice zona. Cred că linia asta e un marcaj intenționat.

– OK, spuse Bronson. Termină-ți băutura și să ne întoarcem sus.

Aproape imediat după ce se așeză la laptop, găsi ceva ce părea să se potrivească.

– Uită-te la asta, spuse arătând spre ecranul laptopului

La vreo 50 de kilometri est de Roma, între comunele Roiate și Piglio se găsea o creastă de deal lungă, care ajungea până la 1370 de metri sau 4400 de picioare. Trăsătura cea mai caracteristică a crestei era panta de nord-est brăzdată sub forma unui model regulat.

– Înțeleg ce vrei să zici. Arată cam ca desenul de pe *skyphos.*

– Ăsta e primul lucru, spuse el. Acum, uită-te la asta.

Bronson puse cursorul pe vârful crestei și notă altitudinea afișată de Google. Apoi, îl mută la capătul altei creste situate aproape de extremitatea estică și scrise și acea valoare.

Angela luă un creion, făcu repede scăderea și compară rezultatul cu cel obținut din diagrama de pe *skyphos.*

– Bine, zise ea, nu e exact, dar e al dracului de aproape. Este o eroare de aproape opt la sută din cauza unităților de măsură latinești, dar asta-i tot.

– Da, dar noi folosim fotografii din satelit și tehnologie GPS, în timp ce Marcellus avea doar un *dioptre* și orice unelte de topografie or mai fi fost disponibile acum două mii de ani. În aceste condiții, cred că rezultatul este destul de apropriat.

– Dar celelalte patru locații?

– Da, cred că le-am găsit și pe astea. Uită-te!

Bronson mută repede cursorul peste alte patru locații de pe Google Earth, scrise altitudinile lor și îi dădu Angelei hârtia, ca să facă socotelile.

Când termină, ea ridică privirea zâmbind.

– Din nou, nu e tocmai exact, dar, în mod sigur, între marjele de eroare la care te aștepți de la cineva care folosește instrumente topografice din secolul I. Cred că s-ar putea să fi găsit locul.

Însă Bronson clătină din cap.

– Sunt de acord că poate am găsit zona corectă, dar încă nu am identificat cu precizie locul ascunzătorii. Vreau să spun că liniile diagramei se încrucișează, dar nu numai într-un singur punct, fapt ce ar fi putut indica în mod evident ascunzătoarea. În loc de asta, punctele formează un triunghi care indică o zonă vastă.

– Nu, aprobă Angela, nu se intersectează într-un singur punct, dar chiar aici, în mijlocul diagramei, sunt literele PO LDA. Între PO și LDA este un punct. Punctul era un semn obișnuit de a separa cuvintele dintr-un text în vremea aceea. Acum, de ce să scrii din nou acele litere chiar în diagramă? Ele au fost deja gravate în partea de sus a pietrei, direct sub *HIC VANIDICI LATITANT.* Dacă aveau de gând să le repete pur și simplu, atunci nu crezi că le-ar fi inscripționat și în partea de jos a diagramei, lângă literele MAM? Dar, dacă diagrama asta ne indică locul unde a fost ascuns obiectul lui Nero, atunci cuvintele *Per ordo Lucius Domitius Ahenobarbus* din centrul hărții au sens. De fapt, e un fel de dublu înțeles. Cred că înseamnă: „Acesta a fost făcut din ordinele lui Nero", precum și „Acesta e locul ascunzătorii". Cred că literele alea au fost puse în mijlocul diagramei deoarece punctul dintre O și L marchează zona.

– Da, asta e o sugestie la fel de bună ca oricare alta, spuse Bronson. Mâine-dimineață, mergem acolo cu mașina și încercăm să dezgropăm ce a ordonat Nero să fie ascuns acum două mii de ani.

22

I

Bronson observase că distanța în linie dreaptă dintre Santa Marinella și destinație era numai de 112 kilometri, dar știa că pe drum era aproape dublă.

– 112 kilometri nu înseamnă foarte departe, zise Angela terminându-și a doua ceașcă de cafea.

Intraseră în restaurant la ora 7, când începea să se servească micul dejun.

– De acord. Pe autostradă, o să ne ia cam o oră, dar pe drumurile laterale pe care o să le găsim în zonă, o să fie peste două ore de mers cu mașina. Dar mai avem o grămadă de lucruri de făcut înainte de a ajunge acolo, așa că o să ne ia cam trei-patru ore cu totul.

Bronson plăti nota și cără bagajele la mașină. Prima oprire o făcu la un chioșc de ziare de la marginea orașului, de unde cumpără mai multe hărți la scară mare pentru zona de nord-est a Romei.

După încă opt kilometri, găsiră în afara orașului un centru comercial mare și, așa cum sperase Bronson, un supermarket cu produse de bricolaj.

– Stai aici, spuse el, și încuie ușile pentru orice eventualitate. Nu o să întârzii. Ce mărime porți? În mărime europeană, vreau să zic.

– Patruzeci sau patruzeci și unu, răspunse ea, dacă te referi la pantofi.

– Pantofi, picioare, tot aia e.

25 de minute mai târziu, reapăru împingând un cărucior încărcat. Angela sări din mașină și îi deschise capota portbagajului.

– Dumnezeule, spuse ea uitându-se la obiectele din cărucior. Arată ca și cum ai cumpărat lucruri pentru o expediție de o săptămână.

– Nu chiar, răspunse Bronson, dar cred că trebuie să fim pregătiți.

Puseră împreună echipamentele în portbagajul mașinii. Bronson cumpărase mănuși, lopeți, cazmale, topoare, rângi, o trusă de scule, raniițe, ghete de cățărare, lanterne și baterii de rezervă, o busolă, un GPS portabil și chiar un cablu lung de remorcare.

– Un cablu de remorcare? întrebă Angela. Pentru ce ai nevoie de așa ceva?

– Îl putem folosi ca să tragem din drum pietre sau trunchiuri de copaci, lucruri de genul ăsta.

– Nu-mi place să pomenesc despre asta, dar este clar că acest Renault nu e mașina pe care aș alege-o pentru o excursie în munți.

– Știu. Este o mașină care nu ne ajută deloc acolo unde mergem, ăsta e și motivul pentru care nici nu o să urcăm cu ea. Am un plan. O să folosim Renaultul până ajungem la San Cesareo, în suburbiile din sud-estul Romei. Am verificat aseară, pe internet, acolo există un centru de închirieri de mașini 4x4. O lăsăm pe a noastră undeva în oraș și am rezervat pe numele tău o Toyota Land Cruiser cu ampatament scurt.

Dacă nu vom putea urca dealul cu o mașină ca asta, atunci singurul lucru pe care îl mai putem folosi e un elicopter.

Era aproape amiază când Bronson opri Renaultul Espace într-o parcare etajată din San Cesareo. Merseră împreună pe jos câteva sute de metri până la centrul de închirieri, care nu era pe drumul principal, iar 20 de minute mai târziu se aflau într-o Toyota Land Cruiser veche de un an, pe care Angela o închiriase pentru două zile, plătind cu cartea ei de credit.

– Crezi că a fost sigur să folosesc cardul meu Visa? întrebă ea când Bronson trase Toyota în parcare, lângă Renault.

– Cred că nu. Problema este că nu se poate închiria o mașină fără folosirea unei cărți de credit. Dar sper că vom fi plecați de mult de aici până când se va sesiza cineva.

Își mutară în Toyota toate echipamentele, inclusiv bagajele, apoi încuiară Renaultul și plecară.

– Asta ne va fi de ajutor, șopti Bronson ochind două parcuri de mașini uzate de la periferia lui San Cesareo.

Amândouă arătau fără pretenții, păreau murdare, iar mașinile erau vechi și cam deteriorate. Păreau niște locuri în care se insista ca tranzacțiile să aibă loc în numerar. Lui Bronson, asta îi convenea de minune.

Intră în primul parc de mașini și se târgui cu vânzătorul cam 20 de minute, apoi plecă la volanul unui Nissan vechi de zece ani. Vopseaua se decolorase și erau urme de lovituri pe aproape toate aripile, dar motorul și transmisia păreau în regulă, iar cauciucurile erau bune.

– Asta e? întrebă Angela ieșind din Toyota.

– Da. O să o conduc mașina asta. Urmează-mă și ne vom ocupa de restul problemelor când o să ajungem la Piglio.

Orașul nu era departe, iar drumul era destul de liber, așa că scoaseră un timp bun. Bronson opri Nissanul într-o parcare

a unui supermarket care era aproape plină și, câteva minute mai târziu, plecau împreună în Toyota.

În drum spre Piglio, Bronson opri la o benzinărie, intră și se întoarse cu două plase pline cu sendvișuri și sticle cu apă.

– Poți să te uiți pe hartă, te rog? întrebă Bronson. Avem nevoie de un drum forestier sau de o șosea secundară care să ne scoată cât mai aproape de locație, asta ca să nu trebuiască să mergem kilometri pe jos.

Locul indicat de inscripția de pe *skyphos* era departe de drumul principal și, 30 de minute mai târziu, după ce conduseseră pe drumuri din ce în ce mai înguste și mai denivelate, Angela îi ceru să oprească jeepul, astfel încât să-i poată explica unde se află.

– Ăsta e locul unde suntem acum, zise ea arătând pe hartă un drum alb, nenumerotat, iar linia asta punctată pare singurul drum până aici, sus.

– OK, intrarea pe drumul ăsta e chiar după cotitură.

Bronson porni și conduse încă 160 de metri, până văzu o spărtură în tufișurile de pe marginea șoselei care ducea spre drumul căutat. Intră pe acolo și puse în funcțiune tracțiunea integrală a mașinii.

În fața lui se întindea un drum forestier accidentat, dar care se vedea că era circulat și care șerpuia în sus, pe pantă.

– Se pare că au mai fost pe aici și alte mașini de teren și poate chiar un tractor sau două. Ține-te bine. O să fie destul de inconfortabil.

Drumul principal păru că se termină după câteva sute de metri, dar urmele de cauciucuri duceau în mai multe direcții – o alese pe cea care părea că se îndreaptă spre un platou înalt din fața lor. Forță Toyota pe pantă, pe pământul plin de șleauri, aproape doi kilometri, până când ajunseră pe un platou mic, acoperit cu pietre.

Bronson conduse jeepul în partea îndepărtată a platoului, lângă o stâncă, și îl opri.

– Asta e, spuse. Cred că aici se termină drumul. De aici, mergem pe jos.

Ieșiră din mașină și se uitară în jur. Văzură tufișuri și pomi care creșteau împreună din loc în loc, dar nu era nici un semn de prezență umană. Nu era gunoi, nu erau garduri, nu era nimic. Vântul adia ușor pe fețele lor, însă nu se auzea nici un sunet. Era unul dintre mai liniștite locuri în care fusese Bronson vreodată.

– Liniștit, nu-i așa? întrebă Angela.

– Cred că singurii oameni care se aventurează pe aici sunt ciobanii și câte un vânător ocazional.

Bronson dădu drumul GPS-ului și scrise coordonatele geografice de pe hartă. Le compară cu interpretarea diagramei de pe *skyphos*.

– Totul e cam ca dracu' de vag, șopti, dar *cred* că suntem în locul corect.

Angela tremură ușor.

– E sinistru. Ne aflăm în același loc în care se afla Marcus Asinius Marcellus acum două mii de ani, zise ea arătând cu mâna spre orizont. Peisajul la care ne uităm e aproape identic cu cel pe care l-a văzut și el. Chiar poți înțelege de ce a ales aceste șase dealuri. Din acest punct, sunt de departe cele mai proeminente repere.

– Problema noastră e că nu avem nici un fel de indicații detaliate, spuse Bronson, așa că va trebui să verificăm orice loc posibil. Nici hărțile astea, nici diagrama de pe *skyphos* nu ne vor ajuta prea mult acum.

– Care crezi că ar putea fi locul pe care-l căutăm? Dacă Marcellus a îngropat ceva în pământ, până acum nu ar mai fi rămas semne vizibile, nu după atât de mult timp.

– Nu cred că noi căutăm ceva îngropat în pământ. Lucrul care trebuia ascuns era mult prea important pentru așa ceva, așa că eu cred că ascunzătoarea este o peșteră sau o incintă de piatră făcută de mâna omului. Intrarea a fost probabil acoperită cu pietre sau lespezi grele, așa că asta trebuie să căutăm.

II

Gregori Mandino ridică receptorul când telefonul sună a treia oară. Se aștepta și spera să fie Pierro, cu vestea că a descifrat diagrama de pe piatră, dar apelantul era Antonio Carlotti, adjunctul său.

– Niște vești neobișnuite, *capo,* începu Carlotti. Mi-ai spus că englezul și fosta lui nevastă au părăsit probabil Italia până acum și se întorc în Anglia?

– Da. De ce?

– Încă avem pornit sistemul de monitorizare pe internet și ne-au fost raportate câteva căutări semnificative din Santa Marinella.

– Unde?

– Santa Marinella. Este un oraș mic de pe coasta din nord-vestul Romei.

– Ce căutări? întrebă Mandino.

– Mai mult sau mai puțin precum cele pe care le-am detectat în Cambridge. Acestea au venit de la o conexiune wireless dintr-un motel din oraș. Erau căutări detaliate despre orice avea legătură cu Nero și cu Marcus Asinius Marcellus.

– Ăsta trebuie să fie Bronson. Ce dracu' face *încă* în Italia? Și de ce *încă* urmărește pista asta? Când au fost înregistrate aceste căutări? Astăzi?

– Nu. Ieri-seară. Și mai sunt și alte ciudățenii. Aceste căutări au fost urmate de unele despre *groma*. Este un instrument topografic antic folosită de romani. Și am mai detectat o altă activitate pe aceeași rețea. Cineva a încărcat programul Google Earth. Ăsta e...

– Știu ce e, Carlotti. La ce zone s-au uitat?

– Nu știu, *capo*. De îndată ce un calculator accesează serverul Google Earth, nu-i mai putem monitoriza activitățile. Utilizatorul lucrează efectiv într-un sistem închis.

– Nu-mi place cum sună asta. Bronson e încă în zonă. A descoperit ceva despre tehnicile topografice ale romanilor, iar faptul că e pe Google Earth înseamnă că urmărește vreo pistă. Altceva?

– Da. De îndată ce am auzit de aceste căutări, l-am pus pe unul dintre oamenii mei din zona Santa Marinella să afle cine a stat la hotelul acela. M-a sunat înapoi acum câteva minute. Au fost doi englezi acolo aseară, soț și soție, dar personalul nu avea numele lor deoarece au plătit cu numerar. Recepționerul și-a adus aminte doar că și-au petrecut seara în cameră. Și mai știe că au folosit internetul fiindcă au plătit pentru el. Conduceau un Renault Espace înregistrat în Marea Britanie și au plecat devreme în dimineața asta.

– Asta confirmă tot. Ce-ai făcut?

– I-am dat pontul unuia dintre oamenii mei din rândul carabinierilor. Dar ce mă îngrijorează cel mai mult, având în vedere ce s-a întâmplat cu sulul, e ultima informație primită.

– Spune-mi.

– Un alt contact al meu de la carabinieri mi-a zis că, în dimineața asta, a fost închiriată pentru două zile o Toyota Land Cruiser de la un parc auto din San Cesareo, lângă Roma, de către o femeie cu numele Angela Lewis, care a plătit cu cardul.

– La dracu'! murmură Mandino.

– Se pare că Brosnon urmărește aceeași pistă ca și noi, cu toate că nu înțeleg cum, spuse Carlotti. Ești sigur că piatra din casă nu a mai fost văzută?

– În mod sigur, nu, dar cumva a făcut rost de o altă copie a diagramei care arată locul ascunzătorii. A închiriat un jeep pentru că s-a prins de unde trebuie să înceapă căutările. Așteaptă un minut, zise Mandino, fiind fulgerat de o idee. Toyota a fost închiriată din San Cesareo în dimineața asta, nu?

– Da.

– Bine, cel puțin ne dă un punct de plecare. Spune-le carabinierilor să caute Toyota.

– Se face, *capo*. Altceva?

– Nu. Până nu aflăm încotro se duc, nu mai putem face nimic.

Mandino termină convorbirea, apoi formă numărul lui Rogan.

– Dă-i telefonul lui Pierro, îi ordonă lui Rogan de îndată ce răspunse.

– Pierro.

– Mandino. Ai găsit vreo potrivire cu diagrama?

– Nu, nu încă, dar sunt sigur că, în timp, vom putea...

– Nu avem timp, izbucni Mandino. Tocmai am aflat că Bronson a închiriat un jeep de la un parc auto din estul Romei, iar asta înseamnă că a descifrat *deja* diagrama. Unde te-ai uitat?

– În nordul orașului în special, deoarece cred că Marcellus a deținut pământuri în zona aia.

– Mi se pare că Bronson e mai bun decât tine, Pierro, și se presupune că tu ești expertul. Îți sugerez să începi să cauți undeva în estul Romei și să o faci repede. Dacă găsește mormântul înaintea ta voi fi foarte nemulțumit și nu cred că vrei ca asta să se întâmple *cu adevărat*. Știi ce e în joc.

23

I

– Ai găsit ceva? întrebă Bronson în vreme ce Angela venea spre el prin iarba înaltă.

Căutaseră timp de două ore, dar nu găsiseră absolut nimic, în afară de o mână de cartuşe goale. La început, căutaseră împreună, urmând un model logic, în formă de reţea, dar apoi se separaseră pentru a acoperi o suprafaţă mai mare.

– La naiba cu tot! răspunse Angela. M-am săturat, mi-e foame şi mi-e sete. Iau o pauză.

Cei doi coborâră panta până la Toyota. Bronson deschise uşile şi porni motorul, lăsând răcoarea aerului condiţionat să adie peste ei. Angela scoase pachetele de sendvişuri şi îl lăsă pe Bronson să aleagă.

– Îl iau pe cel cu salată de pui, zise rupând celofanul.

– Eşti sigur că suntem în locul unde trebuie? răspunse Angela desfăcând sendvişul cu şuncă şi uitându-se oarecum circumspectă la carnea rozalie de dinăuntru.

– Sincer, nu. Punctul de pe diagrama de pe *skyphos* acoperă o zonă destul de mare. Dacă busola ar fi fost inventată şi Marcellus ar fi avut una, ca să ne furnizeze direcţii mai precise,

lucrurile ar fi fost mult mai simple. Dar, în situația în care suntem, de fapt, bâjbâim în întuneric.

– Te-ai aștepta să fi lăsat un fel de semn, astfel încât să poată găsi din nou locația exactă dacă ar fi avut nevoie. Toate aceste stânci și pante mi se par al dracului de asemănătoare.

– Ce fel de semn?

– Nu știu, o săgeată gravată într-o stâncă, orice de genul ăsta.

– S-ar putea să fi făcut așa ceva, sublinie Bronson, dar s-ar putea să fi fost distrus de-a lungul secolelor.

– Foarte încurajator. Mulțumesc.

– Hai să bem ceva, sugeră Bronson, și să încercăm din nou.

Trei ore mai târziu, căutau în continuare. Căutaseră pe tot platoul, de la un capăt la altul. Bronson se cățărase pe panta de sus și o cercetase, dar nu descoperise nimic, în timp ce Angela se cățărase pe grămezile de pietre care formau partea dură a platoului.

Bronson era gata să renunțe pentru ziua aceea și cobora cărarea când Angela îl strigă brusc.

– Ce-i asta?

Bronson se duse până la locul unde stătea Angela, aproape de stânca joasă care marca marginea înaltă a platoului și aproape de locul în care căutaseră cel mai mult. Cam la un metru și jumătate deasupra solului, pe o piatră, văzu ceva care arăta ca un V mic, de câțiva centimetri, dar atât de șters și bătut de vânt și ploi, încât nu erau siguri dacă ochii nu le joacă feste, până nu își trecură degetele peste crestătură.

– Simți? întrebă Angela.

– Cred că da, spuse Bronson, e un V sau e ce a rămas dintr-un M sau W sau poate chiar dintr-o săgeată cu vârful în jos? E așa de șterșă, că ar putea fi orice.

Angela își trecu degetele peste stâncă, pe ambele părți ale crestăturii.

– Nu simt alte litere, spuse.

– Nu cred că ar putea fi oricare din celelalte două litere, sugeră Bronson, cred că e un V, cel mai probabil. Marcellus nu ar fi vrut ca acest semn să fie găsit din întâmplare, așa că semnul pe care el l-a lăsat trebuie să fi fost discret. Nu cred că și-ar fi scris inițialele pe piatră, dar un simplu V de la *VANIDICI* are sens.

– Și acum ce facem?

Bronson arătă spre baza stâncii, unde era o grămadă de bolovani care sigur nu fuseseră atinși de ani de zile, poate de secole.

– Acum, aflăm ce e sub grămadă. Stai aici. Aduc jeepul.

Se grăbi înapoi la mașină, porni motorul și aduse vehiculul cât putu de aproape de stâncă. Deschise portbagajul și scoase ranga, îi băgă vârful sub un bolovan mai mic din vârf și îl ridică. Acesta căzu jos cu o izbitură.

– Pot să te ajut? întrebă Angela.

– Nu, mormăi Bronson, pentru că stâncile astea grele sunt acoperite cu pământ și tot ce pot face e să le deplasez. Dar ar fi o idee bună ca tu să faci poze după ce mai mut niște bolovani, ca să avem dovezi.

Angela se duse spre Toyota, luă o sticlă cu apă și aparatul foto digital, iar Bronson îndepărtă un alt bolovan din vârful grămezii. În timp ce acesta cădea, el se uită cu neîncredere la stânca din spatele lui.

– Angela, strigă el cu vocea puțin încordată.

– Ce e?

– Lasă apa, dar adu imediat aparatul. L-am găsit.

Inscripționate chiar în stânca din spatele bolovanului pe care tocmai îl mutase, descoperi trei litere mari, acoperite de

pietre de mai multe secole, pentru a nu se degrada, și care erau la fel de clare ca în ziua în care fuseseră făcute: H·V·L.

– *HIC VANIDICI LATITANT*, „Aici odihnesc cei mincinoși", șopti Bronson încetișor.

În următoarele zece minute, îndepărtă toți bolovanii, cu excepția celor trei stânci mari de la bază, pentru că acestea erau pur și simplu prea mari pentru a putea fi mutate fără ajutorul Toyotei. Pentru a reuși, avea nevoie de un lanț sau de un cablu de oțel. În spatele acestora se afla o piatră plată și aproape circulară, care fusese modelată și care încă avea urme de daltă pe ea. Pe toată marginea acesteia fusese folosit un fel de mortar în încercarea de a sigila intrarea.

– Asta e pur și simplu uimitor, icni Angela. Se pare că Jeremy a greșit. Nimeni nu s-ar fi ostenit atât ca să ascundă doar niște cărți. Arată mai degrabă ca un mormânt.

– Au încercat chiar să sigileze intrarea, spuse Bronson.

– Asta e probabil o precauție împotriva animalelor care se hrănesc cu hoituri, în cazul în care Nero ar fi avut nevoie să recupereze cadavrele pe care le îngropase. Nu ar fi vrut să sape din nou după ele numai pentru a descoperi că rămășițele fuseseră mâncate de vulpi sau de alte animale.

– Și de ce dracu' ar fi avut nevoie să recupereze un cadavru?

– Oh, mai multe motive, zise Angela, cel mai evident fiind vreun fel de jaf legalizat.

– Puteai să jefuiești un om mort? întrebă Bronson folosind un ciocan și o daltă pentru a scoate sigiliul de mortar de pe marginea stâncii.

– Era ceva mai subtil de atât. În trecut, anumite infracțiuni, cum ar fi trădările și vrăjitoria, presupuneau pedepse mult mai aspre chiar și decât moartea. Dacă o persoană era găsită vinovată, toată averea îi era confiscată de rege. Sunt câteva cazuri înregistrate de istorie în care cadavrele au fost scoase

din mormânt, îmbrăcate în haine noi şi aşezate într-o sală de tribunal pentru a fi judecate pentru delicte ca acestea doar pentru că monarhul îşi dorea pământurile lor. Din motive evidente, acuzatul nu putea să vorbească în apărarea lui, aşa că verdictul era de obicei previzibil.

– Bizar.

– Da, se poate folosi şi cuvântul ăsta. Cum te descurci?

– Am dat la o parte mortarul, aşa că acum ar trebui s-o pot muta.

Introduse vârful răngii în partea de sus al pietrei şi o ridică. Se auzi o pocnitură şi partea superioară a pietrei plate se deplasă câţiva centimetri.

– Am spart sigiliul, rosti Bronson, dar va trebui să folosim maşina pentru a muta piatra cu totul. E prea grea ca să o mut singur.

Se duse spre maşină şi se întoarse după câteva momente cu un cablu de remorcare. Folosi o rangă ca să ridice piatra, astfel încât să poată trece cablul prin spatele ei, securiză prinderea şi fixă celălalt capăt în cârligul de remorcare al jeepului.

– Stai de-o parte, îi ceru Angelei, în cazul în care se rupe cablul. De fapt, mai bine vino cu mine în maşină.

Porni Toyota şi porni încet înainte până când cablul începu să se tensioneze. Timp de câteva secunde nu se auzi nimic, cu excepţia zgomotului motorului diesel puternic al maşinii, apoi vehiculul se smuci în faţă.

– Cred că asta a fost, spuse Bronson.

Opri motorul şi ieşi din maşină. Dar, când se uită în spate, îşi dădu seama că nu se întâmplase nimic. Cablul de remorcare se rupsese în două chiar de lângă cârligul de remorcare, iar când se uitară spre stâncă, văzură că piatra rotundă abia se mişcase.

– Rahat! Ar fi trebuit să aduc un cablu de oţel. Nu văd cum am putea da la o parte piatra.

– Poate că ar fi trebuit să închiriem o Toyota prevăzută cu troliu, spuse Angela privind piatra. Stai un pic. Marcellus nu avea cabluri de oțel și nici mașini diesel turbo, nu? Dar tot ar fi putut să intre în mormânt.

– Da, probabil. Și ce?

– Deci de asta piatra e rotundă. Tu ai încercat să o tragi în față. Dar ar trebui să o putem rostogoli într-o parte.

– Genial, rosti Bronson.

Se ghemui la marginea pietrei și începu să dea la o parte pământul și resturile. Apoi, se dădu în spate.

– Bingo! zise el. Există un fel de canal tăiat în piatră, pe care aceasta ar trebui să se rostogolească.

Bronson urcă pe stânci în cealaltă parte a pietrei, introducând ranga la baza ei și ridicând-o. Surprinzător de ușor, piatra se mișcă puțin, rotindu-se câțiva centimetri în canal.

– Continuă, îl zori Angela.

Bronson deplasă din nou piatra care se rostogoli cam un metru, așa încât putură vedea ce se afla în spatele ei. Deveni vizibilă intrarea într-o peșteră micuță, prea nivelată și regulată ca să fie naturală. Cu toate că reușiseră să îndepărteze piatra care reprezenta sigiliul, intrarea era încă blocată parțial de cele trei stânci mari.

– Nu poți muta bolovanii ăia mari, declară Angela.

– Nu ușor sau poate deloc, fu de acord Bronson, dar știu cum pot să mă târăsc printr-o gaură.

– Dacă acoperișul cade când intri?

– Angela, peștera e acolo de două mii de ani fără să cadă, așa că, dacă mai rezistă încă zece minute, o să fiu în siguranță.

– Bine, dar fii atent.

– Sunt întotdeauna atent. Acum, dă-mi lanterna și aparatul foto, te rog.

Bronson puse aparatul în buzunar și lumină cu lanterna intrarea.

– Vezi ceva? întrebă Angela.

– Nu prea mult. Trebuie să intru înăuntru cu totul.

Bronson se lăsă pe burtă, ținu lanterna chiar în fața lui și se târî în interior.

II

Peștera avea cam trei metri lungime, doi metri lățime și un acoperiș boltit de peste un metru înălțime în centru, coborând la mai mult de jumătate în părți. Bronson se ghemui și se uită în jurul lui, în timp ce fasciculul de lumină al lanternei dansa pe pereții din piatră, denivelați de loviturile primite, și pe podeaua plină de praf.

I-a fost imediat clar că Angela avusese dreptate: „mincinoșii" nu erau cărți sau documente. În peșteră se aflau două schelete alăturate care, în mod evident, erau foarte vechi și extrem de fragile. Bucățele de țesătură aspră atârnau încă de unele oase. Craniul unuia din cadavre zăcea cam la 30 de centimetri de vertebrele de la gât.

– Ce e? strigă Angela.

– Așteaptă! rosti Bronson simțindu-se aproape incapabil să vorbească.

Era copleșit de vechimea a ceea ce vedea, de timpul care parcă încremenise în loc. Întinse mâna și atinse semnele lăsate de daltă pe pereții de piatră. Erau la fel de ascuțite și de curate ca și când ar fi fost făcute cu o zi în urmă, deși știa că zidarul murise de două mii de ani.

Adulmecă aerul. Ca o vagă reminiscență a unei atmosfere de biserică sau catedrală, peștera avea un miros uscat, vechi, dominat de un iz slab de ciuperci. Ciuperci cu adevărat vechi.

Se uită apoi la cele două grămezi de oase, simțind că începe să i se ridice părul pe ceafă.

– Sunt două schelete, strigă el uitându-se cu atenție la craniul desprins de corp. Doar praf și oase foarte vechi. Dar nu cred că vreunul din oameni a murit de bătrânețe.

– Adică au fost omorâți? De ce spui asta?

– Așteaptă până fac niște poze. Nu îndrăznesc să le ating. Probabil că se distrug complet dacă fac asta.

Bronson puse lanterna pe o piatră, astfel încât să lumineze toată peștera, și începu să facă poze interiorului acesteia. Începu cu o imagine panoramică, fotografiind podeaua, tavanul, pereții și intrarea înainte de a trece la rămășițele omenești. Apoi, făcu mai multe poze fiecărui schelet, întâi celui întreg și apoi prim-planuri, concentrându-se asupra craniului și oaselor gâtului, în special vertebrelor retezate. Făcu câteva poze și celui de-al doilea cadavru, concentrându-se pe oasele încheieturilor și ale gleznelor, unde semnele cuielor ruginite erau încă vizibile.

Bronson tremura, dar nu de frig. Se uită aproape înfricoșat în jurul mormântului, un mormânt vechi ca însuși timpul, apoi privi din nou oasele care zăceau acolo, nemișcate de 2000 de ani. Oasele a doi bărbați. Unul decapitat, celălalt crucificat.

III

Pilotul roti elicopterul în aer astfel încât botul acestuia să fie contra vântului, coborî și aterizâ. Se întoarse spre Mandino și dădu din cap.

– Du-te! spuse Mandino arătând spre dreapta, unde era parcată mașina 4x4 pe care o reperaseră din aer și care se afla cam la 50 de metri depărtare, pe terenul dur.

Unul dintre bărbați culisă ușa laterală și sări pe pământ. Luă din spatele elicopterului o mitralieră Kalașnikov căreia îi

eliberă piedica. Îl aşteptă şi pe partenerul lui, apoi se repeziră amândoi spre ţintă, cu armele gata pregătite.

Mandino şi Rogan îi priviră cum se îndepărtau. Sperau că Bronson şi femeia îi vor conduce direct la mormântul pe care îl căutau. Mandino era impresionat de tenacitatea lor. În alte împrejurări, s-ar fi gândit să-i lase în viaţă.

Când ajunseră cam la zece metri de vehicul, cei doi bărbaţi se despărţiră, astfel încât să se apropie de el din două părţi şi să creeze două ţinte în cazul în care se ajungea la un schimb de focuri. Mandino privi cu ochi critic cum se apropiau, dar rezultatul nu fu cel la care se aşteptase. Amândoi bărbaţii îşi puseră mitralierele pe umăr, se uitară în jeep şi fugiră înapoi la elicopter.

După ce îşi puseră centurile şi căştile, Mandino îi asaltă cu întrebări.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu e jeepul pe care-l căutăm, răspunse unul dintre ei, gâfâind uşor. Căutăm o Toyota Land Cruiser, nu-i aşa?

– Da, răspunse Mandino.

– Ei bine, e un Nissan Patrol cu ampatament scurt. Seamănă, dar e un vehicul diferit. Ăsta are un dispozitiv de prindere în spate, iar capota e rece. Aparţine probabil unui vânător sau vreunui fermier local care a condus până aici azi-dimineaţă şi care mai e încă pe dealuri, pe undeva.

– Rahat! şopti Mandino şi se întoarse spre pilot.

– Ridică elicopterul. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

După ce termină de fotografiat interiorul, Bronson se mai uită o dată prin peşteră. Nu putea înţelege de ce două cadavre în putrefacţie – chiar dacă unul fusese decapitat, iar celălalt crucificat – fuseseră atât de importante pentru împăratul roman. Cadavrele nu erau chiar o raritate în Roman antică,

așa că trebuia să mai fie ceva absolut special la cele două trupuri sau mai era altceva ascuns în peșteră.

Bronson își băgă din nou aparatul foto în buzunar și lumină încăperea cu fasciculul lanternei, uitându-se cu atenție la fiecare centimetru de piatră. Numai când cercetă interiorul peșterii pentru a doua oară, observă la capătul îndepărtat o piatră lucrată de mâna omului, ale cărei părți laterale și de sus fuseseră tăiate sub forma unui pătrat. Poate că piatra aia avea pe ea o inscripție sau ceva ce ar fi putut să explice ce descoperise.

Se târî pe podea, dar, când ajunse la ea, observă că era complet goală. Arăta ca și cum cineva i-ar fi teșit suprafața de sus pentru a scrie o inscripție, dar nu-și mai terminase treaba.

Numai când începu să se dea înapoi, observă o linie dintr-un material mai întunecat pe toată lungimea părții de jos a pietrei. Se târî înapoi ca să studieze mai cu atenție. Ceea ce crezuse că e o piatră mare care fusese tăiată ca un pătrat, își dădu el repede seama, era de fapt o piatră plată ce stătea ca un capac pe o altă piatră mai mare. Spațiul dintre cele două fusese sigilat cu ceva ce i se părea a fi un fel de ceară groasă.

Pulsul lui Bronson se acceleră. În mod evident, cele două pietre formau un fel de seif și ceea ce era ascuns în cavitate fusese protejat de exterior prin sigilare, timp de 2000 de ani. Avea sens. Nu numai cadavrele erau importante, ci și ce fusese îngropat odată cu ele.

Făcu niște poze celor două pietre, apoi încercă să o ridice pe cea de deasupra. Îi trebuia mai multă forță dacă voia să miște capacul de piatră.

Bronson se târî înapoi la intrarea în peșteră și o strigă pe Angela.

– Am găsit altceva, spuse, dar am nevoie de rangă ca să o deschid.

– Așteaptă.

Urmă o liniște de câteva secunde, apoi Bronson auzi zornăitul oțelului pe piatră și capătul uneltei apăru în fața intrării înguste a peșterii.

– Mulțumesc.

Se târî înapoi la capătul îndepărtat al peșterii și introduse vârful rângii în sigiliul de ceară. Dar ceara, sau orice o fi fost, părea să fie mult mai rezistentă decât crezuse. Încercă din nou, de data asta împingând unealta cu fermitate între cele două lespezi, apoi se strădui să ridice piatra de sus.

Unealta rămase înfiptă. Pentru a putea urni piatra, trebuia să spargă sigiliul de pe cea mai mare parte a marginii. Își dădu seama că sigiliul era etanș, ceea ce însemna că indiferent ce era în „seiful" de piatră era într-o condiție bună. Bronson îndesă ranga din nou în ceară, chinuindu-se să o întoarcă în lateral, și apoi o scoase.

Dinăuntrul. cavității ieși brusc un jet de aer, aproape ca o expirație, ca un oftat slab, iar Bronson se dădu în spate alarmat. Apoi, își reveni. Era doar aer stătut, bineînțeles.

Repetă operațiunea de jur-împrejurul marginii pietrei.

– Uite încă una, țipă pilotul, iar Mandino se uită prin parbriz în direcția arătată.

Aproape de niște stânci, la câțiva kilometri depărtare, se putea vedea forma de neconfundat a unui vehicul de teren. Era al treilea pe care îl vedeau, iar Mandino începuse să se întrebe dacă nu cumva îl supraestimase pe Bronson. Poate că închiriase Toyota pentru a se pregăti de cercetări, dar nu identificase încă locul de unde să înceapă.

– Verifică! ordonă Mandino, iar pilotul întoarse elicopterul spre vehiculul îndepărtat și începu să aterizeze.

Bronson spărsese o mare parte din sigiliul din jurul pietrei și împinse din nou ranga sub margine, apăsând. De data asta,

piatra se mișcă foarte ușor. Manevră ranga cu mai multă putere. Cu un trosnet brusc, sigiliul de ceară cedă în cele din urmă și capacul de piatră căzu pe podeaua peșterii.

Bronson băgă mâna înăuntru. Scoase de acolo două plăcuțe de lemn cam de mărimea și forma unor cărți din zilele noastre și un sul foarte mic. Ultimul era remarcabil de asemănător cu cel pe care îl recuperaseră din *skyphos*, dar nu văzuse nimic asemănător cu cele două plăcuțe până atunci. Fiecare era formată din două bucăți plate de lemn, prinse pe latura lungă cu un fir care părea să aibă rolul unei balamale rudimentare. Celelalte trei laturi aveau și ele găuri pe toată lungimea, prin ele trecând un alt fir, aparent pentru a împiedica deschiderea obiectului. Toate cele trei relicve păreau într-o condiție excelentă.

Scoase aparatul foto, verifică dacă mai avea spațiu suficient pe cardul de date și mai făcu niște poze.

Lângă intrarea în peșteră, Angela se sprijinea de o piatră, cu fața întoarsă spre soare.

Brusc, deveni conștientă de un sunet trepidant ce se auzea și se uită în jur. Văzu un elicopter care, deși era încă la distanță, se îndrepta direct spre ei.

Coborî la intrarea în peșteră și strigă:

– Chris, un elicopter se îndreaptă direct spre noi.

– E cineva jos, care se mișcă lângă stâncile alea, spuse pilotul, acolo, aproape de jeep. Pare a fi o femeie.

– Excelent, șopti Mandino. I-am prins.

Se întoarse către Rogan și îi făcu semn din cap.

– Pregătește-te!

Bronson luă cele două obiecte care semănau cu niște cărți și sulul și făcu în grabă cale întoarsă. La ieșirea din peșteră, i le dădu Angelei, apoi se strecură afară cât putu de repede.

Când ieşi la lumină, văzu elicopterul strălucind în timp ce se pregătea să aterizeze cam la 50 de metri depărtare.

– Intră în maşină! ţipă el.

Fugiră până la Toyota şi urcară în ea. Angela luă de pe scaunul din spate un prosop pe care îl adusese cu ea şi înveli cu atenţie relicvele, apoi puse pachetul în torpedoul din faţa ei. Bronson porni motorul, băgă în viteza întâi şi acceleră maşina pe platou, îndepărtându-se de peşteră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, aterizează odată chestia asta! ţipă Mandino, privind cum Toyota se îndepărta de lângă stânci.

Nu era îngrijorat că Bronson pleca, ştia că drumul asfaltat era la un kilometru distanţă şi că elicopterul îi putea prinde uşor cu mult înainte de a ajunge ei acolo. Prioritatea lui era să vadă ce găsise englezul.

– Nu pot, spuse pilotul. Terenul e prea denivelat ca să risc. Sunt pietre peste tot. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să duc elicopterul cât mai jos posibil, ca tu şi oamenii tăi să puteţi sări.

– Nu-mi explica, idiotule! Fă-o!

Pilotul coborî până când tălpica dreaptă a elicopterului atinse pământul, apoi menţinu aparatul în aer.

Mandino îşi smulse căştile de la ureche şi coborî urmat de Rogan şi de cei doi *picciotti.* Cei patru bărbaţi o luară la fugă către intrarea descoperită a peşterii.

– *HIC VANIDICI LATITANT,* citi Mandino holbându-se la cele trei litere inscripţionate deasupra intrării în peşteră.

Dacă reuşiseră să-l sperie pe Bronson înainte ca el să cerceteze minuţios peştera, atunci acesta era sfârşitul problemei. Dacă englezul reuşise să ia ceva de acolo, atunci trebuiau să-l oprească. Şi trebuiau să o facă înainte de a coborî de pe deal.

– Tu, ordonă el, arătând spre bărbatul mai mic, intră și vezi ce-i înăuntru.

Supus, bărbatul își scoase haina și tocul armei. Rogan îi dădu o lanternă și acesta se strecură înăuntru.

După mai puțin de 30 de secunde, scoase capul.

– Sunt numai două schelete aici, strigă. Foarte vechi.

– Uită de ele, îi ceru Mandino. Știu totul despre ele. Caută cărți sau papirusuri, ceva de genul ăsta.

Bărbatul dispăru în peșteră, dar reapăru după câteva minute.

– Nu e nimic de genul ăsta aici, spuse, dar în colțul îndepărtat este un fel de cutie de piatră, o piatră scobită pe dinăuntru și acoperită cu un fel de piatră plată folosită pe post de capac. E goală, dar sunt niște urme în praful din interior. În mod sigur a existat *ceva* înăuntru, dar a fost scos.

Mandino înjură.

– Imediat, înapoi la elicopter! ordonă. Trebuie să-l oprim pe Bronson cu orice preț.

24

Angela își pusese centura de siguranță, dar se răsuci în scaun să vadă ce se întâmplă în urma lor.

– Îi vezi? țipă Bronson ca să acopere zgomotul motorului și gemetele suspensiilor atunci când Toyota trecea peste pământul denivelat și plin de șleauri.

– Încă nu, țipă la rândul ei. Cât de departe e drumul principal?

– Al dracului de departe. Elicopterul ne poate depăși oricând.

Elicopterul se ridică imediat după ce cei patru bărbați își prinseră centurile și se întoarse spre vest, îndreptându-se spre marginea platoului, urmând același traseu pe care Mandino știa că îl alesese Bronson pentru a ajunge la drumul principal.

Se întoarse în scaun.

– *Trebuie* să-i prindem înainte de a ajunge în drumul principal, spuse el arătând spre bărbatul care stătea lângă Rogan. Tu ești în poziția de tragere cea mai bună. Când ne apropiem, folosește-ți Kalașnikovul și încearcă să scoți jeepul din funcțiune. Dacă poți, țintește cauciucurile și motorul. Dacă mașina nu se oprește, țintește habitaclul, dar i-aș prefera în viață dacă se poate.

Bărbatul își luă Kalașnikovul AK47, scoase încărcătorul și se uită dacă ar cartuș pe țeavă. Verifică dacă toate cartușele erau puse corespunzător, băgă încărcătorul la loc și armă.

– Sunt gata! zise.

Celălalt bărbat se aplecă în față, culisă ușa laterală a elicopterului și o blocă în poziția deschisă.

Pe scaunul din față, Mandino se aplecă, verificând terenul de sub elicopter pentru a vedea mașina care gonea. Apoi, arătă în față, spre norul de praf care se ridica de pe drumul denivelat și abia vizibil care șerpuia la vale pe dealul din fața lor.

– Acolo! țipă el.

Pilotul aprobă din cap, înclină botul elicopterului în jos și acceleră, îndreptându-se spre poalele dealului.

Bronson conducea mai repede decât o făcuse vreodată în viața lui. Nu avea nici o îndoială în legătură cu cine era în elicopter. Era la fel de sigur și de ceea ce avea să li se întâmple dacă nu reușeau să scape.

Angela apucă brațul lui Bronson și arătă spre stânga, către elicopterul care zbura în paralel cu ei, cam la 50 de metri de sol, depășindu-i fără efort.

– Uite-l! țipă ea.

Bronson își luă ochii de la drum pentru o secundă. Elicopterul era destul de aproape ca să poată observa că unul dintre bărbați avea o mitralieră.

– Rahat, au un Kalașnikov, țipă el. Ține-te bine!

Elicopterul coborî în fața lor, dispărând în spatele unui pâlc de copaci.

– Aterizează? întrebă Angela înnebunită.

– Cred că nu. Pilotul va încerca să poziționeze elicopterul astfel încât să ne blocheze calea spre drumul principal, iar omul cu Kalașnikovul să tragă în motorul mașinii.

– Și ce putem face?

Bronson apăsă frâna cu putere, apoi roti volanul spre stânga.

– Ieșim de pe drum.

Scoase mașina de pe drumul forestier, alegând cea mai bună variantă pe care o putu găsi printre copaci și tufișuri, dar îndreptând tot timpul mașina în jos, spre șosea.

Intuiția lui Bronson fusese corectă. Pilotul coborâse elicopterul aproape de pământ, blocând drumul, cu partea dreaptă și cu ușa deschisă îndreptate spre deal și cu bărbatul înarmat așteptându-și prada.

Câteva minute mai târziu, Toyota nu apăruse încă.

– Sigur a ieșit de pe drum, spuse Mandino. Ridică-te și găsește-o. De data asta, nu o pierde din vedere când cobori.

Pilotul reperă jeepul după câteva secunde. Mașina mergea neregulat și imprevizibil spre poalele dealului. Vehiculul devia dintr-o parte în alta, în timp ce Bronson conducea printre copaci și alte obstacole de pe deal.

– Coboară aici, ordonă Mandino arătând spre baza dealului, unde copacii creșteau mai groși, iar drumul șerpuia printre ei.

Bronson era obligat să treacă pe acolo dacă vroia să iasă în drumul principal.

– Vrei să aterizez? întrebă pilotul.

– Nu. Doar planează și stabilizează elicopterul. Omul meu are nevoie de o poziție fixă pentru a putea nimeri ținta.

În vreme ce Toyota se avânta la vale, spre ei, elicopterul se lăsă repede în jos. Mașina era acum la mai puțin de 100 de metri, iar bărbatul cu Kalașnikovul era gata să tragă cartuș după cartuș.

– Să înceapă distracția! șopti Bronson când văzu arma lucind.

Trase de volan și mai violent pentru a fi o țintă cât mai dificilă. Își luă mâinile de pe volan doar pentru a-i da Angelei pistolul său Beretta pe care i-l luase bodyguardului lui Mandino.

Era mai mic decât Browningul și se gândi că i-ar fi mai ușor să-l mânuiască.

– Ține-l în mâna dreaptă, țipă ca să acopere zgomotul motorului, dar nu apăsa pe trăgaci.

Se uită repede în lateral.

– Acum, apucă de partea de sus, cea care e dințată, trage de ea înapoi și dă-i drumul.

Se auzi un clic metalic sonor când Angela trase spre ea dispozitivul și îl eliberă, încărcând un cartuș în camera Berettei.

– Uită-te acum în partea din spate a pistolului, continuă Bronson conducând haotic pe pământul denivelat. Este percutorul ridicat?

– Este o bucățică de metal îndreptată spre spate, spuse ea uitându-se la armă.

– Asta e. Acum, ține-l în mâna dreaptă și plimbă-ți degetul mare până simți o pârghie în partea laterală.

– Gata!

– Aia e piedica de siguranță, spuse Bronson. Când vrei să tragi cu pistolul, trage de ea în jos. Și ațintește-l în afară, te rog, adăugă el când Angela îndreptă arma ușor spre el.

– Dumnezeule, nu am mai tras niciodată cu un pistol.

– E ușor. Ține trăgaciul apăsat până se golește încărcătorul.

Când se aflară cam la 50 de metri depărtare de elicopter, Bronson coborî fereastra de pe partea Angelei.

– Trage! țipă el.

Angela ținti spre elicopter, dar se mișcă atunci când apăsă pe trăgaci.

Bronson știa că ar fi fost un miracol ca Angela să nimerească elicopterul. A trage cu o armă destul de imprecisă dintr-o mașină care mergea cu viteză pe un câmp era o situație improprie atingerii țintei cu precizie. Dar elicopterele sunt fragile și, dacă ar fi putut să-l facă pe pilot să creadă că exista posibilitatea de a

fi lovit de un glonț, atunci acesta ar fi ridicat elicopterul pentru a nu fi în pericol. Date fiind împrejurările, era cel mai bun lucru la care putea spera.

Când Angela trase, un glonț izbi parbrizul, trecu printre ei și ieși prin hayon.

Zgomotul de sticlă spartă îi sperie pe amândoi. Bronson trase de volan cu putere spre stânga, apoi din nou la dreapta, iar mașina își păstră cu greu echilibrul.

Angela țipă și scăpă pistolul. Arma căzu între scaun și portieră. Se chinui să o ridice, dar nu o putu ajunge.

– Dumnezeule, iartă-mă! Trebuie să deschid ușa ca să o iau.

– Nu face asta. E prea târziu acum. Ține-te bine!

Nu mai aveau de ales. Bronson acceleră, mergând direct spre elicopter.

Mandino țipă la bărbatul cu Kalașnikovul care, în ciuda apropierii țintei, avea dificultăți în a o nimeri.

Trăgătorul mai trase două gloanțe în vehiculul care se apropia vertiginos, apoi dezlănțui arma când trase ultima dată. Apăsă opritorul pentru a scoate încărcătorul gol, luă un altul și îl introduse în locaș, dar, în aceste câteva secunde, Toyota mai parcursese încă zece metri și părea că accelerează. Bărbatul selectă modul de tragere automată și ochi din nou. De la distanța asta, sub 20 de metri, era imposibil să rateze.

Pilotul se uita din ce în ce mai îngrijorat la jeepul care se apropia. Își pierdu curajul când Toyota se apropie la mai puțin de 15 metri. Trase de manșă, tură motorul la maximum și elicopterul țâșni în aer.

Exact în același moment, în partea din spate a elicopterului, trăgătorul apăsă pe trăgaci și trimise direct spre jeep o rafală de gloanțe de 7,62 milimetri. Ținta era bună, dar zdruncinătura

elicopterului în aer îl luă prin surprindere și gloanțele căzură pe pământ fără a face nici un rău.

– Ce dracu' faci? țipă Mandino la pilot.

– Îți salvez viața, asta fac. Dacă jeepul ne-ar fi lovit, am fi fost morți cu toții.

– Jucau la cacealma. Ar fi tras de volan în ultimul moment.

– N-aveam de gând să-mi asum riscul ăsta. Am văzut ce rămâne dintr-un elicopter lovit, izbucni pilotul întorcând aparatul spre drumul principal și urmărind din nou norul de praf care se ridica în urma Toyotei.

În timp ce Toyota răgea sub elicopter, Bronson acceleră și mai mult și reveni pe drumul forestier.

– Doamne Dumnezeule! șopti Angela. Am crezut că o să-l lovești.

– Am fost pe aproape, fu Bronson de acord. Dacă nu s-ar fi ridicat, aveam de gând să trag de volan prin fața lui.

– De ce nu prin spate? întrebă Angela. Era mai mult loc.

– Nu era o idee bună. În spate se află un rotor anti-cuplu. Dacă îl lovești, o să arăți ca un salam feliat. Apropo, adăugă el în glumă, sper că ai cerut asigurare pentru daună totală când ai închiriat mașina asta. Sunt ceva găuri în ea.

Angela îi zâmbi scurt, apoi se uită în urma lor.

– Elicopterul se îndreaptă din nou direct spre noi.

– Îl văd, spuse Bronson uitându-se în oglinda retrovizoare. Dar suntem la numai câteva sute de metri de șosea.

– Și atunci vom fi în siguranță?

Angela nu părea prea convinsă.

– Nu știu, dar sper. Ultimul lucru de care au nevoie acești oameni este publicitatea, iar să tragi într-o mașină dintr-un elicopter pe un drum public este un mod destul de bun de a atrage atenția presei. Sper că doar ne vor urmări și că vor

încerca să ne prindă numai când o să ne oprim în cele din urmă. În orice caz, nu avem unde merge altundeva.

La capătul drumului forestier, Bronson se uită în ambele direcții, apoi intră pe șosea și apăsă pedala de accelerație. Dieselul hurui când intră în modul turbo, iar jeepul se avântă rapid pe drumul spre Piglio.

Mandino răgușise tot dând instrucțiuni.

– Mulțumesc pentru incompetența ta totală, țipă el la pilot, au ajuns pe șosea.

– Îi pot ochi de aici, spuse trăgătorul. Trebuie să conducă în linie dreaptă și asta îi face o țintă ușoară.

– Se presupune că este o operațiune discretă, izbucni Mandino. Nu putem începe să tragem cu o armă automată într-un vehicul pe drumurile publice.

Îl bătu pe braț pe pilot.

– Cât combustibil mai avem?

Pilotul se uită la instrumentele de bord.

– Destul pentru încă nouăzeci de minute în aer.

– Bine. Încetinim și îi urmărim. Vor trebui să oprească în cele din urmă și îi prindem atunci.

– Nu mai văd elicopterul, rosti Angela lungindu-și gâtul pe geamul Toyotei. Poate, au renunțat.

Bronson clătină din cap.

– Nici o șansă, spuse el. Sunt undeva în spatele nostru.

– Îi putem întrece?

– Nici măcar într-un Ferrari, răspunse, dar sper că nu va trebui să o facem.

Traficul era lejer pe drumurile de țară, dar erau destule vehicule în jurul lor, așa cum sperase Bronson, care să le anuleze urmăritorilor orice posibilitate de a coborî elicopterul pe drum

pentru a încerca să-i oprească. Se uită înainte și arătă spre un indicator rutier.

– Piglio, zise el, am ajuns!

Elicopterul se menținea la 150 de metri în aer. Când Toyota intră în oraș, Mandino îi ordonă pilotului să mai coboare.

– Unde suntem? întrebă Mandino.

– Într-un loc numit Piglio, spuse Rogan. Acesta urmărise traseul pe harta topografică, în cazul în care ar fi avut nevoie să ceară ajutor de la sol.

Era un oraș mic, dar nu puteau risca să piardă prada pe străzile lăturalnice. Toyota trebuise să încetinească în traficul local aglomerat, iar elicopterul aproape plana în vreme ce bărbații priveau cu atenție.

– Nu-i pierdeți din ochi! comandă Mandino.

– Aproape am ajuns, spuse Bronson când o luă pe o stradă laterală, urmând indicatoarele care duceau spre supermarket.

După câteva secunde, coti în parcare, găsi un loc liber, opri mașina și se dădură jos.

– Nu uita relicvele, zise el când Angela îl urmă.

Ea puse cu atenție într-o geantă prosopul și conținutul lui prețios.

– Ai luat aparatul foto? întrebă ea.

– Da. Hai să mergem.

Bronson o luă înainte spre intrarea principală a supermarketului, unde câțiva cumpărători se holbau la elicopterul care plana acum la vreo 50 de metri distanță.

– Aterizează cât poți de aproape, îi ceru Mandino pilotului.

– Nu pot să aterizez în parcare, nu e destul spațiu deschis, dar este un petic de pământ acolo.

– Cât poți de repede. De îndată ce coborâm din elicopter, ridică-te din nou. Rogan, rămâi înăuntru și ține-ți mobilul aproape.

Pilotul întoarse elicopterul spre dreapta și coborî pe bucata de pământ acoperită cu iarbă de lângă parcarea supermarketului.

– Nissanul e chiar aici, nu? spuse Angela.

– Da, dar nu putem să ne urcăm direct în el și să plecăm. Ar fi o greșeală fatală. Vom aștepta aici.

Bronson o împinse pe Angela în partea stângă a holului de la intrare și se uită cu atenție la elicopter.

– Vor trebui să aterizeze ca să lase pe cineva la sol să ne urmărească și nu pot să aterizeze chiar aici, în parcare. E prea mare aglomerația. Ia uite, asta face.

Se uită cum elicopterul se îndepărtează și începe să aterizeze.

– Mergem, nu fugim, spuse el strângându-i mâna Angelei. Fără să arunce nici măcar o privire elicopterului, traversară parcarea până la locul unde Bronson parcase Nissanul. Îl descuiară, se suiră și porniră motorul, dând cu spatele ca să iasă din locul de parcare și îndepărtându-se de clădire fără să se grăbească.

După 30 de secunde, Mandino și cele două ajutoare alergau în parcare, îndreptându-se spre Toyota, cu elicopterul planând deasupra lor.

Dar Bronson se îndepărta deja, îndreptându-se spre Via Prenestina și, mai departe, către Roma.

O oră mai târziu, după o căutare atentă prin parcare și supermarket, Gregori Mandino fu nevoit să facă față adevărului implacabil: era evident că Bronson și femeia scăpaseră. Toyota fusese abandonată în parcare și deja atrăgea atenția din cauza găurilor din parbriz și din caroserie, făcute de gloanțe. Se uitaseră prin geamul din spate și văzuseră că uneltele și echipamentele erau încă acolo. Unul dintre oamenii săi își înfipsese

lama cuțitului în ambele cauciucuri frontale ca să fie siguri că prada lor nu mai putea pleca.

Cei trei bărbați verificaseră tot interiorul supermarketului, își extinseseră căutările și pe străzile și magazinele din împrejurimi și chiar în câteva cafenele, restaurante și hoteluri, dar fără nici un rezultat.

– Ar fi putut avea un complice care să-i aștepte, sugeră unul din bărbați. Ce facem acum?

– Nu s-a terminat, mârâi Mandino. Sunt încă aici, undeva în Italia, pe teritoriul meu. O să-i găsesc și o să-i omor pe amândoi chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac.

25

I

– Trebuie să găsim un expert care să se uite la astea, spuse Angela.

Porniseră înapoi pe coasta italiană de vest şi luaseră o cameră dublă într-un motel de lângă Livorno. După câteva pahare de băutură la bar şi o cină foarte târzie, se întorseseră în cameră. Bronson conectă aparatul foto la laptop şi copie pozele de pe card

Salvă pe patru CD-uri copii ale pozelor pe care le făcuse în mormânt. Îi dădu unul Angelei, puse alte două în două plicuri pentru a le trimite pe adresele lui şi a Angelei din Marea Britanie şi păstră unul pentru sine.

Numai după aceea desfăcură cele trei relicve pe care Bronson le scosese din mormânt. Angela întinse prosopul pe măsuţa din dormitor, îşi puse o pereche de mănuşi subţiri din latex şi mută cu atenţie pe măsuţă cele trei obiecte.

– Ce sunt, mai exact? întrebă Bronson.

– Acestea două sunt nişte tăbliţe. Este un fel de agendă rudimentară. Suprafeţele interioare sunt acoperite cu ceară, astfel încât să poată fi scrise notiţe pe ele, iar apoi să poată fi şterse prin simpla răzuire a suprafeţei de ceară.

– Dar astea sunt foarte speciale, vezi? continuă ea arătând spre o bucată de ceară lipită de un fir trecut printr-o serie de găuri făcute pe marginile tăbliţelor de lemn.

Firul se rupsese în mai multe locuri la ambele relicve, dar Angela nu încercă să-l scoată sau să deschidă vreuna din cele două tăbliţe.

Bronson aprobă din cap.

– Firul se numeşte *linum,* iar găurile sunt cunoscute sub numele de *foramina.* Pentru a preveni deschiderea plăcuţelor, firul era securizat cu un sigiliu, ca astea. Acest lucru se făcea în mod frecvent în cazul documentelor legale, ca metodă de precauţie contra falsificatorilor.

– Deci am recuperat două documente legale din secolul I.

– Astea sunt mult mai mult decât atât. Sunt aproape sigură că sigiliul reprezintă blazonul imperial al lui Nero. Ai idee cât de rar e să găseşti un text necunoscut din acea perioadă în asemenea stare? Acel sigiliu de ceară de jur-împrejurul pietrei din peşteră le-a conservat aproape perfect. E ca mormântul lui Tutankamon, atât e de rar.

– Tutankamon fără aur şi bijuterii, totuşi, spuse Bronson uitându-se mai îndeaproape la tăbliţe. Amândouă par un pic cam zdrenţuite.

– Asta e doar vopseaua sau lacul de la exterior. Lemnul pare să fie într-o stare aproape perfectă. Asta e descoperirea cu adevărat importantă.

– N-ai de gând să te uiţi în interiorul lor? întrebă Bronson.

Angela clătină din cap.

– Ţi-am spus şi înainte – asta nu e specialitatea mea. Trebuie să i le înmânăm unui expert şi fiecare stadiu al deschiderii lor trebuie înregistrat.

– Dar sulul? Ai putea să-i arunci o privire. Ştii destulă latină ca să poţi face asta, nu-i aşa?

– Da, zise Angela plină de îndoială. Cred că pot să traduc o parte din el.

Luă sulul cu mâinile tremurânde și, încet, cu o infinită grijă, desfăcu primii opt-zece centimetri. Privi textul latin a cărui cerneală părea la fel de neagră ca în ziua în care fusese folosită și citi cuvintele pentru ea însăși, mișcându-și buzele în tăcere.

– Ei? întrebă Bronson.

Angela clătină din cap.

– Nu pot fi sigură, zise ea abătută. Nu poate fi corect... pur și simplu, nu se poate.

– Ce nu se poate? Ce e?

– Nu. Traducerea mea e greșită. Ascultă, trebuie să găsim pe cineva care poate lucra cu relicvele în mod profesional și le poate traduce cum trebuie. Știu care e persoana aceea.

II

– Totul s-a terminat cam haotic, Mandino, nu-i așa? întrebă Vertutti cu o voce batjocoritoare.

Cei doi bărbați se întâlneau din nou în aceeași cafenea ca și altă dată, dar acum balanța puterii se schimbase.

– Dacă înțeleg corect, continuă Vertutti, ai avut ocazia să pui mâna pe relicve și l-ai avut pe englez sub nas, dar ai reușit cumva să-l lași să scape. Dezastrul ăsta nu-mi inspiră prea multă încredere în capacitatea ta de a rezolva chestiunea într-un mod satisfăcător.

– Nu trebuie să vă îngrijorați, Eminență, spuse Mandino cu o încredere care era ușor forțată. Avem mai multe piste pe care le putem urma și nu trebuie să subestimați dificultățile cu care se confruntă Bronson. Știu din sursele mele din interiorul poliției că nu are un pașaport valid, așa că nu poate părăsi

Italia cu avionul sau pe mare. Detaliile despre mașina pe care o conduce au fost înaintate tuturor forțelor de poliție europene, iar personalul de la punctele de trecere a frontierelor o caută. Se strânge lațul în jurul lui și nu poate face nimic ca să scape.

– Să presupunem că se hotărăște să nu plece din Italia.

– Atunci, va fi și mai ușor să-l reperăm. Avem ochi peste tot.

– Sper că ai dreptate, zise Vertutti. Trebuie să te asiguri că nu va scăpa.

Se ridică să plece, dar Mandino îi făcu semn să se așeze din nou.

– Mai există problema cadavrelor, spuse. E clar că știți cine sunt, deci ce vreți să facem cu ele?

– Cadavre? Ce cadavre? Întreabă orice catolic unde sunt înmormântați cei doi bărbați și ți se va răspunde că mormântul unuia e chiar aici, în Roma, și că rămășițele celui de-al doilea au fost trimise în Marea Britanie, în secolul al VII-lea.

– Trimis de papa Vitalian, domnule cardinal, autorul *Codexului*. *Știa* că oasele acelea nu erau ce susținea el că sunt. Vitalian nu ar fi dat niciodată relicve adevărate.

– Asta e o simplă ipoteză.

– Poate, dar amândoi știm că mormântul din Roma nu conține cadavrul pe care pretinde Vaticanul că-l conține. Ce am găsit noi dovedește asta și acum știți că nu e adevărat.

– E adevărat din punctul de vedere al Vaticanului și asta este tot ce contează. Poziția noastră e că aceste cadavre pe care le-ai găsit sunt exact cele care sunt menționate pe inscripția de pe mormânt, sunt oasele mincinoșilor, iar Biserica-Mamă nu e interesată de ele. Și acum, că documentele au fost scoase din peșteră, nu mai există nici o dovadă pentru ce sugerezi tu. Ia câțiva oameni cu tine, duceți-vă sus pe platou și distrugeți-le complet.

III

– Acum, trebuie să conducem tot drumul până la Barcelona? întrebă Bronson. Ai putea măcar să-mi spui de ce.

Erau în Nissan, ieşind din Livorno spre graniţa franceză. Avea să fie un drum lung, mai ales din cauză că Bronson era hotărât să conducă pe drumuri lăturalnice sau, cel puţin ori de câte ori ar fi fost posibil, pentru a evita orice obstacole. Erau mai mult de 20 de puncte de trecere a frontierei italo-franceze, iar Bronson ştia că poliţia italiană nu putea să fie prezentă în toate şi că se va axa pe autostrăzi şi drumuri principale.

De fapt, nu era prea îngrijorat că ar putea fi oprit, deoarece nimeni nu ştia că acum conducea un Nissan. Poliţia îl va căuta într-un Renault Espace, iar maşina aia era ascunsă într-un colţ dintr-o parcare din San Cesareo.

– Cam acum zece ani, răspunse Angela, după ce am început să lucrez la British Museum, am fost detaşată pentru douăsprezece luni în Barcelona, la Museu Egipti, unde am lucrat cu un tip pe nume Josep Puente. Era papirologul muzeului.

– Asta ce înseamnă?

– Papirologia este termenul generic pentru studiul textelor antice scrise pe diverse tipuri de materiale, cum ar fi pergament, velin – asta e piele de oaie sau de capră –, piele, pânză, bucăţi de lemn, tăbliţe de ceară şi cioburi, cunoscute şi ca *ostraca*. Presupun că disciplina a devenit cunoscută ca papirologie, deoarece materialul cel mai obişnuit pe care se scria şi care a supravieţuit este papirusul. Josep Puente este un expert recunoscut în texte antice.

– Bănuiesc că poate citi în latină.

Angela încuviinţă.

– Exact ca şi bietul Jeremy Goldman, dacă te specializezi în acest domeniu, sfârşeşti prin a avea cunoştinţe în majoritatea

limbilor antice. Josep poate citi în latină, greacă, aramaică și ebraică.

Angela rămase tăcută și Bronson se uită la ea.

– Ce e? o întrebă.

– Mai e un alt motiv pentru care vreau să merg acolo.

– Da?

– Nu ți-am spus ce am citit pe sul pentru că pur și simplu nu-mi vine să cred. Dar, dacă traducerea lui Josep Puente o să fie la fel, atunci muzeul este locul ideal în care să anunțăm descoperirea întregii lumi. El are credibilitatea și experiența necesare pentru a fi crezut, iar lucrul acesta e important, deoarece nu ai idee ce opoziție vom avea de înfruntat când vom anunța descoperirea. Bărbații cu mitraliere vor fi ultima noastră grijă.

Bronson se uită din nou la ea.

– Spune-mi ce crezi că scrie acolo, ceru el.

Dar Angela clătină din cap.

– Nu pot. S-ar putea să greșesc. De fapt, chiar sper că greșesc. Trebuie să aștepți până ajungem la Barcelona.

IV

Antonio Carlotti nu era în cea mai bună dispoziție. Șeful, Gregori Mandino, era preocupat de căutarea ridicolă a cuplului englez și a relicvelor pe care aceștia reușiseră să le găsească pe deal, lângă Piglio, dar toată treaba căzuse pe umerii lui Carlotti.

El era omul care supraveghease monitorizarea internetului și a căutărilor pe web. El era omul căruia Mandino îi ceruse să adune toate detaliile biografice ale lui Christopher Bronson și ale Angelei Lewis pentru a ghici care va fi următoarea lor

mişcare. Mandino doar cerea rezultate şi apoi îşi făcea planurile în funcţie de ele, de obicei, cu Rogan în remorcă.

A denumi urmărirea pe care o făcea Mandino „hotărâtă" era prea puţin. Se părea că lăsa de-o parte toate celelalte responsabilităţi pe care le avea, iar acum, în calitate de *capo* de familie în Roma, avea multe alte lucruri pe care trebuia să le facă. Pentru Mandino, urmărirea devenise aproape personală, iar unul dintre lucrurile pe care Carlotti le învăţase de când devenise membru al *Cosei Nostra* era să nu consideri *niciodată* că lucrurile sunt personale.

Bodyguardul care fusese rănit pe proprietatea de lângă Ponticelli era un exemplu bun. Englezul, Bronson, sunase la ambulanţă şi apoi plecase din casă, iar bărbatul fusese dus la un spital de chirurgie din Roma. Pentru Carlotti, un bodyguard care a fost împuşcat nu era folositor. Îl ştia pe bodyguard, chiar îi plăcea de el. Dar eşuase la datorie şi asta era destul pentru el. Cei doi bărbaţi pe care Carlotti îi trimisese la spital îl uciseseră într-un mod murdar, dar rapid, înainte de a putea fi interogat corespunzător de carabinieri. Asta înţelegea Carlotti prin a nu te implica personal.

Tocmai se întreba ce îi va zice lui Mandino la următoarea întâlnire când îi sună mobilul.

– Carlotti.

– Nu mă cunoşti, spuse vocea, dar avem o cunoştinţă comună.

– Da, spuse italianul cu precauţie.

– Este vorba despre *Codex*.

– Da? zise Carlotti din nou, acum cu mai multă siguranţă. Cu ce pot să vă ajut? Colegul meu a plecat deja spre Barcelona.

– Ştiu. El mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon înainte de a pleca. Trebuie să ne întâlnim. Este foarte important pentru amândoi.

– Foarte bine. Când şi unde?

– Cafeneaua din Piazza Cavour, în treizeci de minute?

– Voi fi acolo, spuse Carlotti și închise telefonul.

– Cu ce vă pot ajuta, Eminență? întrebă Antonio Carlotti când Vertutti se așeză cu greutate pe scaunul din fața lui.

– Cred că e vorba mai mult de cu ce te pot ajuta eu, spuse Vertutti.

Se aplecă înainte și își împreună mâinile sub bărbie.

– Crezi în Dumnezeu, Carlotti?

Carlotti se așteptase la orice, dar nu la asta.

– Bineînțeles. De ce întrebați?

Vertutti continuă, ignorând întrebarea.

– Și crezi că papa este reprezentantul ales al lui Dumnezeu pe pământ? Și că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre?

– De fapt, mi-ați pus trei întrebări, domnule cardinal. Dar răspunsul este același pentru toate trei: da.

– Bine, zise Vertutti, pentru că ăsta este miezul problemei cu care mă confrunt. Gregori Mandino ar fi răspuns „nu". Nu numai că e un om fără Dumenzeu, un ateu convins, dar e și un opozant fanatic al Vaticanului, al Bisericii Catolice și a tot ce reprezintă ele.

Carlotti clătină din cap.

– Îl știu pe Gregori de mulți ani, Eminență. Credința lui personală nu-l va împiedica să-și ducă la bun sfârșit sarcina.

– Mi-ar plăcea să-ți împărtășesc încrederea. Cât de mult știi despre cercetarea pe care o întreprinde?

– De fapt, foarte puțin, răspunse Carlotti precaut. Am fost implicat în furnizarea de suport tehnic.

– Dar ești înlocuitorul lui?

– Da. De asta aveți numărul meu.

Vertutti încuviință.

– Lasă-mă să-ți spun în ce suntem implicați. Aceasta este o căutare care a început în secolul al VII-lea, odată cu

papa Vitalian. O căutare care ar putea afecta însuşi viitorul Bisericii-Mamă.

– Acest *Exomologesis* ce e, mai exact? întrebă Carlotti după ce ascultă explicaţiile lui Vertutti despre *Codexul Vitalian.*

– E un fals, dar este o poveste foarte convingătoare, explică Vertutti apucându-se să relateze o istorisire care era în întregime ficţiune şi pe care o inventase cu o seară înainte. E un document care urmăreşte să dovedească faptul că Isus nu a murit pe cruce. Acum, adăugă el cu un zâmbet, credinţa creştinilor adevăraţi este suficient de puternică pentru a respinge asemenea invenţii, iar Vaticanul poate demonstra eroarea documentului, dar simpla existenţă a acestui manuscris este suficientă pentru a isca dubii cu privire la religia noastră. Din cauza îndepărtării din ce în ce mai mari a oamenilor de biserică, pur şi simplu, nu ne putem permite ca aceste dubii să fie exprimate.

Carlotti era confuz.

– Dar am crezut că Gregori a recuperat *Exomologesis.* Am înţeles că era ascuns în casa de lângă Ponticelli.

– Mandino l-a luat de acolo, dar am găsit un text adiţional în partea de jos a sulului. Spunea că există o copie a documentului împreună cu două tăbliţe care dovedesc validitatea sulului. Ştim că aceste tăbliţe, ca şi manuscrisul, sunt falsuri, dar nu ne putem permite ca al lor conţinut să devină public. Aceste trei relicve recent descoperite au fost furate de englezul Bronson şi de fosta lui soţie.

Carlotti încă părea confuz.

– Ştiu despre Bronson şi înţeleg ce spuneţi, dar să sperăm că Gregori va recupera obiectele când va ajunge la Barcelona.

Acţionând conform instrucţiunilor lui Mandino, Carlotti făcuse verificări complete asupra trecutului lui Bronson şi al femeii Lewis. Singurul contact posibil pe care oricare din ei l-ar fi putut avea cu lumea academică din Europa era colaborarea

anterioară a Angelei Lewis cu Josep Puente. De aceea, Carlotti ordonase ca doi dintre oamenii lui să supravegheze Museu Egipti din Barcelona, dându-le acestora descrieri detaliate despre înfățișarea lui Bronson și a lui Lewis, și de aceea Mandino era acum în drum spre Spania.

– Asta, zise Vertutti aplecându-se pentru a sublinia ideea, e ceea ce mă îngrijorează. Din nefericire, eu și Mandino nu ne-am pus de acord cu privire la această chestiune și mi-a spus că, de îndată ce va pune mâna pe relicve, le va face publice. N-am fost surprins de acest lucru, dacă mă gândesc la vederile lui religioase sau, mai degrabă, nereligioase, dar nu pare conștient de răul ireparabil pe care acțiunile lui îl pot face Bisericii.

– Ce pot să fac? întrebă Carlotti.

Vertutti se aplecă și mai mult, vocea îi deveni mai joasă și sugeră lucrul la care se gândea de trei zile.

Zece minute mai târziu, Vertutti îi strânse mâinile lui Carlotti și se îndreptă înapoi spre Vatican. Mergând, își dădu seama că transpira puțin, iar asta nu era exclusiv din cauza căldurii blânde a acelei seri din Roma.

V

După ce Vertutti plecă, Antonio Carlotti mai rămase un timp pe gânduri. Se gândi că fusese o conversație foarte neobișnuită. Observase urme ușoare de transpirație pe fruntea lui Vertutti, în timp ce înaltul funcționar bisericesc debita minciuni. Bineînțeles că afirmația lui Carlotti cum că nu făcuse decât să ofere suportul tehnic întregii operațiuni fusese complet neadevărată: știa despre *Exomologensis* la fel de multe ca și Mandino. Dar ghicise

că, dacă făcea pe prostul, avea o şansă mai mare să afle ce punea la cale Vertutti, iar decizia lui fusese pe deplin răsplătită.

Tot ce avea de făcut acum era să se hotărască dacă să-i zică lui Mandino ce aflase – ceea ce era lucrul logic şi evident pe care trebuia să-l facă – şi să-l lase să se ocupe de Vertutti la întoarcerea lui în Roma sau să ia o altă decizie. Această decizie era exact ce voia Vertutti, dar i-ar fi adus şi lui un beneficiu. Era un pas mare şi, înainte de a acţiona, trebuia să fie sigur că-l poate face.

În cele din urmă, îşi scoase mobilul şi îi dădu telefon unuia dintre cei mai de încredere oameni ai săi, având cu acesta o convorbire care cuprindea instrucţiuni foarte specifice, dar şi foarte neobişnuite.

26

I

Cărând numai bagaje de mână, doi bărbați ieșiră din terminalul B al aeroportului din Barcelona și se așezară la coadă pentru un taxi. Numele din pașapoartele lor italiene erau Verrochio și Perini și erau aproape identici ca înfățișare: înalți și bine făcuți, purtând costume închise la culoare, ochelari de soare cu lentile negre, impenetrabile, care le ascundeau ochii. Când ajunseră în față, se urcară într-un taxi Mercedes negru cu galben, iar când șoferul porni Perini îi dădu într-o spaniolă fluentă, dar cu accent puternic o adresă din partea de vest a orașului.

Când ajunseră la destinație, Perini se aplecă spre șofer.

– Așteaptă aici, te rog, spuse. Voi sta cam zece minute, iar apoi mergem în centru.

Verocchio rămase în mașină, iar Perini ieși, parcurse o distanță scurtă pe stradă și intră în holul unei clădiri cu apartamente. Verifică o bucățică de hârtie pe care erau scrise câteva numere, apoi apăsă unul dintre butoanele interfonului. Luminițele începură să pâlpâie intermitent și el se uită fără să clipească în camera de luat vederi. După câteva secunde, încuietoarea electrică bâzâi, ușa se deschise și Perini intră.

Luă liftul până la etajul al șaptelea, străbătu un coridor scurt și bătu la ușă. Auzi mișcare înăuntru și fu conștient că un ochi

nevăzut îl cerceta prin vizor. Uşa se deschise şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat negricios, solid, îmbrăcat în blugi şi într-un tricou.

– Tony m-a trimis, zise Perini în italiană.

Omul îi făcu semn să intre şi închise uşa în urma lor. Îl conduse într-unul dintre dormitoare, deschise un dulap încorporat în perete şi scoase două casete grele, de piele neagră, pe care le puse pe pat.

– Îţi pot oferi Waltheruri sau Glockuri, spuse deschizând brusc încuietorile ambelor casete.

Perini se aplecă să se uite la ele. Într-una din valize erau două semiautomate Walther PPK de nouă milimetri, iar în cealaltă două pistoale Glock 17 de acelaşi calibru. Ambele valize conţineau şi câte un încărcător de rezervă pentru fiecare pistol, două cutii de muniţie cu câte 50 de gloanţe Parabellum şi două portarme.

Perini studie cu atenţie cele patru pistoale, apoi le puse înapoi în casete.

– Voi lua Glockurile, zise în cele din urmă.

– Nici o problemă. Veţi avea nevoie de ele numai o zi din câte mi s-a spus.

– O zi, poate două, confirmă Perini.

– Este suficientă muniţie?

– Mai mult decât suficientă.

– Bine. Sună-mă la numărul acesta când vrei să le returnezi.

Omul îi întinse o bucăţică de hârtie.

Perini o băgă în buzunar, apoi închise servieta cu pistoalele Glock în ea, îi strânse mâna bărbatului şi părăsi apartamentul.

– Du-ne în Plaça Mossèn Jacint Verdaguer, îi ceru şoferului de taxi, aşezându-se înapoi în maşină.

Şoferul dădu afirmativ din cap. În câteva minute, taxiul se îndrepta pe Avinguda Diagonal spre centrul oraşului, drumul principal care împarte Barcelona în două.

Când ajunseră în piață, Perini îl plăti pe șofer, dându-i și un bacșiș modest, apoi cei doi bărbați coborâră din mașină și așteptară pe trotuar până când mașina dispăru în traficul rapid.

Verrochio scoase o hartă a Barcelonei.

– Trebuie să o luăm într-acolo, zise el arătând într-o anumită direcție.

Așteptară la trecerea de pietoni să se schimbe culoarea semaforului, apoi traversară bulevardul Diagonal și se îndreptară spre sud, către Passeig de Sant Joan, înainte de a o coti la dreapta, pe Carrer de Valencia.

– E bine, spuse Perini când ajuseră la intersecția cu Carrer de Pau Claris.

În colț era o cafenea cu scaune și mese în stradă. Se opriră și se așezară pe două scaune de unde aveau o vedere nestânjenită a intrării în Museu Egipti, care era pe partea cealaltă a străzii.

Când apăru chelnerul, Verrochio își exersă catalana comandând două *cafès amb llet* și mai multe feluri de produse de patiserie, apoi se pregătiră pentru ceea ce a avea să fie o așteptare lungă.

După ce cafelele și mâncarea le fură aduse, Perini dădu din cap către colegul său.

– Tu, primul.

Verrochio traversă cafeneaua spre toaletă, cărând cu el servieta, și se întoarse cam în cinci minute. Zece minute mai târziu sau chiar mai mult, Perrini făcu exact același lucru. Oricine s-ar fi uitat mai de aproape ar fi observat că servieta era mai ușoară când Perrini se așeză din nou la masă. Asta pentru că acum era aproape goală, conținând numai 40 și ceva de cartușe de nouă milimetri. Cele două pistoale Glock și încărcătoarele de rezervă erau prinse în tocurile pe care cei doi bărbați le purtau acum pe sub haine.

– Asta ar putea fi o pierdere totală de vreme, ştii, nu? spuse Verrochio, cu ochii invizibili în spatele ochelarilor de firmă. S-ar putea să nu apară niciodată.

– Pe de altă parte, ar putea veni în următoarele zece minute, aşa că uită-te cu atenţie, replică Perrini.

Dar, după o oră, încordarea aşteptării fără nici un rezultat începu să-i copleşească pe amândoi.

– O să citesc o oră, cât timp te uiţi tu. Apoi, facem schimb, OK? zise Perrini. Şi să mai luăm ceva de băut data viitoare când trece chelnerul pe aici.

– Îmi convine, răspunse Verrochio şi îşi mută scaunul puţin mai într-o parte, pentru a se asigura că are o vedere cât mai bună a intrării în muzeu.

II

Nu le-a fost uşor să ajungă la muzeu. Bronson era pentru prima dată în oraş şi, după ce ieşiră de pe străzile principale, se pierdură în labirintul de străzi cu sens unic.

– Asta e, spuse Angela în cele din urmă, ridicând ochii de pe hartă pentru a verifica indicatoarele cu numele străzilor în timp ce Bronson lua o curbă. Asta e Carrer de Valencia.

– În sfârşit, murmură Bronson. Măcar de-am găsi un loc unde să parcăm afurisita asta de maşină...

Găsiră un loc într-o parcare supraetajată din apropierea muzeului şi traversară strada spre clădirea mică, de culoare alb-gri. Lui Bronson nu i se părea că arată ca un muzeu, deoarece îşi imaginase o clădire cu trepte de piatră şi coloane de marmură. În loc de asta, clădirea era de mărimea unei case şi nici măcar nu arăta ca o casă mare de oraş. Deasupra uşii duble de la intrare erau trei rânduri de ferestre în faţa cărora se aflau balcoane cu balustrade de metal.

– Nu e foarte mare, nu? remarcă Bronson.

– Nici nu s-a dorit să fie. E mic, un muzeu de specialitate, nu un loc uriaș, ca Victoria and Albert Museum sau Imperial War Museum.

Plătiră o taxă de intrare de șase euro. Angela merse la recepție și îi zâmbi femeii de vârstă mijlocie care stătea în spatele biroului.

– Vorbiți engleza? întrebă ea.

– Bineînțeles, răspunse recepționera. Cu ce vă pot ajuta?

– Aș dori să-l văd pe profesorul Puente. Numele meu e Angela Lewis și sunt o fostă colegă. Este în muzeu?

– Cred că da. Un moment.

Formă un număr de telefon și avu o conversație scurtă, dar rapidă, în spaniolă.

– Își aduce aminte de dumneavoastră, spuse ea cu un zâmbet, punând receptorul în furcă. Lucrează sus, la primul etaj, în sala *Dioses de Egipto,* dacă vreți să vă duceți direct acolo.

– Mulțumesc, zise Angela, și o luară în sus pe scări.

Când ajunseră la etajul întâi, văzură un bărbat scund, cu părul negru și tenul închis la culoare, care venea spre ei cu brațele larg deschise, într-un gest de bun venit.

– Angela! strigă el și o îmbrățișă. Te-ai întors la mine, floricica mea engleză!

– Bună, Josep, rosti Angela zâmbind în timp ce se elibera din strânsoare.

Puente se dădu înapoi și îi întinse mâna lui Bronson, cu mișcări bruște, ca de pasăre.

– Iartă-mă, spuse el cu un accent greu de distins, dar mi-a fost dor de Angela. Sunt Josep Puente.

– Chris Bronson.

– Ah. Puente se dădu înapoi, cu un licăr în ochi, mutându-și privirea de la unul la altul. Dar credeam că voi doi...

– Ai dreptate, zise Angela suspinând și uitându-se la Bronson. *Am fost* căsătoriți, apoi am divorțat și nu am nici cea mai vagă idee ce suntem acum. Dar avem nevoie de ajutorul tău.

– Ajutorul meu ar putea avea vreo legătură cu bagajul ală negru pe care îl cari, Chris? întrebă Puente.

– Cum de ți-ai dat seama? întrebă Bronson, în ochi citindu-i-se uimirea.

– Nu e dificil să-ți dai seama. Majoritatea oamenilor nu cară bagaje când fac turul unui muzeu. Am observat că nu i-ai dat drumul din mână și ai fost foarte atent să nu-l lovești de ceva. Deci, ce este înăuntru e fragil și probabil valoros și aveți nevoie de o părere despre acest ceva. Ce mi-ați adus să văd?

Fața Angelei se întunecă pentru o clipă.

– Nu sunt sigură. Trebuie să-ți explicăm succesiunea evenimentelor înainte de a-ți arăta ce-i înăuntru. Putem merge la tine în birou sau într-un loc discret?

– Biroul meu nu e mai mare decât atunci când ai fost aici ultima oară. Am o idee mai bună. Să mergem la subsol. E o grămadă de spațiu în bibliotecă.

Angela își aminti că subsolul de la Muzeu Egipti găzduia sediul bibliotecii particulare create de fondatorul muzeului, Jordi Clos. Îi povesti lui Chris despre asta în vreme ce mergeau prin încăperile moderne, deschise publicului, în care coloanele albe, pătrate și balustradele din inox contrastau cu frumusețea clasică, nemuritoare, a exponatelor vechi de 3000 de ani.

Puente îi conduse în jos pe scări, trecu de semnul „Accesul interzis" și intră în bibliotecă.

– Acum, spuse el, după ce se așezară, povestiți-mi totul despre ce ați adus.

– Chris a fost implicat în povestea asta de la bun început, așa că e probabil mai bine dacă-ți explică el ce s-a întâmplat.

Bronson încuviință și începu cu începutul, povestindu-i spaniolului cum Jackie Hampton murise în împrejurări misterioase în casa de lângă Ponticelli, despre excursia lui în Italia cu Mark și despre ce se întâmplase când erau acolo, și despre evenimentele ulterioare din Marea Britanie.

– Esența acestei saga pare să fie existența celor două pietre inscripționate. Până când constructorii din casa familiei Hampton nu au descoperit inscripția latinească...

– *HIC VANIDICI LATITANT,* interveni Angela.

– „Aici odihnesc cei mincinoși", traduse Puente imediat.

– Exact, continuă Bronson. Până când constructorii nu au dat la o parte tencuiala de pe zidul de deasupra șemineului, nimeni nu a fost interesat de casa aia și de ceea ce se afla în ea. Dar imediat după ce Jackie a început să caute pe internet traducerea acestei inscripții, ei bine... știți restul.

Încă nu-i plăcea să se gândească la felul în care muriseră Jackie și Mark.

Îi relată cum Angela descifrase înțelesul celei de-a doua inscripții în occitană și cum descoperiseră *skyphos*-ul și sulul de sub podea.

– Și mi le-ați adus să mă uit la ele? întrebă Puente nerăbdător.

Bronson clătină din cap și îi spuse cum sulul le fusese luat de cei doi italieni. Îi explică, de asemenea, că șeful italienilor pretinsese că era din secolul I d.Hr. și că el conținea un secret pe care Biserica voia să-l țină ascuns.

– Deci dacă nu aveți sulul, atunci ce aveți? întrebă Puente.

– Nu am terminat încă, zise Bronson.

Îi povesti cum Angela examinase *skyphos*-ul și cum își dăduse seama că era o reproducere și cum ghicise că modelul de pe vas era mai mult decât un element decorativ abstract. Apoi, îi relată descoperirea mormântului antic de pe dealurile de lângă Piglio și ce găsiseră în el.

– Două cadavre? îl întrerupse Puente.

– Da, răspunse Bronson. Putem să-ți arătăm fotografiile pe care le-am făcut în interiorul mormântului. Cred că unul din cadavre a fost decapitat, iar celălalt crucificat. Deasupra intrării în peșteră erau inscripționate literele „H V L". Am presupus că însemnă: *HIC VANIDICI LATITANT.*

Puente căzu pe gânduri.

– De ce ești așa de sigur că au murit în acest fel? întrebă el în cele din urmă.

– La scheletul mai mare, una dintre vertebrele de la gât era tăiată în două. Ca ofițer de poliție, știu că vertebrele sunt foarte rezistente, așa că nu mă pot gândi la nici o altă împrejurare în care oasele astea s-ar putea rupe în acest fel după moarte. Decapitarea este singura explicație care are sens.

– Și al doilea cadavru?

– În cazul lui a fost ușor. Oasele celor două călcâie încă erau țintuite împreună de rămășițele unui cui gros și erau urme de metal ruginit pe ambele încheieturi.

Puente părea șocat.

– Ești sigur?

– Am poze ca să dovedesc, îi reaminti Bronson, și putem găsi cu ușurință mormântul, asta dacă italienii nu l-au aruncat în aer.

– Mai aveți obiectele pe care le-ați scos din peșteră? întrebă Puente cu un tremur clar în voce.

– Sunt două tăblițe și un manuscris, spuse Angela, iar Bronson deschise geanta de piele și începu să desfacă pachetul care conținea relicvele.

– Tăblițele sunt sigilate, dar m-am uitat la sul. Acesta e motivul pentru care le-am adus la tine. Pur și simplu, nu-mi vine să cred ce am citit.

În timp ce Puente își punea o pereche de mănuși albe, subțiri, de bumbac, Bronson așeză pe birou ultima piesă din pachet.

În momentul în care relicvele fură dezvelite, papirologul începu să respire mai repede.

– Dumnezeule, murmură, sunt într-o stare excelentă. Cele mai bune pe care le-am văzut vreodată.

Puse pe masă o foaie mare de hârtie groasă şi aranjă de fiecare parte a ei câteva lămpi. Luă una din tăbliţe şi o puse reverenţios în mijlocul mesei, aplecându-se peste ea cu o lupă luminată.

– M-am gândit că ăsta ar putea fi sigiliul imperial al lui Nero, sugeră Angela şi Puente aprobă.

– Ai întru totul dreptate, chiar este. Asta o face să fie foarte rară şi extrem de valoroasă.

Se uită la Angela.

– N-ai idee ce conţine?

– Nu. M-am uitat numai la sul.

– Foarte bine. O parte din *linum* s-a descompus, aşa că pot să îndepărtez bucăţile de fir fără să stric sigiliul.

– Este foarte urgent, profesore, interveni Bronson.

– Ar trebui să ştii că o examinare corectă a unor relicve ca astea poate dura luni sau chiar ani, zise Puente, dar, cu siguranţă, pot să fac nişte cercetări vizuale rapide.

Descuie un seif cu climatizare din spatele mesei şi scoase trei cutii care conţineau tăbliţe şi suluri, apoi alte două cu fragmente de papirusuri. După aceea, puse sulul şi cea de-a doua tăbliţă pe hârtia groasă, alese din cutii patru tăbliţe şi vreo două suluri şi le aşeză şi pe acestea pe hârtie.

– Paleografia comparativă este o ştiinţă foarte complexă şi meticuloasă, dar o comparaţie rapidă cu aceste artefacte datate ar putea duce la stabilirea unei perioade probabile.

Cinci minute mai târziu, îşi ridică ochii.

– Acest sul e foarte vechi, probabil din secolul I după Hristos, iar tăbliţele par cam din aceeaşi perioadă. Voi şti mai sigur după ce le voi deschide şi voi afla ce conţin.

Se duse la un dulap şi se întoarse la masă cu un aparat de fotografiat. Poză prima tăbliţă de câteva ori, apoi îndepărtă cu atenţie tot firul de siguranţă, punând bucăţile din el lângă artefact. Încet şi cu mare grijă, deschise tăbliţa. Înainte de orice altceva, făcu fotografii.

Bronson se aplecă pentru a privi relicva, dar rezultatul fu dezamăgitor. Cele două suprafeţe acoperite cu ceară arătau ca nişte straturi de vopsea de culoarea noroiului, acoperite de o scriere decolorată.

Dar chipul lui Puente se lumină când citi rapid, cu nerăbdare, tăbliţa.

– Ce e? întrebă Angela.

Spaniolul se uită la ea, apoi îşi reluă cercetarea tăbliţei.

– Aşa cum am spus, ar putea dura ani până să fiu sigur de vechimea sau de autenticitatea ei, dar mi se pare o relicvă din secolul I. Pare un codex de *accepti et expensi*, cu alte cuvinte ceea ce romanii denumeau înregistrările lor de plăţi şi cheltuieli. Un fel de registru contabil, adăugă el.

– Asta e tot? întrebă Bronson simţind un fior de dezamăgire.

Puente clătină din cap, cu ochii plini de entuziasm.

– De obicei, un registru te plictiseşte când îl citeşti, dar acesta e diferit. Pare să fie o listă de plăţi foarte substanţiale făcute de însuşi împăratul Nero către doi bărbaţi, pe o perioadă de câţiva ani. Primitorii nu sunt numiţi, dar au semnat cu iniţialele pentru fiecare sumă. Iniţialele pe care le folosesc sunt „SBJ" şi „SQVET". Vă zic ceva?

Bronson clătină din cap, dar Angela încuviinţă, palidă la faţă.

– Asta vroiam să te întreb. Cred că SBJ a fost Simon ben Jonah şi SQVET a fost *Saul quisnam venit ex Tarsus*, adică Saul care a venit din Tarsus.

– Care e mai bine cunoscut în zilele noastre ca Sfântul Pavel, remarcă Puente.

– Stai puțin, îl întrerupse Bronson, italianul ne-a spus că sulul pe care l-am găsit a fost scris de cineva care se semna SQVET. Vrei să zici că era Sfântul Pavel?

– Eu... eu cred că da, răspunse Angela palidă.

– Și cine e Simon ben Jonas?

– Ei bine, spuse ea ezitând, ar putea fi Sfântul Petru.

Se întoarse către Puente.

– E adevărat?

– E dificil de spus cu siguranță, răspunse Puente.

Bronson observă că îi tremurau mâinile.

– Toate cele trei relicve ar putea fi falsuri. Falsuri foarte vechi, foarte bune, din secolul I, dar totuși falsuri. Însă, dacă sunt adevărate, ar putea să aibă o legătură directă cu scheletele din peșteră.

– Cum? întrebă Bronson.

– Ai găsit două cadavre, unul decapitat, celălalt crucificat. Istoria foarte timpurie a creștinătății este incompletă și contradictorie și se știu puține despre soarta unor sfinți din acele timpuri. Totuși, se crede că Sfântul Petru a fost martirizat în Roma de către Nero, în 63 după Hristos. Data nu e sigură, dar se crede că a murit crucificat invers, cu capul în jos, din câte se pare, deoarece nu se simțea demn să aibă aceeași poziție pe cruce ca Isus.

– Dar până și eu știu că oasele Sfântului Petru au fost găsite la Roma, îl întrerupse Bronson.

Puente zâmbi scurt.

– Ceea ce știu oamenii e adesea foarte diferit de adevăr. Dar ai dreptate. Rămășițele Sfântului Petru au fost găsite la Roma. De fapt, de două ori. În 1950, Vaticanul a anunțat că au fost găsite oase sub altarul bazilicii Sfântul Petru și că le-au identificat ca fiind ale Sfântului Petru. Dar, mai târziu, patologii au considerat rămășițele ca aparținând scheletelor a doi oameni

diferiți, unul mult mai tânăr decât celălalt, alături de oasele unei femei, ale unui câine, ale unui pui și ale unui cal. Ai putea să crezi că, după o gafă atât de stânjenitoare, Vaticanul ar fi fost mai atent cu astfel de afirmații, dar, câțiva ani mai târziu, au fost găsite alte oseminte, mai mult sau mai puțin în aceeași zonă. Acestea au fost de asemenea considerate ca fiind rămășițele pământești ale Sfântului Petru. Apoi, un alt mormânt de-al lui a fost descoperit la Ierusalim. Ideea e că nimeni nu știe prea multe despre Sfântul Petru, pentru că apare numai în paginile Noului Testament și pentru că nu există scrieri contemporane lui în care să fie menționat. În ciuda acestui lucru, în general, Sfântul Petru este considerat de Biserica Catolică Romană ca fiind primul papă. A fost fiul unui bărbat numit Iona sau Jonah și de aici numele biblic de Simon de Jonah sau Simon bar Jonah, dar era cunoscut și ca Petru, Simion, Simion Petru, Cepha, Kepha și câteodată „pescarul" sau „pescarul oamenilor".

Puente se uită la Angela și la Chris cu seriozitate.

– De fapt, nimeni nu știe dacă Sfântul Petru a trăit vreodată. Și, dacă a trăit, nimeni nu știe unde a fost înmormântat sau dacă rămășițele lui mai există.

Își desfăcu larg mâinile.

– Până în zilele noastre, cel puțin.

27

I

În cafeneaua din stradă, Verrochio îi dădu un ghiont colegului său și îi arătă cum Gregori Mandino ieșea dintr-o mașină, în partea de nord a străzii Carrer de Valencia.

– Era și timpul, spuse Perini.

Se ridică, aruncă pe masă o bancnotă de zece euro pentru a plăti ultimele băuturi și plecă din cafenea.

– Ei bine? întrebă Mandino când Perini ajunse lângă el.

– Amândoi sunt în muzeu, răspunse acesta. Au ajuns acum trei sferturi de oră. Bronson cără o geantă neagră de piele.

Cei patru bărbați traversară strada și intrară împreună în muzeu.

– Deci ceea ce tu și Angela ziceți este că am găsit de fapt locul de odihnă al Sfântului Petru și că unul din schelete, cel care a fost crucificat, este al lui. Corect?

Puente dădu din cap neajutorat la întrebarea lui Bronson.

– Sunt catolic și am acceptat întotdeauna învățăturile Bisericii. Știu că au existat confuzii cu privire la oasele descoperite la Roma, dar am presupus mereu că oasele apostolului, dacă ele încă există, vor fi găsite undeva în oraș.

Se uită la tăbliță, apoi ridică din nou ochii spre Bronson.

– Acum, nu mai sunt așa de sigur.

– Deci, ăsta e secretul, minciuna? întrebă Bronson. Asta a vrut să spună italianul? Că oasele Sfântului Petru nu au fost îngropate nicăieri în Roma?

– Nu, răspunse Puente. Pentru Biserică nu este importantă nici existența, nici locația oaselor. Cred că italianul vorbea despre altceva.

– Ce zici de al doilea cadavru? întrebă Bronson. Sper că nu ai de gând să-mi spui că e Sfântul Pavel.

– Este posibil, ca să nu zic mai mult. Din nou, nu se știe când a murit cu exactitate, dar e aproape sigur că a fost executat din ordinele lui Nero, în 64 sau 67 după Hristos.

– Pavel a fost cetățean al Romei, adăugă Angela, așa că nu putea fi crucificat. Decapitarea ar fi fost alegerea evidentă, iar asta înseamnă că se potrivește cu cadavrele pe care le-am găsit.

– Dar de ce i-ar fi plătit Nero pe acești doi oameni? Și de ce ar fi poruncit să fie omorâți?

– Asta e esența problemei, spuse Puente. Poate că a doua tăbliță sau sulul ne vor furniza niște răspunsuri.

Închise cu grijă prima tăbliță și o puse împreună cu bucățile de *linum* într-o cutie de carton de pe masă. Luă cea de-a doua tăbliță și o deschise la fel ca pe prima, făcând din nou fotografii la fiecare etapă.

– Asta, zise el când relicva fu deschisă pe masă în fața lui, e diferită. Asta pare a fi un ordin confidențial dat de însuși Nero, prin care-i dădea instrucțiuni exacte unei persoane pe nume Saul din Taurus, cunoscut uneori și sub numele de „Evreul din Cilicia". Este semnat SQVET, așa că putem presupune că Pavel a acceptat sarcina.

Puente se lăsă pe spate în scaun și își frecă fața cu mâinile.

– Este de necrezut, șopti el.

– Uită-te la sul, Josep, sugeră Angela calmă. Asta mă sperie.

Puente dădu tăbliţa la o parte, luă sulul şi îl desfăcu cu atenţie. Trecu lupa peste text şi începu traducerea.

Când termină, se uită la Angela, iar chipul lui era la fel de palid ca al ei.

– Ce crezi că înseamnă asta? întrebă el.

– Am citit numai câteva rânduri, dar se referă la „mormântul creştinătăţii" care conţine oasele „celui botezat" şi ale „pescarului".

Puente aprobă din cap.

– Sulul ăsta pare să fi fost scris de un roman pe nume Marcus Asinius Marcellus.

– Am dedus că lucra ca agent al lui Nero în anumite operaţiuni secrete, spuse Bronson.

– Exact, răspunse Puente. Din ce am citit aici, mi se pare că a fost forţat de împărat să acţioneze...

– Are sens, îl întrerupse Bronson. Credem că Nero l-a salvat de la execuţie atunci când a fost implicat în falsificarea unui testament.

– Conform manuscrisului, spuse Puente cu o voce care era departe de a fi echilibrată, autorul stipulează explicit că tot ceea ce noi numim astăzi creştinism era o scamatorie, nimic altceva decât un cult inventat de Nero ca să servească scopurilor proprii, bazat pe nişte minciuni, şi că aceşti doi bărbaţi – Sfântul Petru şi Sfântul Pavel – erau plătiţi de romani.

II

– Verifică toată clădirea, îi ordonă Mandino lui Rogan. Începe cu terasa de pe acoperiş şi mergi în jos. O să rămân la parter în cazul în care sunt undeva pe aici. Când îi vezi pe

Bronson și pe Lewis, lasă-i pe Verrochio și pe Perini să se ocupe de ei, iar tu vino să-mi raportezi.

– Am înțeles.

Rogan plecă spre terasa pustie de pe acoperiș și coborî, verificând fiecare etaj cu atenție.

– Nici urmă de ei, *capo,* raportă când se întoarse la parter. Ar fi putut să se strecoare cumva?

– Nu pe ieșirea din față, răspunse Perini. Ne-am uitat amândoi cu atenție. Sigur nu au ieșit.

– Muzeul are și un subsol cu o bibliotecă particulară, le spuse Mandino, verificând pliantul cu informații despre muzeu. E pe aici, în jos. Să mergem!

Era aproape ora închiderii când Mandino porni spre intrarea în subsol. În vreme ce se apropiau, văzură un paznic venind spre ei, ridicând mâna ca să-i oprească.

– Ocupă-te de el, Perini, șopti Mandino când bărbatul se apropie, dar fă-o în liniște, apoi încuie ușile. Nu vreau nici un fel de întreruperi.

Perini își scoase pistolul și îl înfipse în stomacul bărbatului.

– Verrochio, zise Mandino răsucindu-se, ia-l pe recepționer. Rogan, asigură magazinul.

Sub amenințarea tăcută a Glockului lui Perini, gardianul se îndreptă spre ușile principale pe care le încuie. Verrochio îl escortă pe recepționist până în magazin, prezența pistolului asigurând o cooperare tăcută. Doi vizitatori târzii și vânzătorul de la magazin stăteau în picioare, tremurând cu mâinile în aer în spatele magazinului, în timp ce Rogan le asigura spatele complicilor lui. Perini aduse niște cabluri de plastic pe care i le dădu lui Verrochio care îi legă pe cei cinci oameni cu niște mișcări de expert, făcându-i să stea întinși pe podea, după care le imobiliză mâinile și picioarele.

– Nu prea sunt bani în casă, spuse vânzătorul cu voce tremurândă.

– Nu suntem interesați de încasări, îi răspunse Perini. Taci din gură – asta înseamnă să nu țipi după ajutor – și nu veți fi răniți. Dacă vreunul dintre voi țipă, îl împușc. Și nu-mi pasă cine va fi rănit. Ați înțeles?

Toți cei cinci aprobară convingător din cap.

Josep Puente se mândrise întotdeauna cu credința sa. Era născut și crescut ca un catolic de rit roman. Se ducea la mesă în fiecare duminică. Dar ceea ce citise în după-amiaza aceea pe cele două tăblițe și pe sul îi întorsese pe dos întreaga lume. Habar nu avea ce trebuia să facă. Tot ce știa era că acele trei obiecte – indiferent dacă erau falsuri elaborate și convingătoare sau relicve adevărate – erau probabil cele mai importante documente antice pe care el sau oricine altcineva le citise vreodată.

Nici unul dintre ei nu dădu prea mare atenție sunetului de pași care se apropiau. Apoi intră un bărbat flancat de alți trei, fiecare cu câte un pistol în mână.

– Lewis, ne întâlnim din nou, rosti Mandino, iar vocea sa sfâșie liniștea care se lăsase. Unde e Bronson?

Nimeni nu spuse nimic vreme de câteva secunde. Angela și Puente stăteau față în față la masă, cu tăblițele și sulul în fața lor.

Bronson nu era în raza lor vizuală, deoarece umbla printre rafturile bibliotecii. În momentul în care îl auzi pe Mandino vorbind, scoase Browningul și se furișă înapoi spre mijlocul camerei.

Aruncă o privire rapidă prin bibliotecă, ca să verifice locul exact în care se aflau cei patru intruși. Doi trăgători îl văzură, dar, înainte ca ei să poată reacționa, el ridică piedica armei – sunetul metalic auzindu-se nefiresc de puternic în liniștea mormântală a camerei – și-l înșfăcă pe Mandino de guler cu

mâna stângă, punându-i țeava pistolului la cap cu fermitate. Fără să ezite, Bronson îl trase înapoi, îndepărtându-l de colegii lui înarmați.

– E timpul, spuse Bronson, să aflăm ce dracu' se petrece, începând cu motivul pentru care ești aici, Mandino.

Simți surprinderea acestuia.

– Da, știu exact cine ești. Zi-le oamenilor tăi să lase pistoalele, dacă nu, familia din Roma a *Cosei Nostra* va căuta un *capofamiglia* nou.

– Bănuiesc că bodyguardul ți-a spus.

Vocea lui Mandino era surprinzător de calmă.

– Lăsați armele, le ceru oamenilor săi, apoi întoarse ușor capul spre Bronson. Îți voi zice ce știu, dar ne va lua ceva timp.

– Nu mă grăbesc. Angela, poți să aduci niște scaune aici? Pune-le unul lângă altul, spate în spate.

Bronson îl împinse pe Mandino pe scaunul din față și el se așeză pe cel din spate, sprijinindu-și țeava armei de spătarul scaunului, astfel încât să atingă gâtul prizonierului. Rogan și ceilalți doi bărbați se așezară între Mandino și masa la care stăteau Angela și Puente.

– Povestea începe, spuse Mandino, în Roma secolului I, dar implicarea Vaticanului s-a produs abia în secolul al VII-lea. N-am nimic de-a face cu Biserica, dar organizația mea, *Cosa Nostra*, a fost contractată să rezolve problema asta în beneficiul ei. Mafia și Vaticanul sunt două dintre cele mai longevive organizații din Italia și am avut întotdeauna o colaborare reciproc avantajoasă.

– Oare de ce nu mi se pare surprinzător? murmură Bronson.

– În secolul I după Hristos, romanii s-au luptat cu evreii zeci de ani, iar campaniile militare nesfârșite slăbeau imperiul. În loc să înceapă o ofensivă militară masivă, împăratul Nero a hotărât să creeze o religie nouă, bazată pe unul dintre zecile de

Mesia care hoinăreau pe vremea aceea în Orientul Mijlociu. A ales ca agent plătit un cetățean roman pe nume Saul din Tarsus. Împreună au hotărât că soluția ideală era un profet mărunt și un Mesia autoproclamat pe nume Isus, care murise neștiut, undeva prin Europa, cu câțiva ani mai devreme, după atragerea unei mici mulțimi de adepți. Nero și Saul au scornit un plan care i-ar fi permis lui Saul să deturneze religia nou creată în scopuri proprii. Saul ar fi dobândit la început reputația de prigonitor al creștinilor, pe măsură ce adepții lui Isus deveneau cunoscuți, iar apoi ar fi suferit o „revelație" spirituală care l-ar fi transformat din prigonitor în apostol. Asta i-ar fi permis lui Saul să capete o poziție de putere și conducere, iar atunci și-ar fi îndrumat adepții, mai ales evrei, bineînțeles, în sensul unei cooperări pașnice cu forțele romane de ocupație. Le-ar fi spus „să întoarcă și celălalt obraz", „cedați în fața lui Cezar" și altele. Pentru a obține toate astea destul de repede, Saul avea nevoie să-l implice pe Isus în mult mai multe decât fusese capabil să facă în viața reală. A hotărât că soluția cea mai bună era să-l înfățișeze ca pe fiul lui Dumnezeu. A scornit mai multe povești despre el, începând cu nașterea din Fecioară și terminând cu sculatul din morți, și a proclamat toate astea ca adevărul absolut. Ca să îl ajute să împrăștie cuvântul, a recrutat un om pe nume Simon ben Jonah, un tip slab de înger și credul, care îl cunoscuse personal pe Isus, dar care îl considerase pe acesta nimic altceva decât un profet obișnuit. Simon, care mai târziu a devenit mult mai cunoscut ca Sfântul Petru, a intrat și el în combinația cu Nero, dar, spre sfârșitul vieții, a început să creadă în propriile povești. Mai târziu li s-a alăturat un al treilea bărbat, Iosif, fiul lui Matthias, mai cunoscut sub numele de Flavius Josephus, dar care, din câte știm, era un credincios adevărat. Toți trei au predicat versiunea evenimentelor creată de Saul, încercând să

recruteze evrei care, datorită învățăturilor lor ca „discipoli" ai lui Isus, deveniseră oameni iubitori de pace care nu mai voiau să se lupte cu romanii.

– Pe bune, încerci să ne zici că Nero a fondat creștinismul ca nimic altceva decât un instrument pentru a-i controla pe evrei? șopti Angela.

– E exact ce vă spun. În secolul al VII-lea, papa Vitalian a găsit o ciornă a unui discurs pe care Nero nu l-a ținut niciodată în Senatul roman. Explica în detaliu exact cum a apărut creștinismul, specificând că a fost o idee sugerată de însuși Nero. Papa Vitalian a fost îngrozit de ceea ce a citit și a început o cercetare care a durat toată viața, căutând alte documente care ar fi putut susține sau nu – ceea ce el și spera – pretenția asta oribilă.

– Și a găsit ceva, sugeră Bronson.

– Exact. Într-o grămadă de texte antice necatalogate, a găsit un sul care s-a dovedit a fi o copie a ceea ce oamenii Vaticanului au început să numească *Exomologesis.* Numele pe care Vitalian i l-a dat documentului a fost *Exomologesis de assectator mendax,* care se traduce prin „Confesiunea păcatului de către discipolul fals". Documentul era o recunoaștere a faptului că declarațiile lui Nero erau adevărate și fusese scris de mână de către Saul.

– Dumnezeule! Și ce a făcut Vitalian? întrebă Angela.

– Exact ceea ce a făcut Biserica de atunci încoace: a ascuns dovezile. A pregătit un document cunoscut acum sub numele de *Codexul Vitalian,* în care a explicat ce descoperise și în care a inclus o copie după *Exomologesis.* Codexul a cuprins și o altă informație din ciorna discursului lui Nero: se spunea că trupurile lui Saul și Simon ben Jonah au fost îngropate într-un loc secret pe care Vitalian îl numea „Mormântul creștinismului". A lăsat instrucțiuni ca acest *Codex* să fie arătat fiecărui

papă nou, precum și unui număr redus de oficiali înalți ai Vaticanului aleși cu grijă.

Dar *Exomologesis* pe care îl găsise Vitalian era în mod evident o copie pregătită special pentru Nero, o notă din document fiind dovada acestui fapt. Papa a răscolit arhivele Vaticanului și orice altă sursă de documente la care a avut acces, dar nu a reușit să dea de urma sulului original. A fost începută o căutare a acestei relicve, iar această căutare nu s-a mai oprit de atunci. Vitalian a ordonat ca *Exomologesis* să fie distrus în momentul în care va fi găsit, pentru binele etern al Bisericii.

Începând cu secolul al VII-lea și până în prezen, fiecare papă a fost inițiat în secretul acestui *Exomologesis* în primele patru săptămâni de la urcarea pe scaunul papal, dar numai un singur papă a pomenit despre el și despre puterea pe care o are. La începutul secolului al XVI-lea, Leo al X-lea, un membru al familiei Medici, care a stat pe scaunul papal din 1513 până în 1521, a făcut o declarație oarecum enigmatică: „Acest mit al lui Isus ne-a servit bine". Această declarație a fost subiect de speculații de cinci sute de ani încoace.

Codexul Vitalian este păstrat în Penitenciarul apostolic – cel mai sigur depozit de documente din tot Vaticanul –, într-un seif dintr-o cameră încuiată din interiorul altei camere încuiate. Responsabilul oficial pentru acest document este prefectul Congregației pentru doctrina credinței. El are relicva în custodie și, în mod normal, doar câțiva cardinali seniori aleși cu grijă din acea congregație știu de existența ei.

– Ce cred ei că s-a întâmplat cu manuscrisul original? întrebă Bronson.

– Oficialii superiori de la Vatican cred că *Exomologesis* și piatra inscripționată de Marcellus au dispărut în haosul care a urmat expulzării lui Nero din Roma și au trecut pe la diverse persoane necunoscute până au ajuns în posesia catarilor. Sulul

și piatra au devenit ulterior cele mai importante obiecte din așa-numita „comoară" a catarilor scoasă din Montségur în 1244, în timpul cruciadei albigensiene. De atunci și până când un cuplu englez pe nume Hampton a început să restaureze casa pe care o cumpăraseră în Italia, atât sulul, cât și piatra se credea că dispăruseră complet pur și simplu.

Bronson trase aer în piept. Deci acesta era motivul pentru care femeia pe care o iubise cel mai mult și cel mai bun prieten al său muriseră. Fără îndoială, povestea conținea un sâmbure de adevăr și furniza răspunsuri concludente la aproape toate întrebările. Dar mai era o problemă evidentă pe care Mandino evitase să o menționeze.

– Cum ai știut de mormântul de pe deal?

– Era un post scriptum în originalul *Exomologesis,* sulul care fusese ascuns în *skyphos*. Acesta spunea că două tăbliță – relicve care ar confirma ceea ce conține *Exomologesis* – și un alt manuscris fuseseră îngropate împreună cu cele două cadavre. De asemenea, stipula și că locația mormântului putea fi dedusă din „piatra pe care a creat-o Marcellus". De asta catarii au păzit piatra cu atât de mult zel, chiar dacă nu aveau nici cea mai vagă idee cum să descifreze diagrama de pe ea. Tot ce am avut de făcut a fost să-ți iau urma, Bronson.

– Dar cum de știi toate astea dacă nu lucrezi la Vatican? întrebă Angela.

– Am fost informat pe larg despre istoria acestei căutări de către ultimul prefect al Congregației pentru doctrina credinței, răspunse Mandino.

– Dar de ce ar dezvălui un cardinal senior și un membru al Curiei Romane toate informațiile astea cuiva din afara cercului restrâns al Vaticanului? Și în special unui membru al Mafiei?

– Pentru că pur și simplu aveau nevoie de ajutorul meu ca să găsească *Exomologesis* și am refuzat să mă implic până nu am știut exact care era situația.

Timp de câteva momente, în bibliotecă se așternu liniștea. Angela, Bronson și Puente digerau noutățile pe care le aflaseră.

– Să fim clari, zise Bronson în cele din urmă. Situația în care suntem implicați depășește cu mult o simplă problemă legată de niște relicve ascunse. Cele trei obiecte de pe masa de acolo pot să distrugă chiar fundația Bisericii Catolice. Dacă sunt originale, creștinii din toată lumea se vor scula într-o bună zi pentru a descoperi că, de aproape o mie și cinci sute de ani, Vaticanul le-a trădat credința cu cruzime. Chiar dacă se dovedesc a fi false, vor exista întotdeauna dubii și teorii ale conspirației despre ele, exact precum cele legate de Giulgiul din Torino. Deci, întrebarea e: ce facem cu ele?

– Instrucțiunile *mele* sunt foarte clare, răspunse Mandino. Sunt ateu, dar chiar și eu pot înțelege pagubele incalculabile pe care le-ar suferi Biserica Catolică și toate celelalte religii creștine în cazul în care conținutul acestor relicve ar deveni public. De dragul milioanelor de credincioși din toată lumea, aceste relicve sunt pur și simplu prea periculoase pentru a fi lăsate să existe. *Trebuie* distruse.

Bronson se uită în jur. În mod surprinzător, Puente aprobă din cap și chiar și Angela părea indecisă.

Perini se repezi brusc și o apucă pe Angela de braț, învârtind-o astfel încât corpul ei să fie între el și Bronson. Cu o mișcare lină, își scoase Glockul și îl apăsă pe gâtul ei, având aproape aceeași poziție ca a lui Bronson în spatele lui Mandino.

Puente păși în față și își ridică brațele, încercând să calmeze lucrurile.

– Vă rog pe toți, vă rog. Nu e nevoie de vărsare de sânge. Nici tăblițele, nici sulul, indiferent cât sunt de vechi, nici textul pe care îl conțin nu valorează cât viața unui om.

Păși înapoi spre masă, luă sulul și tăblițele și le ridică deasupra capului.

– Cu toții știm ce sunt documentele astea sau ce pretind că sunt, precum și puterea distructivă a informațiilor pe care le conțin, continuă el. Știu că aceste circumstanțe sunt departe de a fi normale, dar putem să votăm, vă rog, ce ar trebui să facem cu ele? Angela?

Perini o împunse scurt cu pistolul, iar ea răspunse ezitând:

– Cred că ar trebui să le păstrăm. Indiferent dacă sunt documente adevărate sau falsuri comandate de Nero, sunt relicve de o importanță imensă.

Puente încuviință.

– Chris?

Bronson se gândi la Jackie zăcând moartă pe pardoseala de piatră a holului. La Mark omorât în propriul lui apartament. Și la Jeremy Goldman murind în urma unui accident îngrozitor pe o stradă londoneză. Toți au trebuit să moară pentru a păstra relicvele astea.

– Ar trebui să le păstrăm, spuse. Evident că da.

Puente se uită în jos, la Mandino.

– Știm deja ce părere ai, zise el și se întoarse spre Rogan. Tu ce crezi?

– Le distrugem, spuse Rogan. Verrochio?

Bărbatul care stătea în spatele lui aprobă din cap.

– Arde-le!

– Asta înseamnă trei la doi pentru distrugere, spuse Puente. Dumneavoastră, domnule?

Se întoarse spre Perini care încă o folosea pe Angela pe post de scut uman.

– Care este decizia dumneavoastră?

– Distruge-le!

– Mă tem foarte tare că sunt de acord cu majoritatea. Trebuie să ne gândim la cel mai mare bine al celor mai mulți.

Se uită de jur-împrejurul camerei.

– Mă întristez enorm când sunt martor la distrugerea unor obiecte atât de vechi și atât de importante, dar, în împrejurările astea unice, nu văd altă posibilitate. Domnule Mandino, dacă aceste relicve nu mai există, se termină și interesul dumneavoastră legat de chestiunea în cauză?

– Da. Instrucțiunile sunt să mă asigur că sunt distruse.

– Iar dacă asta se întâmplă, ce se va întâmpla cu noi, cei care am văzut relicvele și știm ce conțin?

– Nimic, vă dau cuvântul meu de onoare. Dacă obiectele dispar, atunci nu mai există dovezi ale conținutului lor, spuse Mandino.

Puente dădu din cap. Bronson observă că părea să fi preluat controlul total asupra întregii situații.

Puente se duse în spatele biroului și scoase cardul de date din aparatul foto.

– Toate pozele de pe acest card înfățișează aceste obiecte, spuse. Luă o pereche de foarfece mari și îl tăie în patru. Acum, voi distruge relicvele. O voi face chiar acum, cu voi martori, fie că vreți sau nu.

Puente arătă spre peretele lateral de lângă ușa de la intrare și toți ochii din încăpere îi urmăriră gestul.

– Cutia roșie controlează detectoarele de fum și alarma de incendiu. Înainte de a le da foc, cineva trebuie să oprească sistemul, altfel vor porni stropitoarele din tavan.

– O fac eu, zise Rogan.

Se duse la cutie și smuci câteva întrerupătoare.

– Papirusul arde foarte repede, spuse Puente cu o tristețe evidentă în voce, așa că nu ne va lua mult timp.

Puse pe birou o tavă pătrată de metal, apoi luă sulul. Apucă o brichetă și ținu flacăra la un capăt al lui. În câteva secunde, papirusul uscat ca iasca arse și se transformă rapid într-o

grămăjoară de cenușă. Puente deschise prima tăbliță și ținu flacăra aproape de ceara inscripționată până când aceasta începu să se topească și să picure pe tava de oțel. Lemnul nu se aprinse, așa că el luă un ciocănel și, cu câteva lovituri, îl transformă în praf și așchii. Făcu același lucru și cu cealaltă tăbliță.

– Asta e, rosti el încercând să zâmbească fără tragere de inimă. Lumea religiei organizate este în siguranță pentru eternitate.

Timp de o secundă sau două nu se mișcă nimeni, ca și cum seriozitatea acțiunilor lui Puente îi transformase pe toți în stane de piatră. Apoi, Perini o împinse brusc pe Angela într-o parte, ridică pistolul și îl împușcă pe Rogan în inimă. După asta, își roti arma și trase un al doilea glonț exact în pieptul lui Mandino.

28

I

– Nu! țipă Angela în timp ce Bronson se aplecă într-o parte.

Mandino se clătină spre spate și căzu la pământ fără viață. Când Bronson își ridică privirea, atât Perini, cât și Verrochio aveau pistoalele îndreptate exact spre el. Nu avea altă soluție decât să arunce Browningul.

Perini păși înainte și ridică arma, apoi el și Verrochio își puseră Glockurile în tocuri.

– Ce dracu' se întâmplă? întrebă Bronson.

– Ni s-a spus că realizăm o operațiune de curățare, spuse Perini. În cazul în care nu știai, Rogan – arătă spre cadavrul de pe podea – este răspunzător pentru uciderea prietenilor tăi, iar *capo* – făcu un gest către celălalt cadavru – a dat ordinele.

– Dar sulul și tăblițele au fost distruse. De ce a trebuit să-i omorâți? întrebă Angela.

– Avem ordin de la Roma să eliminăm *toate* problemele acestei afaceri. Fii recunoscătoare că ești încă în viață. În ciuda a ce ți-a zis, Mandino intenționa să vă omoare pe toți trei și probabil și pe oamenii din magazinul muzeului.

– Ce ai de gând să faci cu noi? întrebă Angela. Am citit ce era scris pe sul și pe tăbliță.

– Nu contează ce ați citit sau ce știți, rosti Perini cu indiferență. Fără relicve, nimeni nu vă va crede, iar asta e singura dovadă rămasă.

Arătă spre birou și spre grămăjoara de așchii de lemn și de cenușă care era tot ce mai rămăsese din sul și din tăbliță.

– N-o să ne mai revedem niciodată, spuse, apoi el și Verrochio se întoarseră și plecară.

Vreme de câteva secunde nu vorbi nimeni, apoi Puente se apropie de Angela și își puse brațele în jurul ei.

– Așa e probabil cel mai bine. Îmi pare rău, dar, dacă nu aș fi distrus relicvele, am fi fost cu toții morți acum. Haideți, să mergem sus ca să pot suna la *Guardia Civil.*

În timp ce Puente dădea telefon de la biroul de recepție, Bronson se duse la magazinul muzeului și eliberă personalul și pe vizitatori, explicându-le că trebuie să aștepte în clădire până când *Guardia Civil* îi va interoga.

Patru ore mai târziu, mult după miezul nopții, Angela și Bronson fură liberi să plece. Mărturia lui Puente și a celorlalți angajați ai muzeului îi exoneraseră de orice implicare în crime, exceptând calitatea de martori. Bronson încă avea de dat explicații poliției britanice cu privire la moartea lui Mark Hampton, dar ofițerul superior al *Guardiei Civil* putuse să confirme că era așteptat de Poliția Metropolitană doar pentru interogare, și că nu mai era considerat suspect.

– Crezi că îi vor prinde pe cei doi bărbați? întrebă Angela în vreme ce se îndreptau spre parcare.

– Nici o șansă, spuse Bronson. Sigur aveau planificată dinainte o cale de scăpare, deoarece cele două crime au fost, evident, premeditate.

– Acei bărbați erau toți membri ai Mafiei, așa că suntem norocoși că suntem încă în viață. Ai auzit ce au zis Mandino și asasinul.

– Nu neapărat. Unul dintre puținele lucruri bune legate de Mafie este că organizația are anumite standarde și, în mod normal, nu ucide martori inocenți. E o altă problemă dacă le ieși în cale. Cred că acei doi bărbați au avut ordine precise să se asigure că relicvele vor fi găsite și distruse și că Mandino și ajutorul lui vor fi uciși. Cred că tot ceea ce am văzut noi în seara asta a fost un *coup d'état*[1] în *Cosa Nostra* din Roma. Dacă Mandino era *capo,* atunci a avut loc o schimbare de putere, iar un alt *mafioso* a preluat puterea și acum e șeful.

– Crezi că este adevărat ce a spus despre Mark și Jackie? Despre cine i-a ucis?

– N-am nici un motiv să mă îndoiesc, răspunse Bronson, și aș fi fost foarte fericit să-i împușc chiar eu pe Mandino și pe Rogan. Aceste ultime zile au fost ca dracu', adăugă el cu o voce joasă și amară, și asta pentru nimic. Trei oameni pe care îi cunoșteam sunt morți, relicvele pe care am reușit să le recuperăm au fost distruse, iar secretul pe care îl conțineau s-a pierdut pe vecie. Biserica Catolică va continua să-și predice minciunile din amvoanele din toată lumea în fiecare duminică, de parcă evangheliile ar conține adevărul indiscutabil.

– Nu te contrazic pe tema asta. Dar lucrul important este că suntem încă în viață. Nu văd cum am fi putut ieși din subsol dacă Josep nu ar fi făcut ce a făcut.

– Știu, dar încă mă doare.

Rămase tăcut, apoi, cu o oarecare ezitare, o luă de mână.

– Încă nu pot să cred că Mark și Jackie sunt morți.

Vocea i se înmuie când se gândi din nou la prietenii lui.

[1] Lovitură de stat (în lb. franceză, în original)

– Da, zise Angela. Și Jeremy Goldman – chiar mi-a plăcut să lucrez cu el. Viețile lor s-au sfârșit și bănuiesc că putem spune că s-a încheiat un capitol și din viețile noastre.

II

În Museu Egipti, Puente făcea curat în biblioteca de la subsol. Pentru îndepărtarea petelor de sânge de pe podea era nevoie de echipamente industriale de curățenie și probabil de solvenți speciali, dar pe Puente nu asta îl preocupa. Era interesat numai de relicvele de pe birou.

Puse din nou cu grijă la locul lor toate sulurile pe care le scosese din seiful special, unul câte unul. Ultimul nu intră în cutie, după cum se așteptase: era un pic mai mare. Va trebui să facă rost de o cutie specială pentru el, cât mai repede posibil. Pentru moment, căută prin cameră până găsi o cutie de carton, o umplu cu vată și puse sulul cu grijă înăuntru. Apoi, luă un marker și scrise „Lewis" pe cutie.

După ce închise seiful, se minună din nou cum de nici unul dintre oamenii din cameră nu se gândise să verifice dacă sulul și tăblițele pe care le distrusese erau aceleași cu cele pe care i le dăduse Angela. Toată lumea era atentă la arme și, în timpul indicării intenționat greșite a sistemului de prevenire a incendiilor, nimeni nu observase ce făcea el cu mâinile.

Era păcat că fusese nevoit să ardă una dintre piesele prețioase ale muzeului, dar textul de la începutul secolului al II-lea era complet nesemnificativ în comparație cu ceea ce numea acum „Sulul Lewis". Era necăjit și că trebuise să distrugă două dintre puținele tăbliță pe care le avea muzeul, dar, în realitate, erau lipsite de importanță, deoarece textul scris pe ceară era aproape complet ilizibil.

„Nu e prea rău pentru un bătrân", chicoti Puente în sinea lui.

III

Bronson și Angela erau în Nissan, pregătindu-se să iasă din Barcelona, când telefonul Angelei emise un bip slab de două ori, indicând faptul că primise un mesaj-text. Căută în geantă, scoase telefonul și se uită la ecran.

– Cine naiba îți trimite mesaje noaptea, la ora asta? întrebă Bronson.

– Nu recunosc numărul... Oh, e Josep! Probabil că ne urează drum bun.

Deschise mesajul și privi ecranul. Textul era scurt și, în primul moment, nu înțelese nimic.

– Ce spune?

– Sunt numai două cuvinte. În latină. *Rei habeo.*

– Ce înseamnă? o îndemnă Bronson să traducă.

– O traducere aproximativă ar fi: „Le am." Ce poate însemna asta?

Deodată îi pică fisa și zâmbi. Apoi, râse tare.

– Nu știu cum a făcut-o, dar Josep a schimbat relicvele pe care le-am găsit cu unele din colecția muzeului.

– Vrei să zici că a distrus alte trei relicve?

– Exact.

– Genial, spuse Bronson. Pur și simplu, genial. Cred că papa și Vaticanul, de fapt, întreaga creștinătate, vor avea un șoc imens când profesorul își va face publice cercetările.

Angela râse din nou.

– Deci, până la urmă, am reușit. Am decodificat indiciile și am găsit relicvele, iar acei nemernici care lucrau pentru Vatican n-au putut să le distrugă.

– Da, ăsta e un rezultat cu adevărat important.

Bronson studie profilul Angelei, care se pierdea în întunericul maşinii.

– Ai face-o din nou? întrebă.

Se întoarse şi se uită direct la el.

– Nu văd cum vânătoarea de relicve ar putea deveni o carieră viabilă. Asta vrei să spui?

– Nu chiar. Mă gândeam mai mult la noi, să încercăm să petrecem mai mult timp împreună. Nu ne-am descurcat prea rău, nu-i aşa?

Angela rămase tăcută câteva momente.

– Fără promisiuni, fără angajamente. Să vedem cum evoluează lucrurile.

Zâmbeau amândoi în momentul în care Bronson intră pe *autovia* şi se îndreptă spre nord, spre Pirineii acoperiţi de zăpadă, cu vârfurile ascuţite ce se profilau pe cer în lumina rece a lunii pline.

Nota autorului

Această carte este un roman și, din câte știu, nu există și nu a existat niciodată vreun document care să semene cu *Codexul Vitalian* sau cu *Exomologesis*, deși, fără îndoială, există numeroase secrete întunecate în cele 75 000 de mii de manuscrise și 150 000 de mii de obiecte păstrate în arhivele secrete ale bibliotecii Vaticanului.

Cu toate astea, ideea centrală a acestei cărți se bazează pe faptul că, în ciuda imaginației mele, există anumite dovezi științifice că Sfântul Pavel a fost un agent al Romei angajat de împăratul Nero, exact așa cum am sugerat în carte. Pentru mai multe informații despre acest subiect, citiți cartea lui Joseph Atwill *Mesia lui Cezar.*

Ipoteza este că Pavel și Titus Flavius Josephus, un istoric evreu din secolul I, au fost angajați de Roma să cultive o religie mesianică pașnică în Iudeea, în încercarea de a reduce rebeliunea evreilor și opoziția lor față de legile imperiului roman. Dacă e adevărat, acest lucru sugerează că împărații romani apelau uneori la mijloace neconvenționale pentru rezolvarea problemelor.

Sfântul Pavel

Spre deosebire de Sfântul Petru, în cazul Sfântului Pavel, cel puțin suntem siguri că persoana care mai târziu a fost numită astfel a existat cu adevărat. Se știu multe despre el, iar unele dintre scrierile lui au supraviețuit până în zilele noastre.

Prenumele lui a fost Saul și s-a născut cu aproximație în anul 9 d.Hr., într-o familie de comercianți evrei bogați din Tarsus, Cilicia. A fost membru al tribului lui Benjamin, era vorbitor de aramaică și greacă și a fost un fariseu, una dintre cele mai vechi secte evreiești. În tinerețe, a fost un oponent vehement al lui Hristos și încerca să-i identifice pe cei pe care îi considera evrei eretici pentru a fi pedepsiți.

Se spune că era în drum spre Damasc, ca să își continue persecuția asupra evreilor, când a fost orbit de o lumină venită din rai și s-a produs celebra lui convertire, după care a orbit pentru un timp. Când și-a recuperat vederea, a devenit un creștin fervent. S-ar părea că întâmplarea apocrifă a fost inspirată de *oftalmia neonatorum,* o slăbiciune dureroasă a ochilor care i-a cauzat o orbire aproape totală tot restul vieții.

Indiferent de motivul „convertirii" sale, a trecerii de la persecutor al creștinilor la susținător dedicat al lui Isus Hristos, părerile cu privire la contribuția sa la religia creștină sunt împărțite. Unii gânditori sugerează că vederile lui sunt atât de diferite de cele lui Isus, încât învățăturile îi sunt denumite uneori „creștinism pavelian".

Filosoful Friedrich Nietzche l-a considerat ca fiind un oponent al lui Hristos, iar americanul Thomas Jefferson a scris o frază celebră: „Pavel a fost primul corupător al învățăturilor lui Hristos" și a încercat să-i scoată scrierile din *Biblie.*

Sfântul Petru

Așa cum a spus savantul spaniol Puente în această carte, Sfântul Petru este pomenit numai în Noul Testament și nu există nici o dovadă istorică independentă care să fundamenteze existența lui. Se pare că acele două epistole care îi sunt atribuite lui Petru au fost scrise într-o greacă sofisticată, având fiecare trăsături atât de distincte, încât acest lucru îi face pe cei mai mulți dintre comentatori să se îndoiască de faptul că au fost scrise de aceeași persoană și puțini cercetători serioși cred că autorul ar fi putut fi un pescar vorbitor de aramaică. În ciuda tuturor acestor lucruri, Petru este considerat a fi fost primul papă de către Biserica Catolică Romană.

Oasele apostolilor

Cei doi bărbați din carte par să fi murit de mâinile romanilor în cetatea Roma, cu toate că nici una din cele două morți nu poate fi fundamentată istoric. Se crede că Petru a murit la 29 iunie sau la 13 octombrie 64 d.Hr. și se pare că a fost crucificat cu picioarele în sus, în vreme ce despre Pavel se crede că a fost decapitat în 64 sau 67 d.Hr. Datorită faptului că era cetățean roman, acesta din urmă nu putea fi crucificat.

În ceea ce privește locul final de odihnă al osemintelor celor doi sfinți, Vaticanul nu a reușit să alunge confuzia. Două seturi separate de oase, ambele descoperite sub bazilica Sfântului Petru din Roma, au fost identificate cu certitudine ca fiind ale

Sfântului Petru. Anunțurile au fost făcute în 1950 de papa Pius al XII-lea și în 1968 de papa Paul al VI-lea.

Primul set a fost cercetat de un antropolog în 1956 și s-a descoperit că acesta conținea cinci tibii – scheletele umane au două astfel de oase –, iar cel puțin una dintre tibiile examinate îi aparținea unei femei. Setul mai conținea și oase de porc, oaie, capră și pui.

Oasele din 1968, ca și cele din 1956, aveau printre ele și oase de la diverse animale domestice alături de unele de șoarece, precum și fragmente din craniul Sfântului Petru. Fragmentele de craniu au provocat jenă, deoarece ceea ce se credea a fi craniul apostolului fusese expus în bazilica Sfântului Ioan Lateranul din Roma încă din secolul al IX-lea.

Pentru ca situația să se complice și mai mult, în 1953, sub mânăstirea franciscană Dominus Flevit de pe Muntele Măslinilor din Ierusalim a fost descoperit un schelet care părea a fi al Sfântului Petru. Oasele erau într-un osuar inscripționat cu cuvintele în armaică „Simon Bar Jona" (Simon, fiul lui Iona).

Dacă ținem cont de faptul că nu există nici o dovadă că Sfântul Petru chiar a trăit, atunci confuzia creată de rămășițele sale nu este surprinzătoare, iar o asemenea „duplicare" a relicvelor nu e rară în istoria Bisericii Catolice. Deși au fost numai 12 apostoli, doar în Germania sunt înmormântate rămășițele a aproximativ 26 de apostoli.

Conform venerabilului Bede în cartea sa *Istoria ecleziastică*, oasele Sfântului Petru au fost oferite de către papa Vitalian lui Osry, rege al Britaniei, în 665 d.Hr., dar acest fapt pare să fie puțin probabil, din cauza reticenței Vaticanului de a renunța la relicve de orice fel. După acest episod, nu se mai știe ce s-a întâmplat cu oasele.

Catarii

Catarismul a fost o mișcare religioasă dualistă și gnostică, apărută, se pare, ca o continuare a bogomililor bizantini care, la rândul lor, își aveau originea în maniheism. Catarii credeau că un zeu binevoitor a creat sufletul uman, precum și tărâmul spiritului și al luminii care se întinde dincolo de pământ. Dar o zeitate rea a capturat sufletul și l-a forțat să sufere în carnea coruptă a corpului uman: salvarea stătea în moarte, când sufletul putea scăpa în sfârșit către tărâmul spiritual. Deoarece credeau că sufletul putea să facă această călătorie și în corpul unui animal, catarii erau vegetarieni stricți.

Se considerau creștini, dar respingeau Vechiul Testament deoarece considerau că zeul descris în el era unul rău, care crease omenirea pentru a înrobi sufletele oamenilor. Credeau că zeul era de fapt diavolul și că Biserica Catolică era în serviciul Satanei.

Catarismul era diametral opus Bisericii Catolice medievale în aproape în orice aspect, iar contrastul dintre ele cu greu ar fi putut să fie mai mare. Spre deosebire de Biserica Catolică, adepții catarismului nu cereau de la congregația lor nimic altceva decât credință. De fapt, ei făceau donații materiale societății în care trăiau. Când un catar depunea jurământul *consolamentum* și devenea unul dintre membri, el sau ea își ceda toate bunurile comunității. Nu aveau biserici sau proprietăți, iar această mișcare religioasă respingea toate capcanele pe care le presupun averea și puterea. În mod neobișnuit pentru vremurile de atunci, catarii le considerau pe femei egale cu bărbații și aveau grijă ca toți copiii din comunitate să primească o educație adecvată. Smerenia și bunătatea *lor* i-au atras pe locuitorii din Languedoc, iar erezia a câștigat teren important.

În mod previzibil, acest lucru a fost inacceptabil pentru Biserica Catolică, aceasta văzându-și amenințate puterea și influența în zonă, iar rezultatul inevitabil a fost cruciada albigensiană.

Cruciada albigensiană și căderea fortăreței Montségur

Evenimentele pe care le-am descris ca având loc în timpul cruciadei albigensiene, cum ar fi masacrul de la Béziers, mutilarea prizonierilor din Bram și sfârșitul asediului de la Montségur sunt corecte din punct de vedere istoric.

Apărătorii cetății au cerut într-adevăr un armistițiu de două săptămâni pentru a analiza termenii capitulării oferite de cruciați, dar i-au respins la 15 martie 1244. Un motiv plauzibil pentru această cerere ciudată putea fi dorința catarilor de a sărbători un ritual important la 14 martie, așa-numitul festival „manisola".

În ziua precedentă, 13 martie, fusese echinocțiul de primăvară, un alt eveniment important pentru această religie, iar unele documente sugerează că asta a fost data la care cel puțin 20 – poate chiar 26 – de persoane care nu erau catari au ales să depună jurământul *consolamentum*, ceea ce le condamna la o moarte sigură în următoarele 48 de ore.

Din motive evidente, nu am putut stabili cu certitudine dacă este adevărată întâmplarea cu ultimii patru catari care au scăpat din fortăreața blestemată cărând cu ei „comoara catarilor", dar există destule dovezi neștiințifice – unele provenind din documentele oficiale ale interogatoriilor ulterioare ale Inchiziției – care stipulează că un eveniment ca acesta a avut într-adevăr loc.

Mitul lui Hristos

Oricine a cercetat vreodată temeinic naşterea creştinismului s-a întrebat de ce nici o sursă cu adevărat contemporană acelor vremuri – cu excepţia cărţilor care formează acum Noul Testament, dar care nu au fost contemporane, fiind scrise între 75 – 135 d.Hr. – nu îl menţionează niciodată pe Isus Hristos.

Biblia este o compilaţie a 66 de cărţi – 39 de cărţi în Vechiul Testament şi 27 în Noul Testament – care au fost scrise cam de 40 de indivizi diferiţi într-o perioadă de aproximativ 1600 de ani.

În general, se ştie că prima listă a celor 27 de cărţi din Noul Testament a apărut într-o scrisoare redactată, în 367 d.Hr., de arhiepiscopul de Alexandria, Athanasius. În Cartagina, în 397 d.Hr., un conciliu a decretat că numai scrierile canonice – cele 27 de cărţi „acceptate" – puteau fi citite în biserică drept scripturi divine: au fost acceptate literal ca „adevărul evanghelic". Decretul a marcat crearea Noului Testament.

Toate celelalte documente – şi printre ele erau sute, inclusiv Cartea Jubileului, Cartea lui Enoh, Evanghelia după Maria, Protoevanghelionul lui Isus, Apocalipsa lui Petru şi Evanghelia lui Nicodim, care erau în dezacord cu corpusul Noului Testament – au fost excluse şi au devenit cunoscute sub numele de „cărţile interzise". Merită să subliniem faptul că selecţia a fost făcută în funcţie de conţinutul lor, nu pe baza autenticităţii sau relevanţei, iar rezultatul a fost, după toate standardele, extrem de selectiv.

Chiar şi cărţile care *au fost* incluse sunt frecvent în dezacord unele cu altele şi până şi aşa-numitele evanghelii „sinoptice" ale lui Marcu, Luca şi Matei par să derive dintr-o sursă anterioară comună, numită „documentele Q" – acum pierdute.

Rezultatul a fost, în ciuda a ceea ce se predică în fiecare duminică din amvoanele bisericilor din toată lumea, că singura dovadă a existenței omului pe umerii căruia stă cea mai mare religie din istorie se găsește în paginile unei singure secțiuni din *Biblie,* o sursă care nu e contemporană cu perioada în care acesta a trăit și care a fost modificată foarte mult. Acest lucru a fost și, fără îndoială, va rămâne timp de secole de acum încolo o dezbatere mondială a teologilor și filosofilor, a credincioșilor și necredincioșilor.